Kolme- ja enamwaatuslikud näidendid

Neljas walik.

T. Mutsu Teaterkirjastus Tallinna 1930

Kolme- ja enamwaatuslikud näidendid

Neljas walik

Sisu

Tawet Mutsu Teaterkirjastus Tallinnas 1930

Tähelepanemiseks näitelawadele!

Olgu tähendatud, et näidendid, mis on trükitud käesolewas kolme- ja enamwaatuslikkude kogus, on mängimiseks saadawal üksikult terwed komplektid, s. o. iga tegelane saab raamatu. Raamatud on ainult laenuks, seepärast tulewad nad pääle ettekandmist tagasi saata.

Näidendite ärakirjutamine kui ka loata mängimine on keelatud.

Mänguloa annab Tawet Mutsu Teaterkirjastus Tallinnas.

„Teaterkirjastuse" trükk. Tallinnas, Suur Karja 21. 1930

Nr. 1531.

Arst wastu tahtmist

Molière komöödia 3 waatuses

Prantsuskeelse algteksti järele M. Sillaots

Tegelased

Sganarelle (häälda: skanarel) — mees.
Martine (martiin) — ta naine.
Robert (robäär) — nende naaber.
Geronte (sheront) — isa.
Lucinde (lüsjäänd) ta tütar.
Valère (valäär) — nende teener.
Lucas (lükas) — mees.
Jacqueline (shäkliin) — ta naine.
Leandre (leaandr) — Lucinde kallim.
Thibaut (tiboo) — isa.
Perin (perään) — ta poeg.

Tähelepanu!

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutsu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal **„Mängujuht", milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile** ühes lawaplaanide ja rekwisiitide loetlusega.

Lawa.

Esimeses waatuses — mets. Teises waatuses — tuba. Kolmandas — maastik.

Sisuseletus.

On olemas üks järgnew anekdoot. Keegi naine, kes mehe peksu all kannatas, läks mõisniku juurde ja ütles, et ta mees kuulus arst olewat, kuid et ta waid siis arstib, kui peksa saab. Nii õnnestus naisel mehelt saadud hoope talle tagasi anda. Umbes analoogset ainet käsitab selles satüüris ka Molière. Kuiwõrd huwitaw see aine selle kuulsa meistri käsituses olla wõib, aimab igaüks.

Algupärandile wastawa koloriidi jäljendamiseks on tarwitatud paiguti Wiru ranna ja Kolga murret.

Esimene waatus.

Metsasõrendik.

Sganarelle ja **Martine** (tülitsewad).

Sganarelle. Ei, ära wastu räägi. Mina olen peremees majas ja wõin teha, mis tahan.

Martine. Ja mina ütlen, et sa tegema pead, mis mina tahan. Ega ma selleks mehele läind, et sinu tempude all kannatada.

Sganarelle. Oh seda igawest häda küll, kui inimesel naine on. Õigust ütleb Aristoteles, kui ta ütleb — naine on hullem kui kuriwaim!

Martine. Tark oled sa ise ja weel targem su loll Aristoteles.

Sganarelle. Igatahes et olen tark. Kust sa leiad teise haguraiuja, kes minu kombel oskaks ilma asju arutada, kes oleks kuus aastat kuulsa arsti juures teenind ja kel noores eas oleks aabits pääs olnud nagu wesi.

Martine. Neetud kelmide kelm!

Sganarelle. Wana raibe!

Martine. Olgu neetud see tund ja päew, mil mul pähe tuli „jah“ öelda.

Sganarelle. Olgu neetud see notaariuse-kõlgats, kelle juures ma enda wiletsuse otsusele alla kirjutasin.

Martine. Wõi sina julged weel hädaldada! Iga silmapilk peaksid taewast tänama,

et mind said. Millega olid seda teenind, et minusugune isik sulle naiseks tuli?

Sganarelle. Tegid mulle tõepoolest liiga palju au. Peaksin wist surmani kiitma meie abielu esimest ööd. Kirewase päralt! Ära tuleta mulle neid asju meele, ma ütlen wiimati midagi niisugust et —

Martine. Noh? Mis sa ütled?

Sganarelle. Jäägu ütlemata, aitab sellest, et me mõlemad teame, mis me teame. Olid ikka üliõnnelik, et mind leidsid.

Martine. Mis tähendab — üliõnnelik, et sind leidsin? Mees, kes mind haigemajani wiind, prassija, rööwel, kes kõik sööb mis mul on —

Sganarelle. Waletad, — hää osakese sellest joon.

Martine. Mees, kes tükk-tükilt ära müüb kõik, mis kodunt leiab —

Sganarelle. See on kokkuhoidlikult elamine.

Martine. Isegi minu woodi oled ära talitand.

Sganarelle. Seda warem sa üles tõused.

Martine. Mitte ühte mööbli-tükki ei jäta sa kogu majja —

Sganarelle. Seda kergem on kolida.

Martine Hommikust õhtuni ei tee sa muud kui mängid ja jood.

Sganarelle. Igawuse eemale peletamiseks.

Martine. Ja mis pean mina sel ajal kogu perega tegema?

Sganarelle. Kõik mis ise soowid.

Martine. Mul on neli waest wäikest last hoida.

Sganarelle. Ära hoia, lase lahti.

Martine. Alatasa küsiwad nad minult leiba.

Sganarelle. Anna neile piitsa. Kui mina söönd olen, siis tahan et igaühel minu majas kõht täis oleks.

Martine. Ja sina lakekauss tahaksid, et kõik aina samal kombel edasi läheks?

Sganarelle. Kallis naine, ära nüüd ikka nii käre ole.

Martine. Pean ma igawesti sinu häbematusi ja laagerdamist kannatama?

Sganarelle. Ei maksa nüüd ikka wihastada, naisuke.

Martine. Arwad sa, et ma nõu ei leia, kuidas sind sundida su kohuseid täitma?

Sganarelle. Kulla naine, sa tead, mu kannatus pole wäga pikk ja mul on kaunis tubli rusikas.

Martine. Ma ei karda su ähwardusi.

Sganarelle. Kulla naisuke — hernekerake, su naht sügeleb nagu harilikult.

Martine. Küll ma sulle näitan, et ma sind põrmugi ei karda.

Sganarelle. Armas teinepool, sa norid wägise riidu.

Martine. Arwad, et su sõnad mind kohutawad?

Sganarelle. Minu ihade magus ese, ma kisun sul kõrwad pääst.

Martine. Igawene joomakalts!

Sganarelle. Tahad kere pääle saada?

Martine. Wa wiinalähker!

Sganarelle. Ma teen su naha tuliseks.

Martine. Alatu elukas!

Sganarelle. Ma taon su kondid pehmeks.

Martine. Röövel, kalakas, petis, argpüks, kelm, wõllaraog, närakas, traatsaba, tinawile, kaabakas, warganägu! —

Sganarelle (wõtab kepi ja hakkab naist peksma). Ah, ja siis ikka tõesti tahad?

Martine. Ai! ai! ai!

Sganarelle. Ega sinust teisiti jagu ei saa.

Robert (sisestub wasakult). No-noh, no-noh, no-noh! Mis see siis on? Milline häbematus! Neetud kelm, kuidas ta oma naist peksab.

Martine (käed puusades, sunnib Roberti taganema ning annab temale lõpuks kõrwakiilu). Aga kui ma tahan et ta mind peksab!?

Robert. Sellewastu ei ole mul kõigewähematki.

Martine. Mis te segate wõõrastesse asjadesse?

Robert. Eksisin sellega rängasti.

Martine. Mis on teil meiega tegemist?

Robert. Teil on õigus.

Martine. Kae, kus häbematu, wõi tema tuleb keelama, kui mees oma naist peksab.

Robert. Wabandage!

Martine. Mis on teil siin ütlemist?

Robert. Midagi.

Martine. On teil waja oma nina siia toppida?

Robert. Ei.

Martine. Muretsege iseenda asjade eest.

Robert. Ja, ja, ma ei ütle enam sõnagi.

Martine. Mulle meeldib, et mind peksetakse.

Robert. Olen nõus.

Martine. Ega seda teie kulul ei tehta.

Robert. Tõsi küll.

Martine. Olete loll, et ennast sinna topite, kus teid waja ei ole.

Robert (taandub mehe poole, kes omakord hakkab pääle tungima, teda sama kepiga lööb ja põgenema sunnib. Robert ütleb lõpuks). Wennas, palun kõigest südamest wabandust, laguge, tonkige, wemmeldage oma naist nagu kord ja kohus, aitan kaasa, kui soowite.

Sganarelle. Ei, ma ei soowi.

Robert. Aa! See on teine asi.

Sganarelle. Tahan oma naist peksta, kui ise soowin, kuid ei taha teda peksta, kui mul seks soowi pole.

Robert. Wäga hää.

Sganarelle. See on minu naine, mitte teie oma.

Robert. Kahtlemata.

Sganarelle. Teil pole mulle midagi käskida.

Robert. Muidugi mitte.

Sganarelle. Mul pole teie abi tarwis.

Robert. Hüwa. (Paremale ära.)

Sganarelle. Ja see on teist häbematus, et wõõrastesse asjadesse segate. Kas teate, et Cicero ütleb — puu ja näppude wahel ärgu olgu koor tülikS. (Ta läheb naise juurde ja ütleb tema kätt surudes.) Noh, lepime ära. Löö patsi.

Martine. Mis sa weel ei taha! Pääle sarnast keretäit.

Sganarelle. Mis nüüd sellest. Löö patsi.

Martine. Ma ei taha.

Sganarelle. Mis?

Martine. Ei.

Sganarelle. Pisike naisuke.

Martine. Mitte ei taha.

Sganarelle. No tule juba.

Martine. Mitte ei tule.

Sganarelle. Tule, tule, tule.

Martine. Ei, ma tahan wihane olla.

Sganarelle. Selle tühja asja pärast! Lepime ära.

Martine. Jäta mind rahule.

Sganarelle Löö patsi, ütlen ma.

Martine. Olid liig metsik.

Sganarelle. No hää küll, palun andeks, anna käsi.

Martine. Annan andeks, (Tasa kõrwale.) aga küll ma sulle weel näitan.

Sganarelle. Oled ikka rumal, et seda nii tõsiselt wõtad. Mis niisugused wäiksed asjad wõiwad sõprusele teha? Kui inimesed üksteist armastawad, siis ei tee wiis-kuus kepihoopi muud kui aina suurendawad armastust. Ma lähen nüüd ära metsa; täna pead sa enam kui sada kubu hagu saama. (Paremale ära.)

Martine (üksi). Ma wõin ju hää näo teha, aga oma tundeid ma ei unusta, mul on tuline himu nõu leida, kuidas sind karistada hoopide eest, mis sa mulle annad. Tean küll, et naisel alati käepärast on hää wõimalus meest

karistada, aga see on liig õrn karistus minu wõllaroale. Tahan talle kättemaksta, nii et ta õieti tunneb, eluotsani peab ta mäletama neid kepihoope, mis ma temalt sain.

(Lucas ja Valère siisestuwad omawahel juteldes.)

Lucas. Oh sa soe saatan! On aga meil üks wibalik töö teha. No, mina küll ei tea, kuidas me sellega hakkama saame.

Valère. Mis teha, kulla taat, peab ikke härrade käsku täitama. Eks meil ole ka paremb kui mõisa preilna jälle terweks saab ja ikke ilusast mehele läheb. Eks meile ka warise midagi, kui pulmad tehakse. Horace on helde käega, eks ta ikke meidki meeles pea, kui preilna kätte saab. Leandre on preilnale küll kallimb, aga näe härra jälle kuidagi ei taha teist omale wäimeheks saada.

Martine (mõttes iseendale). Mis ma ometi peaks wälja mõtlema, et kättemaksta?

Lucas. Ei tea, mis see härra nüüd peaks weel põnnama, kui juba keigi tohtrite tarkus otsas?

Valère. Ei noh, kes ikka kaua otsib, see ikke mõnikord leiab ka wiimaks, ja wahel peris niisukesest kohast, kust ei teand ootadagi —

Martine. Ja, ma pean kätte maksma, olgu mis on — need kepihoobid panewad mul südame läikima, ei mina suuda neid ära seedida. (Seda ütleb ta nii sügawas mõttes, et ta mõlemat meest tähele ei pane. Ümberpöörates põrkab ta nende wastu ja ütleb.) Uih! härrad! Palun wabandage, ma ei näind teid, otsisin parajasti hääd nõu.

Valère. Eks igaühel ole omad mured siin ilmas. Meie ikke otsime ka kangesti, aga ei leia kudagi.

Martine. Ehk ma saan teid kuidagi aidata.

Valère. See wõib olla küll. Meie, näe otsime mõnda targa meest, mõnda niisukest tohtrit, kes meie härra tütart wõiks aidata. Näe, preilnal niisuke haigus, et ei saa teine äkki enam sõna suust. Mitu tohtert juba tema kallal oma tarkust katsund, aga ei midagi. Pidada ikke olema weel targemaid tohtrid, kes sihukesi salarohtusi tunnewad ja sääl hakkama saawad, kus teiste tarkus enam nõu ei leia. Me ikke niisukest tohtert otsime.

Martine (tasa). Wat, kus mul hää juhus oma wõllaroale kättemaksta! (Waljusti.) Sattusite just parajasse paika, siit leiate, mis otsisite. Meil on siin päris imearst, kes kõik haigused parandab.

Valére. Ui heldeke, kust me ta leiaksime?

Martine. Leiate ta praegu säält wäiksest metsatukast, kus ta ennast puuderaiumisega lõbustab.

Lucas. Tohter siis raiub puid?

Valère. Ta wist sääl püüab lollisi hanekс, tahtsite öelda?

Martine. Ei see on niisugune imelik mees, kellele puude raiumine nalja teeb, na natuke napakas, na kentsakas ja jonnakas, ega wälispidi pole nähagi kui tark ta on. Ta nii imelikult riides, näitab wahel nagu oleks harimatu mees, warjab oma tarkust ega taha kuidagi ilmutada neid imelisi andeid, mis ta taewaisalt arstimiseks saand.

Valère. Imelik asi et keigil tarkadel meestel oma tujud, on teised ikke keik wähe napakad oma suure tarkuse juures.

Martine. Meie oma on palju napakam kui uskuda wõiks. ta on wahel nii napakas, et peksa tahab, enne kui oma tarkust tunnistab. Ega te hääga temast jagu ei saa, ei tema tunnista ennast tohtriks, kui tal niisugune tuju tuleb, enne kui wõtke kumbki malakas ja sundige teda hoopide waral tunnistama, mis ta warjata püüdis. Meie teeme ikka nii, kui meil teda tarwis on.

Valère. Wat kus kena narr!

Martine. Seda küll, aga sellest hoolimata teeb ta imetegusid.

Valère. Kuidas ta nimi on?

Martine. Ta nimi on Sganarelle, teda on kerge tunda suurest mustast habemest?

Valère. Aga on ta siis ikke nii tark nagu te kiidate?

Martine. Wõi weel! See mees teeb imetegusid. Pool aastat tagasi oli siin üks naine haige, kõigi teiste tohtrite tarkus oli otsas, naine pidi juba kuus tundi surnud olema, taheti teine juba maha matta, kui meie imearst wägise sinna wiidi. See waatas naist, pistis talle terakese mõni teab mis rohtu suhu — silmapilk oli naine woodist ülewal ja hakkas toas kõndima, nagu poleks midagi olnud.

Lucas. Oh!

Valère. No, see pidi ikke peris nõia-rohi olema.

Martine. See wõib olla küll. Alles kolme nädala eest kukkus kaheteistkümneaastane poisike kiriku tornist alla, pää ja käed-jalad puruks. Kohe toodi imearst sinna, see hõõrus poisil kogu keha

salwiga, mis ta ise teind. Poiss tõusis kohe jalule ja jooksis mängima.

Lucas. Oh!

Valère. See mees peab peris ilmamaa tark olema.

Martine. Kes selles kahtleb?

Lucas. Küll c kumma! Niisukest meest meil ju tarwis ongi. Waja menna ruttu teda otsima.

Valère. Aitäh siis ka selle hää meele eest mis te meile tegite.

Martine. Pidage aga hästi meeles, mis ma teile ennist seletasin. (Sääb minekule.)

Lucas. Eh! Kuramus! Küll ma sellega hakkama saame, kui ta muud ei taha kui malakast, ei ta siis meie käest pääse.

Valère. Oleme wäga õnnelikud, et teiega kokku juhtusime, mul on nüüd kõige paremad lootused. (Wasakule ära.)

Sganarelle (lawa taga laulbes). La-la-laa!

Valère. Sääl kuulub keegi laulwat ja puid raiuwat.

Sganarelle. La-la-la! — Kirewane, seks korraks on küllalt tööd tehtud, tarwis wähe hinge tõmmata. (Paus.) Pagana soolased puud.

Küll on kaunis,
Kallis pudel,
Küll on kaunis
Sinu sulin!
Paljud kadedad wist oleks
Kui sa iial tühi poleks.
Wäike kallis kullake,
Miks sa wahel tühjened?

Ei noh, sinine saatan! Ega kurwameelseks tohi jääda.

Valère. Sääl ta ise ongi.

Lucas. Sul ikke wist õigus on, peris kohe ninaga jooksime toise wasta.

Valère. Wahime ligemalt.

Sganarelle (tuleb weidi tuigerdades ja pudelit silmitsedes, ei märka mehi). Ah, sa mu wäike kelmike, kuidas ma sind armastan, mu pisike trullike! (Laulab.) Paljud kadedad küll oleks. (Märkab mehi.) Kurat, mis need mehed otsiwad?

Valère. See on tõesti tema.

Lucas. Justament niisukene kui see ennest seletas.

Sganarelle (paneb pudeli maha, nähes et Valère terwituseks kummardab, arwab Sganarelle teda pudelit taotawat ning asetab selle teisele poole, nähes et ka Lucas kummardab, haarab Sganarelle pudeli ja surub wastu kõhtu, mitmesuguseid naljakaid liigutusi tehes). Mehed peawad mind wahtides isekeskis nõu, mis mõtted neil peaksid olema?

Valère. Härra, kas te olete ikke see Sganarelle?

Sganarelle. Eh, mis?

Valère. Ma küsin, et kas ikka teie olete see Sganarelle'i nimeline?

Sganarelle (pöörab nende poole). Jah ja ei, sedamööda, mis te minust soowite.

Valère. Me ei soowi midagi muud kui aga nii aupaklikud olla kui iganes suudame.

Sganarelle. Niisugusel korral on mu nimi Sganarelle.

Valère. Härra, oleme wäga rõõmsad teid nähes. Olime otsimisega päris hädas, kui meid

teie juure juhatati ja tuleme nüüd teie abi paluma, ilma selleta enamb läbi ei saa.

Sganarelle. Noh, härrad, kui ma teid oma lihtsa käsitööga kuidagi aidata saan, siis olen teie teenistuseks häämeelega walmis.

Valère. Härra on ikke liiga armulik meie wasta — ehk härra paneks mütsi pähe, muidu päike teeb härra pääle paha.

Lucas. Pange ikke jah, härra, kate pääle.

Sganarelle (tasa). Küll need on aga wiisakad mehed

Valère. Ärge imestage, härra, et me teie juure tulime, eks tarku mehi käia ikke kaugelt otsimas, ja teid kiideti kangesti et pidite tark olema.

Sganarelle. Tõsi küll, isandad, ega keegi maapääl hao-tegemises minu wastu ei saa.

Valère. Oh! Härra!

Sganarelle. Töö juures mina jõudu ei hoia, kui ma hao-koo teen, siis ikka on tehtud, ei ole kellelgi midagi ütlemist.

Valère. Härra, ega me selle asja pärast tuld. —

Sganarelle. Selle eest wõtan ma aga ka sadakümme penni sajast.

Valère. Ega me sest räägi, härra.

Sganarelle. Odawamalt kuidagi anda ei saa.

Valère. Härra, — me ikke teame, kuida asjad on?

Sganarelle. Kui teate, siis peate ka teadma, et ma odawamalt ei müü.

Valère. Härra teeb aga nalja —

Sganarelle. Ei ma tee nalja midagi, wähemaga kuidagi anda ei saa.

Valère. Räägime nüüd ikke mõistlikult, härra.

Sganarelle. Mujalt wõite ju odawamalt saada, haokoo ja haokoo wahel on wahe, aga neid, mis mina teen —

Valère. Ei noh! Härra, lõpetame nüüd selle jutu.

Sganarelle. Nii häid te kusagilt ei saa, tehke mis tahate.

Valère. Ei noh!

Sganarelle. Haod on seda wäärt. Ma räägin otsekohesest südamest, ega mina liiga ei küsi.

Valère. Härra, kudas nüüd teiesugune isand niisukest nalja teeb ja ennast sedamoodi alandab! Kuidas nüüd nii tark mees ja nii kuulus tohter kui teie olete tihkab ennast ilma silmade eest warjul hoida ja oma kallid anded maha matta!

Sganarelle (kõrwale). Ta on hull.

Valère. Halastage, härra, ärge püüdke meid petta.

Sganarelle. Kuidas?

Lucas. Ega sest jahwatamisest ole kasu midagi, me juba teame keik.

Sganarelle. Mis siis? Mis te tahate öelda? kelleks te mind peate?

Valère. Ikka selleks, kes te olete, suureks tohtrihärraks.

Sganarelle. Ise olete tohter, mina ei ole ega pole iialgi olnud.

Valère (tasa). Küll on teine kõwasti kinni oma narruses. (Waljusti.) Härra, ärge nüüd kauemb enam salake, ega see ka hää ole kui härral wiimati räbalast läheb.

Sganarelle. Mis moodi?

Valère. No, kui me häägaga hakkama ei saa —

Sganarelle. Kirewase päralt! Saage hakkama kuidas tahate, mina ei ole tohter ja aru ma ei saa mis te mu'st tahate?

Valère (tasa). Näha on, et peab rohu abiks wõtma. (Waljusti.) Härra, küsin wiimast korda, kas ütlete häägaga, kes te olete?

Lucas. Oh sa sitkuwiiruline! Ärge nüüd enam jänesejälgi tehke ühti, öelge otsekohe, et olete tohtrihärra.

Sganarelle. Mul kargab süda täis!

Valère. Mis sest nüüd salata, kui me ikke teame?

Lucas. Mis siin nüüd ikke enamb juppida, ega sest enamb ikke midagi kasu ole.

Sganarelle. Kuulge, isandad, uskuge juba ükskord, kui ma ütlen, et ma tohter ei ole.

Valère. Te pole tohter?

Sganarelle. Ei.

Lucas. Ah, te ei ole tohter wai?

Sganarelle. Ma ütlen et ei.

Valère. Kui te just tahate, siis pole midagi parata. (Wõtawad kepi ja peksawad teda.)

Sganarelle. Ai-ai-ai! Isandad, ma olen kõik, mis te soowite.

Valère. Mispärast siis härra sundis meid enesele haiget tegema?

Lucas. Jumala muidu lasete meid waewa näha ja ennast peksa.

Valère. Uskuge härra, meil on sellest keigest südamest kahju.

Lucas. Pagana käkerdus, mul on peris süda täis.

Sganarelle. Mis saatana tembud need on? Kas teete nalja wõi mispärast te mind wägise tahate tohtriks teha?

Valère. Mis! Te puiklete ikke weel wasta, ja ei taha ikke weel tunnistada, et olete tohter? —

Sganarelle. Susi mind söögu, kui ma tohter olen!

Valère. Ah, te ikke weel ei ole tohtri-härra?

Sganarelle. Ei ole, pagana sunnikud! (Mehed hakkawad teda uuesti peksma.) Ai-ai! Hää küll isandad, jah, kui te tahate siis olen tohter, olen tohter, apteeker ka weel, kui tahate. (Kõrwale.) Ennem kõigega nõus olla kui ennast tappa lasta.

Valère. Aa! Waat see on hää. Peris rõõm näha, kui härra mõistlik on.

Lucas. Süda kohe hüppab sees, kui teilt niisukest juttu kuulub.

Valère. Palun keigest hingest wabandust.

Lucas. Andke andeks, et ilgesime nii julged olla.

Sganarelle (kõrwale). Ui eh! Kas õige mina ise eksin? Ehk olengi tohtriks saand, ilma et seda oleksin tähele pannud?

Valère. Ega härra ei kahetse. et meile tunnistas, kes ta on, küll te näete, et keigiga rahule jäete.

Sganarelle. Kuulge isandad, ega te aga ise ei eksi? Ons päris kindel, et ma tohter olen?

Lucas. Ei noh, kuidas muidu!

Sganarelle. Tõepoolest?

Valère. Kahtlemata.

Sganarelle Pagana päralt ja mina ei teadnud!

Valère. Kuda siis! Herra on keige targemb tohter ilmas.

Sganarelle. Toh-oh!

Lucas. Tohter, kes jumal teab kui palju haigeid terweks on tehend.

Sganarelle. Näe hullu!

Valère. Üks naine pidi juba kuus tundi surnud olema, taheti teine juba maha mattada ja teie panite ta, mõni teab mis rohu tilgukesega kohe mööda kambrit kõndima.

Sganarelle. Kae kirewast.

Lucas. Üks kaheteistkümne aastane poiss sadas kiriku tornist alla ja kohe pää ja käedjalad sulbiks. Tea mis määrega te teda woidasite ja kohe poiss jalul ja läks mängima.

Sganarelle. Näe saatanat!

Valère. Uskuge ikke, herra, küll te näete, et meiega rahul olete, woite teenida mis ise tahate, kui lasete ennast sinna juhtida, kuhu me teid wiia tahame.

Sganarelle. Wõin teenida niipalju kui tahan?

Valère. Jah.

Sganarelle. Oh, ega ma siis tohtriameti wastu waidle. See oli mul meelest läind, aga nüüd tuleb jälle meele. Mis teha tarwis? Kuhu pean minema?

Valère. Küll meie juhatame. Tarwis noore preilna juure menna, kes keeletuks on jäänud.

Sganarelle. No, keeletu olen minagi.

Valère. Herra armastab nalja teha! — Hakkame menema, härra.

Sganarelle. Ilma arsti kuueta!

Valère. Küll me selle ka ligi wottame.

Sganarelle (Valère'ile pudelit pakkudes). Wõtke see oma kätte, annan selle karastawa joogi teie hoole alla. (Pöörab Lucas poole ja sülitab.) Hakka liikuma, wanakas – arsti käsul.

Lucas. Oh sa siiruwiiruline saatan! Waat see tohter ikke mulle meeldib. Waip see asi temal ikke õnneks lähe, see on igawene naljahammas.

(Lähewad.)

Eesriie.

Teine waatus.

Majaesine aiaga.

(Geronte, Valère, Lucas, omawahelises kõneluses. Jacqueline pühib õuet.)

Valère. Jah, herra, ma ikke arwan, et saate rahul olema, me toime teile keige suurema tohtri siin maa pääl.

Lucas. Oh sa sinine sunnik! Otsi kas wai tiku tulega, teist niisukest ei leia; ei teised tohtrid ole wäärt tema kingapaelagi lahti arutama.

Valère. See on mees, kes peris imetegusid on tehend.

Lucas. Ta on peris surnudki ülesse äratand.

Valère. On teine wähe tujukas, nagu ma juba härrale ütlesin, mõnikord läheb tal aru päässt ära ja siis ta nagu ei näigi see, mis ta on.

Lucas. Jah, ta armastab kangest nalja teha, ärgu härra pahaks pangu, aga mõnikord oleks ta nagu peris napakas.

Valère. Aga ise on ta otsast=otsani tarkust täis. Küll woib ikke teine moni kord targalt koneleda.

Lucas. Kui tal ikke tuju pääle tuleb siis koneleb üsku raamatust loeks.

Valère. Ta kuulsust siin juba keik kohad täis ja igaüks kipub temalt nõu küsima.

Geronte. Ma suren uudishimust teda näha, käskige ta silmapilk siia tulla.

Valère. Ma lähen otsin ta üles.

Jacqueline. Tühi keik, herra! Ei see tee paremat midagi kui keik teised, mis ilma-imet siis temagi teha suudab, keige paremb rohi oleks preilnale ikke minu arwates monikane ilus ja hää mees, kes ka preilnale kallis oleks.

Gerante. Kõtt! Kulla amm, teie segate liig palju meie asjusse!

Lucas. Ole wakka, wa teinepool, ära topi oma nina igasse kohta.

Jacqueline. Ei ole jah neist tohtritest kasu midagi, aina segawad selget wett, preilnal on ikke midagi muud waja kui rabaduse rohtu. ja musta ussi tuhka; mees on ikke plaaster, mis keik tütarlapse hädad parandab.

Geronte. Kõlbab teda siis tema praeguse haigusega mehele panna? Kui mul tahtmine oli teda mehele panna, kas ta siis minu soowile wastu ei hakand?

Jacqueline. No, seda ma usun! tahtsite talle mehe kaela määrida, keda preilna sallida ei wõi. Miks te seda Liandre'i noorthärrat ei wottand, kes preilnale nii südamest kallis on? Preilna oleks kohe sõna kuuland, ja selle pääle wõin ma kihla wedada, et noorherra teda praegugi kogu ta haigusega tahab, kui aga teie tahaksite andada.

Geronte. See Leandre temale ei kõlba, tal pole nii palju wara kui teisel kosilasel.

Jacqueline. Tal on kangest rikas onu, kelle wara ta kord pärib.

Geronte. Kõik niisugused päritawad warad tunduwad mulle õhulossidena. Wäärtust on

ainult sel, mis juba käes, teiste hoole all olewa wara pääle lootes wõib kergesti sisse kukkuda. Surm ei kuule igakord herrade pärijate soowe ning palweid. Rikka sugulase surma oodates wõib pärijatel aega küll olla nälja sunnil hambad warna riputada.

Jacqueline. Ma olen ikka kuulnud kõneldawat, et mehe ja naise wahel nii kui mujalgi, hää läbisaamine paremb on kui rikkus. Isadel ja emadel on ikke see neetud mood aina küsida, et palju tal on? — ja palju ta kaasa saab? Näe, wa wader Peeter pani oma tütre suure Tooma kolakale, sellepärast et mehel rohkemb maad oli kui noorel Robin'il kes piiale kallimb oli. Waata nüüd, noorik waene, näost kollane nagu sidrun ja lõbu pole tal kohe mitte kui midagi. See on herrale hääks näituseks. Mis inimesel siin ilmas ikke muud on, kui oma lõbu, mina paneks oma tütre küll sada korda ennemb niisukese mehele, kes talle meeldib aga mitte mõne ilmamaa rikkale.

Geronte. Kae hullu, ammeproua! On aga teil sõnu! Jääge õige nüüd wait, ma palun, muretsete liiga palju, rikute oma piima ära.

Lucas (annab naisele hoobi rindu). Wa lõkats, pea suu, häbemata elukas. Herral pole sinu seletusi tarwis, ta teab ise mis tal teha on. Waata sa, et lapse saab imetatud, ära teisi tule õpetama. Herra on oma tütre isa, ta teab oma headuses ja tarkuses, mis preilnale waja.

Geronte. Tasemini! Ah! Tasemini!

Lucas. Härra, ma tahtsin teda natuke karistada ja talle opetada, kudas herrast peab lugu pidama.

Geronte. Jah, aga need liigutused ei ole tarwilikud.

Valère (kes waatas paremale Gerontele). Härra, olge walmis, tohtrihärra tuleb.

Geronte. Härra arst, olen õnnelik teid enda pool nähes, meil on teid üliwäga waja.

Sganarelle (arsti ülikonnas, äärmiselt terawa kübaraga). Hippocrates ütleb — et pangem mõlemad kübarad pähe.

Geronte. Hippocrates ütleb seda?

Sganarelle. Jah,

Geronte. Missuguses päätükis, olge hääks?

Sganarelle. Päätükis — kübaratest.

Geronte. Kui Hippocates nii ütleb, siis peab seda tegema.

Sganarelle. Herra tohter, kuulda saades imelisi asju —

Geronte. Palun wäga, kellega te räägite?

Sganarelle. Teiega!

Geronte. Mina ei ole arst.

Sganarelle. Te ei ole arst?

Geronte. Ei sugugi

Sganarelle (wõtab kepi ja peksab teda, nagu ta ise peksa sai). Tõesti mitte?

Geronte. Tõesti mitte! Ai-ai-ai!

Sganarelle. Nüüd olete arst, mina pole ka muud õpetust saand.

Geronte. Mis pergli mehe te siia olete toond? —

Valère. Ma ju ütlesin, et see tohter kange wigurimees on.

Geronte. Jah, aga minu poolest wõib ta minna kogu oma wiguritega.

Lucas. Ärge sellest hoolige, herra, see niisama naljawiluks.

Geronte. See nali ei meeldi mulle.

Sganarelle. Herra, palun andeks, et nii waba olin.

Geronte. Olen teie teenistuseks walmis isand! —

Sganarelle. Kahetsen wäga.

Geronte. Pole midagi.

Sganarelle. Need kepihoobid —

Gerante. Ei teind kurja.

Sganarelle. Mis mul au oli teile anda.

Gerante. Ärgem sellest enam rääkigem. Härra arst, mul on tütar, kes imelikku haigusse on jäänd.

Sganarelle. Olen waimustatud, herra, et teie tütrel mind waja on, soowiksin kõigest südamest, et ka teie mind wajaksite, teie ja kogu teie pere, siis wõiksin näidata, kui suur himu mul on teid teenida.

Geronte. Olen teile tänulik nende tunnete eest. —

Sganarelle. Kinnitan, et ma kõige puhtamast südamest kõnelen.

Geronte. Teete mulle liiga palju au.

Sganarelle. Kuidas on teie tütre nimi?

Geronte. Lucinde.

Sganarelle. Lucinde! Ah, ilus nimi arstimiseks! Lucinde!

Geronte. Lähen korraks waatama, mis ta teeb.

Sganarelle. Kes on see suur naine sääl?

Geronte. See on minu wäikese lapse amm.

Sganarelle. Kirewase päralt, kena mööblitükk! Ah! Amm, ülikaunis amm, olen oma arstiteadusega teie kõige alandlikum ori ja tahaksin häämeelega olla wäike põngerjas, kes imeb teie kaunisuse piima. (Paneb käe tema rinnale.) Kõik mu rohud, kõik mu teadmised, kõik mu wõimised on walmis teid teenima ja —

Lucas. Lubage ikke, tohtrihärra, olge nii lahked, jätke mu eit rahule.

Sganarelle. Mis! On see teie naine?

Lucas. Jah.

Sganarelle (teeb nagu tahaks Lucast kaelustada, pöörab äkki amme poole ja kaelustab teda). Ah! tõepoolest, ma ei teadnud seda; sõprusest teie mõlemi wastu teeb see mulle wäga suurt häädmeelt.

Lucas (teda tõmmates). Ikka tasemb, olge na lahked.

Sganarelle. Kinnitan teile, mul on wäga suur häämeel, et teie mõlemad paaris olete. Temakesele soowin õnne, et tal teiesugune mees on. (Teeb jälle nagu tahaks Lucast kaelustada ja heidab äkilise liigutusega käe naise kaela ümber.) Ja teile soowin õnne, et teil nii ilus, nii mõistlik ja nii kena kehaga naine on.

Lucas (tõmbab teda jälle). Ei noh, sinisekirju saatana päralt! Palun ikke mitte na palju meelitusi öelda.

Sganarelle. Te ei taha, et ma ühes teiega rõõmustan teie kena abielu üle?

Lucas. Rõemustage minuga nenda palju kui tahate, aga minu eit jätke rahu.

Sganarelle. Ma tahan ühtewiisi mõlema õnnest osa wõtta. (Kordub endine mäng.) Ja kui ma teid kaelustan, et oma rõõmu awaldada, siis tahan ka teda kaelustada, et niisama ka temale oma rõõmu awaldada,

Lucas (teda uuesti rebides). Oh ja igawene kelm tohtriherraks, küll aga klaperdab teine.

Geronte (tuleb). Härra arst, kohe tuuakse mu tütar siia.

Sganarelle. Ootan teda, härra, kogu oma arstiteadusega.

Geronte. Kus kohal see on?

Sganarelle (Lööb endale otsa ette). Sääl sees.

Geronte. Wäga hää!

Sganarelle (tahab amme rindu katsuda). Et mind aga kogu teie perekond huwitab, siis pean ma weidi teie amme piima proowima ja tema rinda uurima.

Lucas (tõmbab teda nii et Sganarelle pirueti teeb). Ei noh, ei noh, ei meil seda ole tarwis ühtigi.

Sganarelle. Arsti kohus on ammede rindu waadata.

Lucas. Wai kohus, küll ma sulle teen kohuse. —

Sganarelle. Sina julged arstile wastu hakata? Käi wälja!

Lucas. Ma wilistan teie käskude pääle.

Sganarelle (temale otse silma waadates) Saadan sulle palawiku pääle.

Jacqueline (Lucas' käest kinni wõttes ja teda ka sundides piruetti tegema). Katsu, et ja siit kaod, ma olen nii suur küll, et oskan isegi enese eest seista, kui ta mulle midagi teeb, mis teha ei kõlba.

Lucas. Mina ei taha, et ta sind käperdab.

Sganarelle. Urjeh wanameest, tema naise pääle kade!

Geronte. Säält tuleb mu tütar.

Lucinde (ilmub).

Sganarelle. See ongi haige?

Geronte. Mul ei ole rohkem tütreid kui tema ja mul oleks lõpmata kahju, kui ta sureks.

Sganarelle. Hoidku ennast! Tal pole õigust ilma arsti loata surra.

Geronte. Toodagu iste!

Sganarelle. See haige pole sugugi inetu, ma arwan, et ta igamehele meeldiks, kel wähegi aru pääs.

Geronte. Te ajasite ta naerma, härra.

Sganarelle. Seda parem. Kui arst haige naerma ajab, siis tähendab see kõige paremat. Noh, milles asi seisab? Mis teil wiga on? Kust kohast teil walutab?

Lucinde (wastab märkide waral, näidates käega enda suud, pääd ja lõuga). Han, hi, hom, han.

Sganarelle. Mis te ütlete?

Lucinde (samade liigutustega). Han, hi, hom, han, hi, hom.

Sganarelle. Kuidas?

Lucinde. Ham, hi, hom.

Sganarelle (järel aimates). Han, hi, hon, han, ha. Ma ei saa põrmugi aru. Mis pagana keel see on?

Geronte. Härra arst, see ongi tema haigus. Ta jäi tummaks ilma et tänini keegi oleks wõind selle põhjust selgitada, see asjaolu sundis meid tema mehele minekut edasi lükkama.

Sganarelle. Aga mispärast?

Geronte. See, kellele ta peab minema, tahab oodata, kuni ta paraneb, et siis otsustawat sammu astuda.

Sganarelle. Kes on see loll, kes ei taha et ta naine oleks tumm? Annaks jumal, et minu wanamooril see haigus oleks! Ma ei mõtlekski teda arstima hakata.

Geronte. Igatahes, härra arst, palume teid teha, mis wõimalik, et tema haigus paraneks.

Sganarelle. Ah, ärge olge sugugi mures. Teeb see haigus talle palju tüli?

Geronte. Jah, härra.

Sganarelle. Seda parem. On tal suured walud?

Geronte. Wäga suured.

Sganarelle. See on ülihää. Käib ta teatud paigas?

Geronte. Jah.

Sganarelle. Sagedasti?

Gerante. Sellest ei tea ma midagi.

Sganarelle. Aine on rahuldaw?

Geronte. Ma ei ole eriteadlane neis asjus.

Sganarelle (haige poole pöörates). Lubage enda käsi. Puls tunnistab, et teie tütar on tumm.

Geronte. Jah, nimelt, härra, see on tema haigus, esimesel hoobil saite sellest aru.

Sganarelle. Ha-haa'!

Jacqueline. Näe, kuidas ta teadis!

Sganarelle. Meie, suured arstid, meie saame asjadest kohe aru. Mõnel rumalal oleks kitsas käes olnud ja ta oleks teile öelnud —

asi on nii, asi on na, aga mina — mina saan asjast esimese hoobiga aru ja wõin teile teatada, et teie tütar on tumm.

Geronte. Jah, aga ma tahaks häämeelega teada, millest see tuleb.

Sganarelle. Midagi ei ole lihtsam öelda. — See tuleb sellest, et ta rääkida ei saa.

Geronte. Wäga hää, aga paluksin öelda, mil põhjusel ta rääkida ei saa.

Sganarelle. Kõik meie tähtsamad kirjanikud ütleksid, see tuleb sellest, et tema keele tegewus on takistatud.

Geronte. Aga mis arwate teie ise sellest keele tegewuse takistusest?

Sganarelle. Aristoteles ütleb selle kohta — wäga keni asju.

Gerante. Usun seda.

Sganarelle. Ah! See oli suur mees!

Geronte. Kahtlemata.

Sganarelle (käsiwart küünarnukist saadik tõstes). Igapidi suur mees, mees kes oli suurem neis asjus kui mina. Endise arutuse juure tagasiminnes arwan ma, et selle keele tegewuse takistuse põhjuseks on teatud mahlad, mida meie, teadusemehed nimetame kahjulikkudeks mahladeks, mis kahjulikud — niisama kui leitsed, mis tekiwad haiguse piirkonnast tõuswate aurude mõjul nii öelda — mis — kas mõistate ladina keelt?

Gerante. Ei milgi kombel.

Sganarelle (imestusega püsti tõustes). Teie ei mõista sugugi ladina keelt?

Geronte. Ei.

Sganarelle (mitmesuguseid naljakaid poose wõttes). Cabricias, arci thuram, catalamus,

singulariter, nominativo, haec Musa, muus, bonus, bona, bonum; Deus sanctus, estne oratio latinas? Etiam, jah; quare? mispärast? Quia substantivo et adjektivum concordat in generi, numerum et casus.

Geronte. Ah, miks ei ole mina õppind!

Jacqueline. Kus ikke on mehel tarkust pääs! —

Lucas. Jah, nii kena kuulata, et kohe mitte maiku ei moista.

Sganarelle. Need aurud, millest ma teile rääkisin, tulles pahemalt poolt, kus asub maks ja minnes paremale, kus asub süda, leiawad tee päält kopsu, mida meie nimetame ladinakeeles armyan ja mis on ühenduses pääajuga, mida meie nimetame greeka keeles nasmus, ja nimelt ühenduses suure weresoone kaudu, mida meie nimetame heebrea keeles cubile, trehwab oma teekonnal need kõne all olewad aurud, mis täidawad labaluude südame kambrid, ja et need samad aurud — ma palun, saage hästi aru sest seletusest, ja et need samad aurud on wäga kurjad — kuulake mind hästi, wannutan teid.

Geronte. Jah.

Sganarelle. Mille põhjuseks kõhukelme koopas tekkiwate mahlade hapnik, millest järgneb, et need aurud — Ossabandus, nequeys, nequer, potarinum, quipsa milus. Just see ongi põhjuseks, et teie tütar on tumm.

Jacqueline. Oi issa-pojuke, küll kõneleb ilusti!

Lucas. Kui minu keel ka nii kergesti liiguks!

Geronte. Kahtlemata ei wõiks keegi paremini asja seletada. Ainult üks asi pani mind imestama — maksa ja südame asukoht. Mulle näib teie paigutate need walesti — et süda on pahemal pool ja maks paremal.

Sganarelle. Ja, see oli waremalt nii, aga nüüd oleme seda kõik muutnud ning arstime hoopis uuel wiisil.

Geronte. Seda ma ei teadnud, wabandage minu teadmatust.

Sganarelle. Pole wiga midagi, ega teie pole kohustatud niisama tark olema kui meie.

Geronte. Muidugi mitte, aga, härra arst, mis peaks teie arwates selle haiguse wastu tegema?

Sganarelle. Et mis minu arwates tegema peaks?

Geronte. Jaa.

Sganarelle. Minu arwates peaks tema woodisse jaatma ja peaks talle arstirohuks söötma hulgakese wiina sees leotatud leiba.

Geronte. Miks nii, härra?

Sganarelle. Sest et wiinas ja leiwas, kui need seiti segada, asub jõud mis paneb rääkima. Kas te ei tea, et sedasama antakse papagoidele ja nemad seda süües õpiwad rääkima.

Geronte. See on tõsi. Ah, selle mehe tarkust küll! Kähku, tooge leiba ja wiina!

Sganarelle. Tulen õhtul waatama, milline tema seisukord on. (Ammele.) Ettewaatust, teie. Härra, seda amme pean ma tingimata arstima.

Jacqueline. Mis — mind? Mul pole ju mitte kui midagi wiga.

Sganarelle. Seda pahem, amm, seda pahem. See suur terwis on kardetaw, ei teeks kurja wäike sõbralik aadrilaskmine ja mõni pisike pehmendaw klistiir.

Geronte. Aga, härra arst, see on teguwiis, millest ma sugugi aru ei saa. Mis jaoks aadrit lasta, kui inimesel mingit haigust ei ole?

Sganarelle. See tegewus on kasulik, nagu tulewase janu wastu waruks juuakse, nii peab ka tulewase haiguse wastu waruks aadrit laskma.

Jacqueline (taandudes). Tänan wäga selle lahkuse eest, ma ei taha, et minu ihust aaptiik tehakse.

Sganarelle. Te punnite arstimisele wastu aga külap meie teile mõistuse oskame pähe panna. (Gerontele.) soowin teile hääd päewa!

Geronte. Oodake wähe, olge hääks.

Sganarelle. Mis te tahate teha?

Geronte. Teile raha anda härra.

Sganarelle (kätt seljale pannes, kuna Geronte rahakoti awab). Ma ei wõta raha, härra.

Geronte. Härra arst —

Sganarelle. Ei sugugi.

Geronte. Palun.

Sganarelle. Milgil tingimisel.

Geronte. Halastage!

Sganarelle. Pilkate!

Geronte. Kuidas wõite seda arwata?

Sganarelle. Ma ei tee seda iialgi.

Geronte. He!

Sganarelle. Mitte raha ei sunni mind tegutsema.

Geronte. Usun seda.

Sganarelle (raha wastu wõttes). On kaal õige? —

Geronte. Jah, härra.

Sganarelle. Ma ei ole arst kes äri teeb.

Geronte. Tean seda.

Sganarelle. Raha-huwisid mul ei ole.

Geronte. Seda ma ei mõtlegi.

(Geronte Lucinde ja Jacqueline majja. Valère ja Lucas wasakule.)

Sganarelle (raha waadates). Tõepoolest, asi ei ole halb, kui nii edasi läheb —

Leandre (sisestub paremalt). Härra, ootan teid juba hulk aega, tulen paluma teie abi.

Sganarelle (tema käerandmest kinni hakates). Puls on wäga halb.

Leandre. Ma ei ole haige, härra. Mitte seepärast ei tule ma teie juure —

Sganarelle. Kui te haige ei ole, miks te seda kirewase päralt siis ei ütle?

Leandre. Ei, lühidalt öeldes, minu nimi on Leandre, armastan Lucinde'i, kelle juurest teie praegu tulete; et ma tema isa waenu tõttu kuidagi tema lähedale ei pääse, siis julgen teid paluda, et teie minu armastusele appi tulekfiite ja wõimaldakfiite kawatsust teostada, mille waral ma temale saaksin öelda paar sõna, millest oleneb minu õnn ja mu elu.

Sganarelle. (nähtawasti wihasena). Kelleks te mind peate? Kuidas julgete minu poole pöörata, et ma teie armastust aitaks, ja tahate minu arsti-au alandada sedasorti ülesannetega!

Leandre. Ärge tehke kära, härra.

Sganarelle (teda taganema sundides). Tahan kära teha. Olete häbemata —

Leandre. He, herra, tasa!

Sganarelle. Olete wale kohta sattund.

Leandre. Halastage!

Sganarelle. Tahan teile näidata, et ma sedalaadi mees ei ole ja et see teist kõige suurem häbematus on —

Leandre (temale rahakotti pakkudes). Härra!

Sganarelle. Et tahate mind kasutada — (Rahakotti wastu wõttes.) Ma ei kõnele teist, teie olete aus mees, kõige suurema häämeelega aitan teid. Aga ilmas on häbemataid kelme olemas, kes inimesi selleks peawad, mis nad ei ole, pean teile ütlema et see mind hirmsasti wihastab.

Leandre. Andke andeks, härra, et ma nii waba olin —

Sganarelle. Ärge nalja tehke! Millest on jutt?

Leandre. Teadke siis, härra et see haigus, mida te arstida tahate, on mängitud haigus. Arstid on sellel puhul igaüks omal kombel sõnu teinud, — üks ütles — see tulla pääajust, teine — sisikonnast, kolmas — põrnast, neljas — maksast. Aga kindel on, et selle päris-põhjuseks on armastus ja Lucinde selle haiguse ainult seks wälja mõtles, et pääseda wastumeelsest abielust, milleks teda sunniti. Kuid, meid wõidaks näha; lahkugem siit, minnes räägin, mis teilt soowiksin.

Sganarelle. Lähme, härra, andsite enda armastusest tunnistuse, mida tähelepanemata ei saa jätta, kogu minu arstiteaduse nimel kas haige kärwab, wõi saab teie omaks. (Ära.)

Eesriie.

Kolmas waatus.

Sama dekoratsioon.

Leandre (ühes Sganarellega tulewad paremalt). Mulle näib, ma sarnalen sel kujul hästi apteekrile, kuna isa mind näind ei ole, siis saab see ülikond ja parukas mind wist küllalt hästi warjama.

Sganarelle. Kahtlemata.

Leandre. Soowiksin ainult, et ma arstiteadusest wiis-kuus sõna oskaksin, et oma juttu ilustada ja rohkem targamehe nägu olla.

Sganarelle. Ah jätke, see kõik pole sugugi tarwilik. Pääasi on ülikond, mina ei tea ka põrmugi rohkem kui teie.

Leandre. Kuidas?!

Sganarelle. Susi mind söögu, kui ma arstimisest midagi tean! Olete aus mees, tahan teid usaldada sama, kui teie mind usaldasite!

Leandre. Mis! Teie ei olegi päris —

Sganarelle. Ma ütlen et ei. Nad tegid mu arstiks, kuigi käte ja jalgega wastu panin. Mul pole kunagi meele tulnud ennast nii targaks pidada! õppimises pole ma algastmest iial kaugemale jõudnud. Mul pole aimugi, kust nad selle ettekujutuse wõtsid, aga kui ma nägin, et nad wägise tahtsid mind arstiks teha, siis otsustasin seda olla, saagu, mis saab. Teie ei usu kui ruttu eksitus laiali läks, nii kui pöörased peawad kõik mind targaks meheks. Igast kandist tullakse mind otsima; ja kui asi nii edasi läheb, siis jään eluotsani arstiks. Ma leian, see on kõige parem

amet, sest ükskõik, kas läheb asi halwasti ehk hästi, raha makstakse ikka ühtewiisi. Süü ei lange iial meie selga; ja seletada wõime asja alati omal wiisil. Kui kingsepp saapaid tehes nahatüki ära rikub, siis tasub tema kahjud, meiesugune wõib inimese ära rikkuda, ilma et see midagi maksaks. Meiesugused wigu ei tee; kui keegi sureb, siis on see tema enda süü. Lõpuks on sel ametil see hää külg, et surnud üpris armsad ja waiksed mehed on; keegi pole weel näind et korjus oleks tulnud süüdistama arsti, kes ta tappis.

Leandre. See on õige, et surnud ses suhtes wäga auwäärt mehed on.

Sganarelle (nähes tahte meest enda poole tulewat.) Need mehed näiwad minult nõu küsida tahtwat. Minge oodake mind maja taga.

(Leandre läheb paremalt maja nurga taha. Thibaut ja Perin tulewad.)

Thibaut. Noh, wade, herra, tulime ige teid otsima, minu poeg ja mina.

Sganarelle. Mis teil asja oli?

Thibaut. Tema waine emä on joo pool aastat haige maas.

Sganarelle (sirutab kätt, nagu walmis olles raha wastu wõtma). Mis wõin mina sinna parata?

Thibaut. Tahaksime härra, et teie meile wade ühe pisukese wigurikese pihusse pistaksite, mäs ta terweks teeks.

Sganarelle. Enne peaks nägema, mis haigus tal on.

Thibaut. Eks tal ole ige peris silmanähtaw haigus, herra.

Sganarelle. Kudas nii?

Thibaut. Neh, wade, paistes toisel kogu kere, me metlesime, et tal seest midagi nahe alla ajab, metlesime, et tal nahk wai sisikond, wai põrn wai kudas te seda kutsute, et see wist muutab keik were weeks. Iga päewa tagant teisel kange polendik wai palawik, keik ihu liikmed norgad ja kanged walud jalasäärtes. Koris teisel kui tulileegid wuhisewad ja tahawad toisel hinge kinni mattada ja keiksugu krambad ja wäristused aina korrast käiwad toist raputamas, nii et surm toisel ühtepuhku suu juures. Meie külas on aptiikriherra, see annab toisele moni teab mis tilgad ja woided. Küll seda raha on mend ja hullupööra, keige nende targestiini elide ja puntselpantselite pääle. Aga maha on wade keik waew ja hääd rohud wisatud. Aptiiker tahi toisele wägise parregoorikud andada; aga ma kartasin, et see ta ige wade hauda weeb, konelbakse et tohtrid, ei tea kui palju rahwast on ära tappand oma keeruliste rohtudega.

Sganarelle (ikka kätt õieli hoides ja seda raputades, nagu märguandeks, et ta raha nõuab). Asja juure, wennas, asja juure.

Thibaut. Asi on nüüd niisukene, et ma palukšin ige öölda, mäs me tegema peaksime?

Sganarelle. Ma ei saa teist sugugi aru.

Perin. Herra, mu emä on wade haige ja siin on kaks tukatit, mis ma ige teile tein, et annaksite midagi rohtu.

Sganarelle. Aha, teie jutust saab aru. Wot kus poiss, kes selgelt kõneleb ja sõnu seab nagu kord ja kohus. Tähendab siis, teie emal

on weetõbi, tal on palawik ja walud jalges, wahel on tal krambid ja hing jääb kinni?

Perin. Neh härra, justament nii.

Sganarelle. Teie sõnadest sain kohe aru. Teie isa jutud on peris segased. Nüüd palute minult rohtu?

Perin. Neh, neh, härra.

Sganarelle. Rohtu, mis ta terweks teeks?

Perin. Seda me just nimelt tahame.

Sganarelle. Näe, siin on tükk juustu, see andke talle sisse.

Perin. Juustu, härra?

Sganarelle. Jah, see on rohuks walmistatud juust, sääl on kulda, kalleid kiwe ja pärleid sees ja palju muid kalleid asju.

Perin. Härra, oleme teile wäga tänulikud, lähme ja laseme teda kohe selle rohu sisse wottada.

Sganarelle. Minge! Kui ta sureb, siis matke ta nii ilusti, kui wähegi oskate. (Mehed wasakule ära. Majast wäljub Jacqueline.)

Sganarelle. Säält tuleb ju see ilus amm. Ah, minu südame amm, kui õnnelikuks teeb mind see kohtamine. Teie waatlemine on rabarber, cassium, ja ussirohi, mis wiib minu hingest kõik nukruse.

Jacqueline. Oi issapojuke, tohtrihärra, see oli liiga ilusasti öölduд, ei mina moista midagi teie ladinakeelest.

Sganarelle. Jääge haigeks, amm, palun teid, jääge haigeks minu meelehääks. Oleksin otsatu õnnelik, kui wõiksin teid arstida.

Jacqueline. Tänan keigest südamest, ma tahan ennem, et mind arstimata jäetakse.

Sganarelle. Kudas ma teid kahjatsen, ilus amm, et teil nii kole ja turtsakas mees on!

Jacqueline. Mis parata, härra? Eks see ole mu pattude karistuseks. Aga kus kits köies, eks ta sääl pea sööma.

Sganarelle. Kuidas! Niisugune mats! Mees, kes teid alati waritseb, kes ei luba, et keegi teiega kõneleks!

Jacqueline. Oh, härra pole weel pooli asju nähend, see oli aga wäike proowike tema porisemisest.

Sganarelle. Ons wõimalik? Kudas wõib inimene nii alatu olla ja teiesugusele isikule liiga teha! Ah, ma tunnen mehi, kaunis amm, ja mitte wäga kaugel siit, kes õnnelikud oleksid, kui tohiksid ainult teie wäikeste jalakeste otsakesi suudelda! Miks peab nii kauniks loodud isik jäärastesse kätesse sattund olema, niisugune elajas, metslane, puupää, loll — andke andeks, amm, et ma niiwiisi kõnelen teie mehest.

Jacqueline. Oh härra, ma tean küll, et ta keik need nimed ära teenib.

Sganarelle. Jah, amm, kahtlemata teenib. Pääle selle teeniks ta teilt weel ühe naljaka asja pähe, karistuseks tema kahtluste eest.

Jacqueline. See on ikke õige küll, et kui ma ainult tema kasu silmas peaks, siis ma ikke midagi weidrat teeks.

Sganarelle. Tõepoolest, paha see ei oleks, kui talle mõne teisega kätte maksaksete. Selle mehele oleks see just päris paras, ja kui ma nii õnnelik oleksin, ilus amm, et te mind waliksite.

(Mõlemad märkawad Lucas'd, kes wahepääl majast wäljus, nende taga seisis ja nende juttu kuulas, kumbki taandub omale poole, Sganarelle teeb seda wäga naljakal kombel. Mõlemad ära.)

Geronte. Hola! Lucas, kas sa ei ole siin meie arsti näind?

Lucas. Ei noh, keigi kirewaste päralt! Nägin küll ja oma eite ka.

Geronte. Kus ta siis olla wõiks?

Lucas. Ma ei tea, aga minupoolest wõiks ta olla kus seda ja teist! (Ära.)

Gerante. Mine õige waata, mis mu tütar teeb.

(Sganarelle tuleb ühes Leandrega.)

Geronte. Ah, härra, küsisin parajasti, kus te olema peaksite.

Sganarelle. Lõbutsesin ennast teie hoowis seega, et ülearuse joogi wälja heitsin. Kuidas tunneb end haige?

Geronte. Tal on weidi halwem pärast teie rohu tarwitust.

Sganarelle. Seda parem, see näitab et rohi mõjub.

Geronte. Jah, aga ma kardan, et rohi mõjudes haige lämmatab.

Sganarelle. Ärge asjata muretsege, mul on rohte, mis igast hädast jagu saawad, olgu wõi surmahäda.

Geronte. Kes on see mees teie kaasas?

Sganarelle (käega märku anda püüdes, et see apteeker on). See on —

Geronte. Mis?

Sganarelle. See mees —

Geronte. Noh!

Sganarelle. Kes —

Geronte. Mõistan.

Sganarelle. Teie tütrel on teda tarwis.

Jacqueline (majast). Härra, sääl on teie tütar, ta tahab wähe kondida.

Lucinde (tuleb majast).

Sganarelle. See teeb talle hääd. Härra apteeker, minge katsuge weidi tema pulssi, siis wõime kahekesi haigusekäigu üle nõu pidada. (Tõmbab Geronte'i näitelawa teise otsa ja temale kätt õlale pannes wajutab teise käega temale lõua alla, teda sundides ümber pöörama, igakord kui Geronte tahab waadata, mis tema tütar ning apteeker kahekesi teewad; ühtlasi peab Sganarelle oma kaaslasele järgmise kõne, et tema aega wiita.) Härra, see on suur ja keeruline küsimus arstiteaduses, kas naisi kergem on parandada wõi mehi. Palun, kuulake mu sõnu hoolega, olge hääks. Ühed ütlewad et ei, teised ütlewad et jah; ja mina — ma ütlen et jah ja ei. Arwesse wõttes, et läbipaistmatute wedelikkude waitolud naiste loomulikule temperamendile on põhjuseks, et loomulikud omadused alati tahawad tundeliste üle wõimu wõtta, näeme, et nende meeleolu muudatused olenewad kuu-ketta kallakust liikumisest; et aga päike, mis omad kiired otse maakera õõnsa pinna poole saadab, arwamisel on —

Lucinde. Ei, ma ei saa iial oma tundeid muutma.

Geronte. Minu tütar räägib! Oh imeline rohu mõju! Oh imestusewäärne arst! Kuis pean ma teid tänama, härra, selle imetaolise paranemise eest! Mis wõin ma teie hääks teha selle suure hääteo eest?

Sganarelle (mööda näitelawa jalutades ja otsaesist kuiwatades). Sai aga selle haigusega waewa näha! —

Lucinde. Jah, isa, wõin jälle rääkida, kuid ainult selleks, et teile öelda — iial ei saa keegi teine minu abikaasaks kui Leandre, ning asjata pakute mulle Horace'i.

Geronte. Aga —

Lucinde. Ükski asi ei suuda minu otsust kõigutada.

Geronte. Mis?!

Lucinde. Teie seletused oleksid ülearused.

Geronte. Kuid —

Lucinde. Kõigist teie juttudest ei oleks midagi kasu.

Geronte. Mina —

Lucinde. Olen omas asjas kindel.

Geronte. Aga —

Lucinde. Isa wõim ei suuda mind sundida wastu tahtmist mehele minema.

Geronte. Mul on —

Lucinde. Teie katsed on ülearused —

Geronte. Tema —

Lucinde. Minu süda ei allu teie wägiwallale.

Geronte. Ma —

Lucinde. Ennem heidan end kloostrisse, kui mehele lähen, keda ma ei salli.

Geronte. Aga —

Lucinde (meeleheitlikul toonil kõneldes). Ei! Iialgi! Milgil tingimisel. Kaotate ilmaaegu sõnu. Ma ei tee seda. See on otsustatud.

Geronte. Ah, milline sõnade wool! Wõimatu sellele wastu panna. Härra, palun teid, tehke ta uuesti tummaks.

Sganarelle. Seda ei suuda ma teha. Wõiksin ainult teid teha kurdiks, kui soowite.

Geronte. Tänan teid. Sa mõtled siis —

Lucinde. Ei, kõik teie seletused jääwad minu pääle mõjuta.

Geronte. Weel täna õhtul astud Horace'iga abiellu.

Lucinde. Ennem saagu surm minu abikaasaks.

Sganarelle. Jumala pärast, peatage, laske mina arstin seda asja. Ta on haiguse küüsis, ma tean missugust rohtu ta wajab.

Geronte. Ons wõimalik, härra, et teie ka selle waim haiguse oskate parandada?

Sganarelle. Jah, laske mind toimetada, mul on rohtu kõige wastu ja minu apteeker saab meile arstimisel abiks olema. (Kutsub apteekri ning ütleb.) Üks sõna — Teie näete, et tema kirg tolle Leandre'i suhtes käib tema isa tahtmise wastu, wõimatu on aega kaotada, mahlad on äärmiselt hapud, peame wiibimata rohu leidma, mis takistaks häda halwenemist. Minu teada on ainult üks rohi wõimalik, see oleks puhastuse pulber, mille teie korralikult peate segama kahe drahma matrimoniumiga kapslites. Wõib olla, saab haige wastupanekut ilmutama; aga teie kui wilund mees omas ametis, peate temale rohu tarwilikkuse selgeks tegema ja teda sundima segu alla neelama. Minge tehke temaga wäike jalutuskäik aias, et tema meelt ettewalmistada,

mina kõnelen seni siin tema isaga. Ärge wiitke enam aega. Arstima, kähku arstima!

(Köik pääle Geronte ja Sganarelle majja.)

Geronte. Mis rohud need olid, härra, millest kõnelesite? Mulle näib, et ma iial pole säärastest kuulnud.

Sganarelle. Need on rohud, mida kõige suurema häda korral tarwitatakse.

Geronte. Olete kunagi näind sarnast häbematust, kui minu tütre oma?

Sganarelle. Neiud on mõnikord weidi jonnakad.

Geronte. Te ei usu kui suur iha tal selle Leandre'i järele on.

Sganarelle. Seda teeb noore inimese uum weri.

Geronte. Niipea kui seda ägedat armastust märkasin, hakkasin oma tütart luku taga pidama.

Sganarelle. Tegite targasti.

Geronte. Mul läks korda neid kohtamast takistada.

Sganarelle. Wäga hää.

Geronte. Midagi pöörast oleks juhtund, kui oleksin luband neid teineteist näha.

Sganarelle. Kahtlemata.

Geronte. Usun, tüdruk oleks wõtnud ja temaga minema läind.

Sganarelle. See on wäga wõimalik.

Geronte. Olen kuulnud, poiss tegewat kõik, et saaks temaga kõnelda.

Sganarelle. Milline naljahammas!

Geronte. Kuid asjata raiskab ta aega.

Sganarelle. Ah, ah!

Geronte. Küll ma neid juba takistan kokkusaamast.

Sganarelle. Poisil pole mõne rumalaga tegemist, olete kawalam kui tema.

Lucas (tuleb majast). Ah, ja siiruwiiruline satikas! Härra, no nüüd on õige hull lahti. Preilna on oma Leandre'iga plehku pand. Tema see oligi, see aaptiiker ja tohtriherra on kogu selle supi walmis keetand.

Geronte. Kuidas!? Niisugune surmahoop minule? Tooge kommissaar ja waadake, et see kelm wälja ei pääse. Niisugune ärraandja, kohtuga lasen teid karistada.

Lucas. Ah sa saatananahk tohtrihärraks, üles teid puuakse, ärge aga siit kuhugi menna katsuge!

Martine (wasatult). Ah sa heldene jumal! Küll nägin waewa, enne kui selle maja leidsin! Ei tea, mis see tohter peaks tegema, kelle ma teile juhatasin.

Lucas. Näe, sääl ta on, puuakse warsti üles.

Martine. Mis! Minu mees puuakse ülesse! Oh sa püha ristike! Mis ta siis kurja on teind?

Lucas. Lasi meie härra tütre ära warastada.

Martine. Oh sa heldene aeg küll! kallis mees, ons ikka õige, et sind üles puuakse?

Sganarelle. Sa ju näed. Ah!

Martine. Ja nii paljude inimeste silmaall pead sina surma saama!

Sganarelle. Mis mina sinna parata saan?

Martine. Kui sa ometi meie puudki walmis oleksid raiund; mu süda oleks ikka wähe kergem olnud.

Sganarelle. Mine minema, ära waewa mu hinge.

Martine. Ei, 'ma jään siia, et sind enne surma julgustada; ei ma siit enne lähe, kui olen näind, kuidas sa kõlgud.

Sganarelle. Ah!

Geronte (tuleb majast). Kommissar tuleb kohe; siis pannakse teid kindlasse paika, kust te nii kergesti ei pääse.

Sganarelle (kübarat käes hoides). Oh häda, kas ei wõiks selle asemel mõned kepihoobid saada?

Geronte. Ei ei, kohus teeb otsuse. Kuid mis ma näen?

(Leandre, Lucinde ja Jacqueline tulewad majast.)

Leandre. Härra, siin esitab end Leandre teie silmadele ja toob Lucinde'i tagasi teie wõimusse. Meil oli nõu seltsis põgeneda ning abielluda, kuid selle kawatsuse asemele astusid ausamad mõtted; ma ei taha teilt teie tütart warastada; soowin, et teie ise oma käega tema minule annaksite. Pean teile ütlema, härra, et ma praegu kirja sain teatega — minu onu olewat surnud ja mina kõige tema warade pärija.

Geronte. Härra, teie ausus on wäga minu meelepärast; annan teile oma tütre kõige suurema rõõmuga.

Sganarelle. Tohter pääseb weel wiimsel silmapilgul!

Martine. Kuna sind ülesse ei pooda, siis ole mulle tänulik, et arstiks said, minu kaudu sind selle au osalisekstehti.

Sganarelle. Jah, sinu kaudu sain ilmatu hulga kepihoope.

Leandre. Nende hoopide tagajärg on nii kaunis, et ei maksa nende pärast enam wihane olla.

Sganarelle. Olgu. Annan sulle need hoobid andeks, selle au eest millesse sa mind tõstsid, kuid walmista end elama kõige suuremas lugupidamises minusuguse tähtsa mehe wastu ja pea meeles, et arsti wiha ou kardetawam kui sina oskad arwata.

Eesriie.

Lõpp.

Nr. 1670.

Ma olen sportlane

(Meister poksis)

Naljamäng 3 waatuses. Eesti oludesse ümber töötand Erich Bergman.

Tegelased

Widrik Karukäpp, marmel. wabr. omanik.
Aada, ta naine.
Fritz, Lote, } nende lapsed.
Hugo Leht.
Tobias Wiperling, kantseleinõunik.
Amalie, ta naine.
Coletta Corolani, tantsijanna.
Karukäpp, poksija.
Roosi, teenija Karukäpa juures.
Perekonnasõbrad, teenijad.

Koht — wäikelinn. Aeg — olewik.

Tähelepanu!

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutsu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawol **„Mängujuht", milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile** ühes lawaplaani ja rekwisiitide loetlusega.

Sisuseletus.

Widrik Karukäpp, marmelaadikaupmees, on naise teades, suur taimetoitlane ja suur poksija. Seda luiskab ta seepärast, et siis wähemalt „poksi wäljawõitudel" tugewasti süüa ja juua. Kuid siis tuleb nende kodulinna poksima kuulus poksija Karukäpp ise, kelle nime Widrik seni kurjasti tarwitand. Ja terwe perekond tahab minna oma meest ja isa poksiwõistlusele waatama. Wõib juba aimata, milliseid wiperusi waesel Widrikul nüüd ees on! Kuidas see kurikuulus Karukäpp sellega siiski hakkama saab — see on alles komöödia!

Esimene waatus.

Elutuba marmelaadiwabrikandi Karukäpa korteris.

(Lawa hetk tühi. Paremalt uksest 2 kuulda Amalie ja Roosi kõnelusi.)

Roosi (laseb Wiperlingi ühes Amaliega sisse). Tulge aga, palun sisse!

Amalie ja **Wiperling** (sisestuwad. Amalie energiline, peaaegu mehelik kuju. Kübar walge lendawa sulega. Riietus wäikelinna-pärane. Wiperling kõhn ametnikutüüp, terwiselt hädine. Mõlemil täes koomilised lillekimbud.)

Amalie. Kas härrastega juba wõib kokku saada, Roosi?

Roosi. Ei, proua Wiperling, kell pole weel üheksagi.

Amalie. Meie tulime warem, sest minu mees peab nimelt ametisse minema.

Wiperling. Mina pean nimelt ametisse minema.

Roosi. Siis teatan ma teist silmapilk proua Karukäpale. (Wasakule 2 ära.)

Amalie (istub). Istu, Tobias!

Wiperling. Ja Maalikene! (Istub postamendi ees olewale istmele. Ei oska wabaneda käesolewast lillekimbust, waatab ringi ja surub selle lõpuks põlwede wahele. Wõtab siis põuetaskust terawa paberituutu, awab ja hakkab närima, kuna Amalie teda kogu aja jälgib.)

Amalie. Söö tasem, Tobias! Ära neela. Juba jälle sa ei näri!

Wiperling. Siiski, siiski, Maalike! — (Närib hoolega, seda tegewust päänoogutusega saates.)

Amalie. Sa tead ju, mida kuulus loodusuurija Darwin oma raamatuis ütleb — inimene peab igat suutäit wähemalt 36 korda purema. Mitu korda oled sina purend, Tobias?

Wiperling (kes seni automaatselt näris). 31 korda, Maalike,

Amalie. Siis näri aga edasi! (Loeb.) 32 — 33 — 34 — 35 — 36. Nii. Nüüd neela.

Wiperling. On juba all. (Enesele.) Tulen endale ette nagu täielik mäletseja. Kas sa nüüd ikka minuga nii käituda tahad?

Amalie. Ja muidugi! Kes korralikult närib, saab söönuks poole wähemast toidust ja ei lähe paksuks.

Wiperling. Kuid sellewastu lähen ma päewpäewalt kõhnemaks!

Amalie. Sellepärast, et sa ei söö lõbu ja armastusega. Darwin ütleb — inimene peab sööma lõbu ja armastusega.

Wiperling. Aga Maalikene — kuidas wõiksin ma süüa üht aiawilja-kotletti lõbu ja armastusega?

Amalie. Waata oma sõpra Karukäppa. Kuidas nägi see mees wälja waremalt ja kuidas nüüd, kui naine ta taimetoitlaseks õpetas. Aga tema peab lugu liikumisest ja teeb sporti.

Wiperling. Aga Maalike — kui ma sarnase toitmise wiisi juures weel sportima peaksin, ei kannataks ma elu enam wälja.

Aada (sisestub wasakult, weidi hingeldades, paberisse mässitult raamistatud diplom käes). Wabandage wäga nõunikuproua — tere härra nõunik! (Roosile, kes pakke kannab.) Pange see kõik lauale!

Roosi (paneb pakid lauale, paremale 2 ära).

Amalie. Hommikust, armas proua Karukäpp. Kus on siis sünnipäewalaps?

Aada. Marmelaadi juures bürоos, kus mujal. (Näitab ust paremale 1.)

Amalie. Ah teie polegi talle weel kingitusi ära annud?

Aada. Tahtsime seda teha alles siis, kui Lote on pärale jõudnud.

Amalie. Ja kas ta siis tuleb?

Aada. Seep see on. See tüdruk ei kirjuta, ei telegrafeeri, ei anna endast poole sõnagagi märku. —

Amalie. Mis teil siis pakkides ka uudist on?

Aada. Puha sünnipäewakingid Widrikule. Ja kõik ainult tema spordtarbed. Ta olla eile isegi poksiklubi teiseks esimeheks walitud! Mõelge, milline au! Ta jutustas mulle sellest täna öösel.

Amalie (etteheitwalt Wiperlingile). Sarnast asja ei jutusta sa mulle öösti iial!

Wiperling. Aga Maalike!

Aada (diplomi ümbert paberit ära wõttes). Siin on ka tema wiimane audiplom. Lasin ta raamistada. (Loeb rahulolles.) „Härra Widrik Karukäpp tunnistatakse sellega Eesti esipoksijaks. Poksiliit."

Amalie. Teile, proua Karukäpp, wõib teie mehe puhul tõesti õnne soowida. (Surub kätt siis Wiperlingile.) Sul wõiks kah sarnane meisterdiplom olla.

Wiperling. Aga Maalike, meie juures on ju ainult üks meister, ja see oled sina.

Aada. Ma ütlen teile, proua Wiperling, sest ajast kui minu mees poksib, on ta muutund

hoopis teisets, nii lõbus, nii teguwõimas, nii ettewõtlik! Sel kuul on ta juba wäljastpoolt kolm poksi-auhinda kaasa toond. (Näitab.) Siin see pilt, sääl see waas ja kuju.

Amalie. Olete teie juba kord päält waadand, kui te mees poksib?

Aada. Kahjuks, weel mitte!

Amalie. Kahju! (Näeb kuidas Wiperling sel hetkel waatleb lähedalt läbi prilli Weenuse kuju.) Wiperling, jäta see kõlbluswastane isik rahule!

Wiperling. Ja, Maalike!

Aada (Amaliele). Ja kujutlege, minu mees on ka poksi üle ühe raamatu kirjutand, millest ma seni ei teadnudki. Ma nägin seda juhtumisi ühe raamatukaupluse aknal. Tulge ma näitan teile. (Tahab Amaliega minna wasakule).

Roosi (paremalt 2). Proua Karukäpp, kibewee mees on wäljas.

Aada. Wõtke 12 pudelit kibewett.

Roosi (ära paremale 2.)

Amalie (Aadale). Joote teie seda?

Aada. Ei, ei — seda peab minu mees jooma! See puhastab werd ja kõwendab musklejd.

Amalie. Wiperling, tänasest päewast alates jood ka sina kibewett! (Aadaga wasakule 1 ära.)

Wiperling. Mis? Kibewett ka weel?! Siis ei jää minust tõesti enam midagi järele!

Widrik (terwe, punapõseline, rikas wäikelinna elumees, tuleb naerdes paremalt 1.) Nüüd hoolitse selle eest, et see marmelaad weel tingimata täna saaks ära saadetud. — Ha, sääl ta ongi. Just praegu rääkisime sinust.

Leht (põline wanapoiss, Karukäpa osanik igas suhtes). Serwus, Wiperling!

Wiperling (jäeb end korda). Minu armas Widrik! Sinu tänase hällipäewa puhul soowin sulle —

Widrik (wahele). Ära kõnel pea, anna siia, mis sul on. (Wõtab talt sissemähitud sigaripitsi wastu.) Oh, merewaigust pits, pagana pihta, oled sina aga noobel.

Wiperling. Tal on wäike pragu sees, minu naine ostis ta nimelt poole hinna eest. Ma ei tohi sulle aga seda öelda!

Widrik. Rahustu, Wiperling, meie oskame suud pidada.

Wiperling (waatab Widrikut ja raputab pääd).

Widrik. Miks sa mulle nii lollilt otsa waatad ja pääd raputad?

Wiperling. Kuidas wõid sa ometi aia-wilja kotlettide, jänesekapsa frikadellide ja naeri-pudingi juures nii õitswana wälja näha?!

Widrik ja Leht (purskawad naerma).

Wiperling. Mina sellest kuidagi söö-nuks ei saa! Kui ma selle „kaaderwärgi" õn-nelikult alla olen saand, tuleb alati pöörane isu seakarbonaadi järele.

Widrik ja Leht (naerawad jälle).

Widrik. Noh, mina tunnen end seejuures suurepäraselt!

Wiperling. Inimene, kuidas sa seda saad?

Widrik. Ach, kui sa meid ära ei anna, ütleme sulle retsepti!

Wiperling. Ma — wannun! (Tõstab käe.)

Widrik. Ei, ei, ei, nii odawalt ja läbi ei tule. Sa pead wanduma, millegi juures, mis sul kõige wastikum on.

Wiperling (tõstab käe, päris lihtsalt). Jlus, siin wannun ma oma armsa naise nimel!

Widrik. See rahuldab meid! — Leht, asu õige selle ukse juure wahti, et minu naine meid ei üllataks. (Wiperlingile.) Istu korraks siia. (Lehele.) Ega keegi ei tule? (Istuwad diiwanile ja istmele.)

Leht (piilub wasj. 1 ukse juures). Ei!

Widrik (saladusrikkalt aga selgelt). See lugu selle poksimisega on puha pettus!

Wiperling. Aga see poksimeister?

Widrik. Pettus!

Wiperling. Ja see diploom?

Widrik. Pettus!

Wiperling. Ah ja sinine silk!

Widrik. Mis sa imestad?! Ja, sarnasele arstimisele, nagu seda meie naistel ees on, ei pea ükski hobune wastu. Wahete wahel aiawilja — ja, see läheb. Aga ikka ainult heinu! Ma pole mõni sikk! Noh, aga sääl üks tüli teise pääle. — Kui meie Lehega wahete-wahel poleks singi kallale asund, ma usun, me oleks juba ammu aiawilja korjused olnud. Sääl tuli mul korraga suurepärane mõte, ma söön aiawilja kotletti alla ja seakotletti p ä ä l e!

Wiperling. Seakotlett — mul tulewad pisarad silma!

Leht. Ära siis piina seda waest meest nii kaua.

Widrik. Aga selleks on tarwis kodust wälja minna. Kaks-kolm-neli korda nädalas. Ja sääl

ütlen ma oma Aadale, et ma poksiklubisse lähen. Saad aru?

W i p e r l i n g. Ja sinu naine usub seda kõiki?

W i d r i k (kawalalt). Aga muidugi! Mina saadan ometi Lehele kutsed wehklemisklubist ja tema saadab mulle kutsed poksiklubist. Need on meil trükitult taskus. (Näitab kutseid.)

W i p e r l i n g. Noh, Widrik, oled sina aga igawene redu! Aga kuidas tulid sa just poksimise pääle?

W i d r i k. Ja, see ongi see pääasi terwe selle pettuse juures — on nimelt tõepoolest olemas tõsine poksija Karukäpp ja koguni weel Widrik Karukäpp.

W i p e r l i n g. Mine ikka!

W i d r i k. Ja sellest inimesest seisab alalõpmata, minu jaoks midagi wäga meeldiwat ajalehes. Näiteks — homme wõistleb Kuresaares kuulus meister-poksija Widrik Karukäpp neeger Cocktaili wastu. Siis pakin ma otsekohe omad asjad — ja sõidan Kuresaare.

W i p e r l i n g. Kuresaare? Mis sa siis Kuresaares teed?

W i d r i k. Ah! On sul aga raske arusaamine! Ma ü t l e n, ma sõidan Kuresaare. Tõepoolest sõidan ma aga sinna kuhu süda kutsub ja sõõn-joon, mis mulle maitseb. Aga sina tukud naise juures ja nälgid!

L e h t. See mees peab ka astuma meie liitu „Uus eluwiis."

W i d r i k. Mis me temaga aga pääle peaksime hakkama? (Wiperlingile.) Tõuse korraks ülesse!

Wiperling (tõuseb ja moodustab õige haleda kuju).

Widrik ja **Leht** (waatawad teda igast küljest ja pöörawad teda ringi).

Widrik. Mäeronimise sport oleks midagi sinu jaoks. (Lööb talle wastu jalga, nii et ta kukub.) Ei, see ei lähe.

Wiperling. Nonoh, mis siis lahti on? Mis teil ees on? (Sirutab käed mõlemile poole wälja.)

Widrik (lööb Wiperlingile õlale, nii et see kokku wariseb). Käes! Tal on suured käed, ta peab wette! Wette temaga!

Wiperling. Aga luba —

Leht. Sa pead ujuma!

Wiperling. Pagan wõtaks, külma wette!

Widrik. Wana eesel, sul ei tarwitse sugugi ujuda. Sa teed ainult nagu ujuksid!

Wiperling. Ja usute teie, et see läheks?

Leht. Muidugi läheb. Sa lähed lihtsalt supelasutusest — mööda ja tuled meie juure „Kuld inglisse"

Wiperling. Suurepärane! Tore, suurepärane! Lapsed, kui see ainult õnnestuks! Homme on teisipäew — ma tulen juba homme — nii wähekeseks teie juure! (Potsib lõbusalt mõlemile küljekontide wahele.)

Widrik. Homme, mu poiss, ei ole ma siin, ma pean kord jälle „tingimata" wäljaspool kodulinna „poksima." (Poosis.) Homme on mul Kuresaare spoksiwõistlus.

Wiperling. Mine ikka!

Widrik. Nii seisab ajalehes. (Wõtab ajalehe.) Kus see nüüd oli? Siin! (Loeb.) Tuntud esi-

poksija Widrik Karukäpp poksib homme Kuressaares esipoksija Haagiga Saaremaa meistri nime pääle" Sa peaksid mind kord nägema, kuidas ma selle mehe maha wirutan! (Liigutus.) Üks hoop ja ta on knock-out!!

Leht ja Wiperling (naerawad).

Widrik. Ma lasin enesele isegi juba „auhinna" walmistada. (Läheb puhwetikapi juure ja wõtab ühe raske hõbepokaali wälja.) See pokaal on minu wana tädi Ottilie pärandus. See on uuesti üle puhastatud ja kannab nüüd päälkirja — „Esipoksija Widrik Karukäpale." Selle toon ma enesega Kuressaarest taasa kui wõidutroffee!

Wiperling. No, oled sina mul ka üks igawene wimka! Ja kuhu sõidad sa siis tegelikult?

Widrik (pokaali jälle luku taha pannes). Sakku, mu poeg. Sakku. Ma tahaks ka kord Saku õlut tema lähtekohas juua.

Roosi (paremalt 2). Proua Karukäpp saadab teile siin ühe pudeli kibewett!

Widrik (lõbusalt). Tänan, Roosa, tänan! Ma just praegu rääkisin sellest! (Wõtab pudeli.)

Roosi (paremalt 2 ära).

Widrik. Soowid sa ka klaasikest, Wiperling?

Wiperling. Taewa pärast, see pidawat jõle maitsma!

Widrik (Lehele). On tal ka aimu!

Leht. See maitseb otse suurepäraselt! (Läheb — Widrikule märku andes, par. 1 ära.)

Wiperling (wõtab pudeli Widriku käest ja waatleb teda umbusaldawalt). Kuidas seda siis wõetakse?

Widrik. Seda „wõetakse“ kaelast ja kallatakse lillede pääle wälja! (Teeb seda.)

Leht (tuleb par. 1 tagasi. Tal on käes pudel kirsiweini ja annab selle Widrikule). Säh!

Widrik. Nüüd, Tobias, pane tähele! Wõetakse teine pudel, kallatakse sisu ümber, (Täidab tühja pudeli kirsiweiniga). teed Hokus Pokus Fidibuse ja kibewee pudelist on kirsiwee pudel saanud! (Hoiab selle kõrgel.) Sellest joon ma kolm kord päewas oma terwiseks. (Läheb puhweti juure weini klaasi wõtma, tsiteerib oma naist — „See puhastab ja kõwendab musklеid.“

Leht. Pane nüüd aga tähele Wiperling, kuidas ta joomise juures wäristab. (Sellal kui Widrik sisse kallab, on kuulda Aada ja Amalie hääli. Iseäranis wiimase häält.)

Wiperling (kuulatades). Ma kuulen oma Amalie mahedat häält.

Leht. Oli aga ka ülem aeg! (Ta pistab tühja pudeli taha kuue tasku, mis tal aga hästi ei õnnestu.)

Aada ja **Amalie** (was. 1).

Amalie (silmab Widrikut, kes nüüd pudeli ja klaasiga seisab). Sääl on ju sünnipäewa laps! (Sirutab talle käed wastu.) Soowin teile südamest õnne! —

Widrik. Üks moment — Leht, wõta hoia sina wähe —

Leht (kes ikka weel pudeli peitmisega ametis). Sa näed ometi —

Wiperling (nüüdsest pääle õige tragi). Anna siia! Küll mina hoian! (Wõtab klaasi ja pudeli.)

Widrik (Annab Amaliele käe). Minu südamlik tänu, toreda merewaigust pitsi eest. Seda ma just wajasin. Minu oma on nimelt lõhki.

Amalie (waatab a tempo Wiperlingile küsiwalt otsa, wiimane ei kannata tema pillu wälja ja shongleerib pudeli ja klaasiga).

Aada. Widrik, ära sa oma kibewett unusta!

Widrik. Kus nüüd seda, alla see krimpel! (Tühjendab klaasi, raputab end.) Brrr!

Wiperling. Kuidas ta seda teeb! Suurepärane! —

Amalie (wäga kindlalt). Wiperling, sina jood ka ühe klaasi!

Wiperling. Ei, ei, Maalike, seda ei wõi sa minult nõuda!

Leht (Wiperlingile). Sa argpüks!

Wiperling. Argpüks ütled sa?! Argpüks?! Seda ei lase ma enesele meeldida! Kus on üks suurem klaas?!

Leht (enesele). Waat kus koi! (Toob puhwetist suure weini klaasi, wõtab Wiperlingilt pudeli ja kallab klaasi täis.)

Wiperling. Amalie, sinu mees pole argpüks! Anna klaas siia! (Wõtab Widriku käest klaasi ja joob mõnuga.) Aah!

Widrik ja Leht (müksawad à tempo talle wastu ribikonte).

Wiperling (raputab end alles nüüd). Brrr! On se aga jõle jook!

Amalie. Waat, Wipperling, see juba meeldib mulle!

Wiperling (mõnuga enesele). Mulle ka!

Amalie. Homme päew tellin sulle ka 12 pudelit!

Widrik ja Leht (pahwatawad). Oo, häda!

Wiperling. Ja, aga Maalike —

Amalie. Mitte wasturääkida! Seda wõlgned sa oma terwisele!

Wiperling (kinni haarates). „Terwisele?" Kuule, Maalike, ma tulin weendumusele, et minu kehaliku konstitutsioonile oleks suuremaks kasuks, kui ma ujumiskluppi astuks.

Amalie. Tõesti? Tobias? (Waimustatult.) Härra Karukäpp, selle eest wõlgnen ma teile tänu! (Annab talle kätt.)

Widrik (tähendusrikkalt). Ja muidugi, selle eest wõlgnete mulle tänu!

Leht. Ma kirjutan ta homme päew ujumisklubi „Poseidon'i" liikmeks.

Amalie. Wäga lahke teist, härra Leht, aga seda teen ma juba i s e!

Wiperling. Haa! (Waatab abiotsiwalt Widriku ja Lehe poole.)

Leht. Mis teie end selle pika teekonnaga waewate?

Amalie. Oma mehe terwise hääks ei ole mulle ükski teekond pikk! Seda asja õiendan ma siiski meelsamini ise! (Pöörab Aada poole.)

Wiperling (meeleheitel tasa Widrikule ja Lehele). Mis me nüüd teeme?!

Amalie. Meie peame nüüd minema — Tobias, tule! (Annab Aadale käe.) Nägemiseni, armas proua Karukäpp!

Aada. Ma näen teid ometi teisipäewal?

Amalie (wäga kindlalt). Ei, t e i s i p ä e w a l wiin ma oma mehe u j u m a! (Ühes Wiperlingi ja Aadaga ära par. 2.)

Widrik. Noh, s e e marmelaad on eht!

Leht. Sellele keetsime nüüd ilusa suppi!

Frits (armastusswäärne, ülielegantne noormees, moodne tantsijatüüp, tuleb lõbusalt ja ülemeelikalt was. 2). Serwus, papakene! Südamlik õnnesoow sünnipäewaks! Palju, palju kõiki hääd.

Widrik (suudleb teda). Tänan wäga mu poiss! —

Frits. Serwus, onu Leht! (Käepigistus.)

Leht. Serwus, Frits!

Widrik. Aga ütle mulle, mu poiss, kuhu, sa nii kauaks jääd? Kell on juba warsti kümme!

Frits. Ma „tudeerisin" kord jälle hommikuni, papakene!

Widrik. Sa ei peaks terwed ööd oma keemia raamatute juures istuma. Ikka tasa-pidi edasi, ikka samm-sammult!

Frits. Ja, ja „samm sammult." (Teeb paar tantsusammu.) Seda ütlen mina ka. Aga ma pean kord teie marmelaadi keemilisele koostamisele mõtlema.

Widrik (Lehele). Tore poiss! Mõtleb kogu aeg äri pääle.

Leht. Ja, see käbi on kännust kaugele ku kkund.

Widrik. Jumalale tänu. See poiss on soliidsuse kehastus! ta ei joo, ta ei suitseta, ja tüdrukutega ei aja ta ka ringi!

Aada (par. 2). Nüüd wälja Widrik, wälja, ma pean sinu sünnipäewa laua korda seadma. (Tõrjub Widriku par. 1. wälja.)

Roosi (sisestub pakkidega).

Widrik. Tule, Leht, sa pead pärast minuga seltsis laskma end üllatada. Siis on lõbu

suurem! (Wiipab ukse juures lapse kombel Aadale.) Tata! (Mõlemad ära par. 1.)

Aada. Ja sina, laiskworst, aita mul asju wälja pakkida.

Frits. Papa juures olen ma tore poiss, sinu juures laiskworst.

Kõil kolm (pakiwad hoolega).

Aada (waatab kõik rahulolles üle). Nii — kingid oleks siis korras. Puudub weel ainult ilus lillekimp. Tulge, Roosi, tarwis weel paar lille tuua. (Aada ühes Roosiga wasakule 1 ära.)

Frits (waatab kingitusi). Terwe sissesääd isa poksi tarwis! (Wõtab musklikõwendaja ühest kartongist wälja, ja wenitab seda.) Musklikõwendaja. (Wõtab poksikindad.) Poksikindad. (Tõmbab kindad kätte ja teeb mõned pääletungi liigutused Veenuse kuju ees.) Minu preili, te lubate? Nii! Nii! Nii! Hoppla!

Coletta (tempramentne, tuline, mustawereline warietee tantsijanna, wäga elawate liigutustega, wõtab terwe lawa oma alla. Räägib itaalia aktsendiga sisestub üle weranda). Santo Dio, sääl ta on!

Frits (pöörab imestades ringi, suure hirmuga). Sina siin, Coletta?! Kust sa teada said, et mina siin olen?!

Coletta (laseb lahti). Oo, ma teadma kõik! Maledetto, sina olnud petnud mind!

Frits. Mitte nii waljusti! (Siit pääle kuni stseeni lõpuni suures hirmus.)

Coletta. Ja waljust! Wäga waljust! Sina oled ütelnud, sina elama üks hotel, ja sina olnud siia willa sees.

Frits. Ja, aga kust sina seda tead —

Coletta. Eila mina olnud sinul järelsaatma üks weike poiss kuni siia maja, kuhu sina olnud sisse kadund. Mispärast olnud sina minul petnud!"

Frits. Ära siis ometi nii karju?

Coletta (ikka wihasemalt). Sapristi, mina tahan karju!

Frits. Kui keegi peaks tulema, olen ma kadund. —

Coletta (korraga armukadedusega). Ehk olema sina siin peitnud üks naine? Wõi olnud sina olema abielus ja olema seda minu ees waikima? Oh! Ma nägema ikka rohkem, sina olema ühte halba inimene, üks suure, suure — (Rusikas kätega.) Kuidas seda ütlema? — (Trambib.) Kuidas seda ütlema —

Frits. Arwad sa — kelm?

Coletta. Si! Si! Üks suure kelm! Eila sina olnud hirmus minu wastu. Nii kilm kui ühte jäämägi! Üleeila olema sina weel mul pigistama, ja eila olema sina sul pigistama!

Frits. Aga ei olda ju alalõpmata armastamiseks tujus, ei saa alalõpmata ometi suudelda.

Coletta. Oo ja, saab alalõpmata ikka suudelda! Meie Itaalias suudleme see terwe päew ja öösel weel doppett!

Frits (enesele). No, olge lahked! (Waljusti.) Aga kuule ometi kord —

Coletta. Kes olnud minu juure tulnud, minu tantsupartner olnud? Sina! Kes olema tahtma minuga reisima see kõik läbi warietee ja minuga tantsma see uus Schlager — (Laulab ad li-

bitum wiisil, kuid see wiis peab terwest tükist läbi minema.) Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmi? Sina! —

Frits. Jumala pärast, tasem!

Coletta. Mitte tasem! Sugugi tasem! Wäga waljust! Kes tahtnud andma mul see see tuhat senti minu uus kostüm tarwis? Sina! Ja kes olnud mind — kui tulnud see rechnung — jätma istuma? Sina! (Korraga päris õrnalt.) Ja kes olnud kõige pääle waatamata armastama sinu sisse? Nii wäga armunud sinu sisse? Mina! (Hüppab jälle üles.) Mispärast olnud sina mul ei ütelnud see õigus?

Frits. Seda tahan ma sulle ju kogu aeg ütelda. —

Colette (waatab talle otsa, imestades). Oo — miks olema sina poksikindad käes? (Waatab lauale.) Oo, siin olnud ja kõik poksiasjad! Ja siin üks diploom! (Loeb.) Widrik Karukäpp — meister poksis — oo, minul läheb lahti üks suur walgus! Frits, sina olema üks poksija?!

Frits. Mina?? Poksija? (Lootuses, et tast lahti saab.) Ja! Ja, muidugi! Seda näeb ju isegi iga pime! (Teeb paar poksi liigutust). Hopla! Hopla! Nüüd aga kao!

Coletta. Ja sina wõima mitte sellepärast minuga ülesastuma, sest sinul olema üks poksikontrakt?

Frits. Nii see on! Ei saa ometi kätega tantsida ja jalgadega poksida. (Parandab end.) Ah — jalgadega tantsida ja kätega poksida. Aga tee mulle seda hääd ja mine nüüd.

Coletta (õrnalt). Kui on mööda olnud see tants, olnud ka mööda see armastusega?

Frits. Aga ei, armastatud jaab ikka edasi!

Coletta (paneb oma pää tema õlale). Tahtma sina mind tõsiselt tegema oma weikse naine?

Frits. Iseenesest mõista. Nüüd aga wälja.

Coletta (wäga õrnalt). Ja tulema sina täna pääle lõuna kell kolm see hotel ja tooma minul see tuhat senti.

Frits. Muidugi, punkt kolm olen ma sääl! Aga ainult, kui sina nüüd läheb!

Colette (jälle lahti lastes). Frederico, mina ei oskama see nali! Sina tundma minu! Andma nüüd üks lahkumismusu!

Frits. Meeleldi, aga ruttu! (Suudleb teda.)

Coletta (hinge tõmmates). Aah! Nüüd olnud sina mitte külm jäämägi, nüüd olnud sina see tuline Vesuuw! (Paludes.) Weel wähe laawa! —

Frits. Minugi pärast! (Suudleb teda.) Aga nüüd wälja!

Coletta (tahab kestelt minna, ähwardab sõrmega). Frits, maledetto, kui sina ei tulema tingimata! (Käskiwalt.) A reviderci kell kolm!

Frits (samas toonis). A reviderci kell kolm!

Coletta (keskelt ära.)

Frits (hinge tagasi tõmmates). Jumal olgu tänatud, et ta läind on! See wõib weel kenaks minna! Kell kolm ilma rahata! Mis ma nüüd pääle hakkan? (Ta on poksikindad käest wõtnud ja jälle lauale pannud.) Ma reisin ära! Aga selleks ei anna wana mulle raha. — Pea, käes — ma jään haigeks! See on mõistlik mõte! Mul tulewad rõuged, wõi läkaköha, wõi tõmbed. — Ma otsin selle kõige parema wälja. (Ära was. 1.)

Lote (noor, wärske tüdruk, reisikostüümis, kerge käsipakiga keskelt. Ta waatab enne ettewaatlikult sisse, siis wiipab tagasi). Tulge sisse! Aga tasa, päris tasa!

Karukäpp (treenind, tõsine mees, sale kuju, armastuswäärne, tuleb nüüd raske käsikohwriga Lote järele. Mõlemad lähewad koomiliselt, warwastel ette; naerawad.)

Lote. Pst! Ma tulen nimelt salaja kui sünnipäewa üllatus isale.

Karukäpp. See on teil suurepäraselt korda läind!

Lote. Eks ole? Ja nüüd tänan ma teid kõigest südamest armastuswäärse saatmise eest. (Sirutab talle käe wastu.)

Karukäpp. Palun wäga! (Annab talle kätt, ei liigu aga paigast.)

Lote. Igatahes tänan teid weel kord kõige eest! (Nagu enne.)

Karukäpp. Palun wäga! (Nagu enne. Paus.)

Lote. Palju, palju, palju tänu! (Raputab sõnade taktis neli korda kätt.)

Karukäpp. Palun, palun, palun wäga! (Raputab kätt nagu Lotegi. Paus.)

Lote (koomiliselt, enesele). Ei saa teisest lahti! (Waljusti.) Kas teie wast ei tahaks ära minna?

Karukäpp (naeratades). Ei! (Istub kohwri pääle.)

Lote (enesele). Nüüd istub ta koguni. (Waljusti). Mida te siis weel soowite?

Karukäpp. Üht tühist asja! Teie kätt!

Lote. Sarnane häbematus! Meie oleme waewalt tund aega seltsis raudteel sõitnud, ma ei tea kes teie olete, teie ei tea, kes mina olen, teie jälgite mind siia meie majani ja teete mulle

korrapärase abieluettepaneku. Sarnast asja!... Meie peame ometi enne teine teist tundma õppima.

Karukäpp. „Tundma õppima," sarnast asja pole üldse. See on ainult niisugune kõnekään. Õpitakse ikka alles „tagastjärele" tundma. Kui ma kupees nii teie wastu istusin ja teie mind nii kenasti oma „Kawe tropsidega" kostitasite, mõtlesin ma iseendas: „tema ehk mitte keegi."

Lote. Tähendab seepärast sõitegi niipalju tropse?

Karukäpp. Iseenesest mõistetawalt rewanscheerin ma.

Lote (mängib wähe häbenedes warjuga). Nii ei mõtelnud ma seda sugugi. (Teises toonis.) Nüüd tehke aga lõpuks, et te wälja saate. Kui minu papa tuleb, ja teid siit leiab, wõite weel midagi läbi elada!

Karukäpp (on tõusnud, naeratades). Ma ei ole kartlikkudest. See on juba minu elukutsega ühenduses.

Lote. Kes te õieti olete?

Karukäpp. Arwake ära!

Lote. Kuidas wõin ma seda arwata?

Karukäpp. Ma olen „kuulus". Kuhu ma aga ei ilmu, seisab minu nimi otsekohe kõigis ajalehis.

Lote (tunnistab teda, siis korraga). Olete teie näitleja . . . (Siin wõib igat nime tarwitada.)

Karukäpp. Ah ei, minu kunst on palju proosalisem: see on peidetud minu jõus. Mõtelge kuulutustulba pääle. Oma jõuga löön ma igat konkurenti.

Lote. Oma jõuga? Olete teie — „Kütte-Jõud" direktor?

Karukäpp. Ei, ka mitte see. (Waatab lauale). Imelik: see juures näib aga siiski siin majas palju arusaamist minu elukutsest.

Lote. Siin majas?

Karukäpp (tipib talle nina pääle). Ja muidugi, minu lugupeetud. Ja nüüd murdke rahulikult oma ilusat pääkest edast. Nägemiseni!

Lote. Nägemiseni? See ei lähe ometi!

Karukäpp. See läheb wäga hästi! Ma pean weel tagasi tulema ja teie isaga rääkima!

Lote (käed seljal). Minult ei küsi muidugi keegi?

Karukäpp. Teie wastus on mul juba ammu käes.

Lote. Ärge olge nii kindel! Minu isa pole mõni jänesjalg; see teeb teie naha weel kuumaks.

Karukäpp. Palun, (waewalt märgatawa poksi liigutusega) ma olen igaks „löögiks" walmis — — Nägemiseni! (Wõtab ta käe ja suudleb.) Nägemiseni! (Keskelt ära.)

Lote. Nägemiseni! (Temale järele waadates.) Üks hirmus häbemata, aga hirmus armas poiss! Kes ta küll ainult peaks olema?! (On kuulda hääli). Nad tulewad! Nad tulewad! Ruttu kohwer sohwa alla ja mina — kui sünnipäewa üllatus laua alla. (Tõukab kohwri sohwa alla ja istub ise laua alla.)

Aada (ühes Roosiaga par. 2). Nii, nüüd wõib sünnipäewa pidustus lahti minna! (Frits on omale räti ümber pää sidund, tuleb lontis kätega wasakult 1.)

Aada. Nonoh, mis sinuga siis juhtund on?!

Frits. Ema, ma olen haige, mul tulewad rõuged.

Aada. Rumalus.

Frits. Siiski, mul on juba hirmsad keha walud.

Aada. Ja seepärast sidusid sa omale räti ümber pää?!

Frits. Ja, pääwalu on mul ka. (Hoiab kõhtu kinni.)

Aada (teeb laua juures tegemist). Wõta rätt ära, isa ehmatab wiimaks weel, kui ta sind näeb!

Frits (enesele). Seda ta peabki!

Aada. Mine kutsu isa!

Frits (minnes). Nüüd wõib perekonna nõidus lahti minna! (Ära par. 1.)

Roosi. Proua Karukäpp, pean ma siia jääma? Ma pean sarnaste asjade juures alati nutma.

Aada. Aga see on ometi rõõmus toiming; sääl ei nuteta.

Frits (par. 1, jätab ukse enese taga lahti). Isa tuleb! (Ta on räti ära wõtnud.)

Widrik ja **Leht** (paremalt 1.)

Aada. Minu armas Widrik! Wõta wastu meie kõikide poolt parimad õnnesoowid ja oma truult eluseltsiliselt see musu! Mina — ma (tahab jätkata, aga liigutus saab temast wõitu) ma ei saa enam! (Nutab waljusti).

Roosi (pistab weel waljemini huluma). Huhuu!

Widrik (waatab neid mõlemaid). Noh, see marmelaad on eht! Kahju, et Lotet siin ei ole. See wõiks — kolmandana teil liidus — kaasa huluda. Tea kuhu see plika-juudas pidi küll jääma!

Lote (hüppab wälja. Kõik ehmuwad). Siin on

see plika-juudas! (Lendab Widrikule kaela.) Isake! (Keerutab teda kolm korda ringi.)

Kõik (on rõõmsalt üllatatud).

Widrik. Minu tüdruk! Sa näed aga tore wälja ja nii lõbus.

Lote. Ma olen ka õnnelik, nii õnnelik!

Widrik. Et sa jälle siin oled?

Lote. Ei, isake, et ma nii hirmsasti armund olen. Ah, emake! (Suudleb ema)

Widrik. Tohin ma küsida kellesse sa õige armund oled?

Lote. Ja, kui ma seda isegi teaks! Ma tean ainult seda, et ta pöörane kuulsus on.

Widrik. Sarnane puudus juba ammu meil perekonnas. Kui ta sind toita suudab ma pole mõni metsaline. Ja marmelaad on sul hinnata!

Aada. Nüüd aga sünnipäewa laua juure. Noh, Widrik, sa teed küll silmad, mis?

Widrik. Noh, mis sa ütled! See on otse liigutaw! Waata ometi, näe — Seda on ta ekstra laskund raamistada. Leht oled sina ka üllatatud??

Leht. Ja kuidas weel! See on tõesti liigutaw!

Widrik (tõstab poksikindad üles). Siin need toredad kindad meie autojuhile.

Aada. Aga need on ju ometi poksikindad!

Widrik (imestades). Ah, nii näewadki poksikindad wälja?!

Aada. Mis sa ütlesid?

Widrik. Ma ütlen: waata, Leht, nii näewad poksikindad wälja! Tema ei ole weel iial neid näidnud!

Aada. Ja siin! (Näitab talle muskliköwendajat).

Widrik. Ja need toredad püksitraksid! (Wõtab muskliköwendaja.)

Leht (tasa). Muskliköwendaja.

Widrik (parandades). Musklitraksid.

Aada. Köwendja!

Widrik. Püksiköwendaja!

Frits. Muskli — — !!

Widrik. Noh muidugi, muskliköwendaja! Ütlesin mina ka! Mis see poisijõmm küll tahab! (Waatab muskliköwendajat). See näib päris karketaw wälja!

Aada. Siruta end ometi korra, mehike!

Leht (tunneb Widriku seisukorrast lõbu). Ja, siruta ometi korra!

Widrik (tasa Lehele). Sa wa redu! (Ta paneb muskliköwendaja ühe käepideme jala alla ja tõmbab siis mõlemate kätega üles ja alla. Enesele). Tea, kas see nii õieti on? (Kõwasti.) Ikka üles ja alla! Üles ja alla! (Laseb alumise otsa lahti, köwendaja lendab otsapidi üles, ta tõmmab pää eest.) Au, pagana päralt! (Wiskab wihaselt köwendaja lauale.) See juhtub mul selle raipega alati!

Aada (Wõtab sidumisekastikese). Ja siin! See kõige tähtsam! Mõningate poksiäparduste juures: sidumiskast!

Widrik (wõtab wastu). Sidumiskast! Seda olen ma enesele ikka soowind! See peab küll nauding olema, kui mõnele midagi juhtub!

Aada. Kui sa lerd lõuahaagi ehk paremakäe haagi saad —

Widrik. Ja muidugi! (Lehele.) Kust mu naine kõik need wäljendused wõtab?!

Aada. Ehk jälle uperkuuti. Ehk jälle kui nina-luu katki on!

Widrik. Kui õrnatundeline sa oled, Aada. Ütle ainult, kust sa selle „teaduse" wõtad?

Aada. Ja, minu armas Widrik, wasta sina mulle enne. Miks sa minu eest kõike seda warjand oled?

Widrik. Warjand? (Lehele.) Mis tal peaks küll olema? Mida olen ma siis warjand? Ma lähen päris kuumaks.

Aada. Ma pidin enne üle tänawa minema — „Kuld inglist" mööda — et seda teada saada!

Widrik. Leht, mul wärisewad põlwed! (Aadale.) Aga, Aadake, mida oleks mul sinu ees warjata?

Aada. Kas sul tõesti pole mulle midagi ülestunnistada? Mõtle ainult raamatukauplus „Säde" pääle!

Widrik. Raamatukauplus „Säde"!

Aada. Sääl waatan ma juhtumisi tema waateakent ja mida ma näen — mida ma näen —

Widrik. Ja mida sa siis näed?

Aada (wõtab raamatu laualt ja hoiab seda kõrgel). Sinu raamat!

Widrik. Häh?!!

Aada. Et sina ka raamatuid kirjutad, seda oled sa oma Aada eest warjand!

Widrik (uuristab sõrmega kõrwa). Aeh, ütle seda weel kord!

Aada (annab talle raamatu). Wõta, loe!

Widrik (wõtab raamatu ja loeb kaanelehte). „Widrik Karukäpa pokfiõpetus". (Kõrwale.) Nüüd kirjutab see jõmm weel raamatuid ka. (On nüüd

jälle pääl wee). Ja, waata, Aada, sellega tahtsin ma sind üllatada — eh — eh meie hõbepulmadeks!

Aada (waatab kella). Nüüd pead sina aga ka oma reisile mõtlema, Widrik! Tunni pärast läheb rong ja sinu asjad on weel sisse pakkimata.

Widrik. Ja, tõepoolest, kell kaksteist kakskümmend. On ülim aeg!

Aada. Kingitused pead sa sääl otsekohe sisseõnnistama!

Widrik. Terwe selle kupatuse pean ma kaasa wõtma?!

Aada. Aga muidugi. Siis poksid sa weel palju paremini! Sa ei taha ometi Haagile Saaremaa poksimeistri nime jätta.

Widrik. Ei mitte milgil tingimisel. See poiss peab mind weel tundma õppima. Ja nüüd ruttu üles Saku-Tammemäele.

Aada. Mis?!

Widrik. Aeh! — — Ma — — mõtlen Kuresaare üle Saku!

Leht. Sa pead aga kiirustama!

Aada. Roosi, pakkige kõik need asjad minu mehe tarwis sisse. Ka sidumiskast. Sa wajad ometi seda?

Widrik. Ja muidugi, Aada. Ninaluu tarwis!

Aada. Aeh, kui ma sind ainult üks kord wõiksin saata, ainult üks kord sinu wõidu tunnistajaks wõiksin olla.

Widrik. See puudus mul weel! (Parandades.) See tuleb sul weel!

Aada (wõtab ta mõlemad käed). Issand wõtku sind kaitsta, minu wapper Widrik!

Widrik (koomiliselt liigutatud). Ela hästi, kangelasema! (Kõigile.) Ja nüüd pidage pöialt, et kõik hästi läheks! Siis olen ma homme Kuresaares päewakangelane ja terwe linna lemmik! (Seisab suures poosis.)

Wiperling (keskelt, wäga ärritatud Widriku juure rutates; salaja). Widrik! Widrik!

Widrik. No noh, Wiperling, mis siis lahti on?

Wiperling. Kurat on lahti. Sina poksid täna siin!

Widrik. Mina poksin? Kuidas nii ma poksin?

Wiperling. Muidugi mitte sina! Aga see õige Karukäpp!

Widrik. See õige? Siin? Ei! Pole wõimalik! See on minu surm!

Aada. Mis teil on? Mis on siis juhtund?

Leht (Aada juure, et teda eemale wiia). Mitte midagi, midagi, üks tähtsuseta spordi küsimus! (Jutustab wäga suure hoolega Aada, Fritsi ja Lotega.)

Widrik (Wiperlingile). See ei lähe ometi! See ei tohi siin milgil tingimisel poksida! Wõimata! Mis ma nüüd teen? Ma lähen linnapää juure! See poiss peab otsekohe jälle ära reisima!

Wiperling. Kuulutusi kleebitakse juba üles!

Widrik. Miis? Kas seda weel! Kui minu naine näeb —! Ta ei tohi sammugi majast wälja minna. Mitte keegi ei tohi majast wälja minna. Ja sisse ei tohi koguni mitte keegi tulla! Ka kuulsid?

Aada. Mis sul siis on, mu kallis? Sa oled nii ärritatud?

Widrik. Mina? Ärritatud, mitte sugugi. — See tähendab siiski ja weel kuidas. Mõtle ometi Aada, Wiperling ütleb mulle praegu Kuresaares olla weetõbi lahti puhkend.

Aada. Kuresaares?

Widrik. No jah, nende suurte mudawannide juures. Sinna ma muidugi ei sõida. Mina ei taha omale seda haigust kaela saada. Ei! Ma saadan sinna telegrammi ja jään siia teie juure! Meie istume kõik siin mõnusasti koos toome tublisti sünnipäewa weini ja joome tubli kilgi pähe, kuni me õndsas meeleolus aina ujume.

Aada. Aga Widrik, sarnasena ei ole ma sind weel kunagi näind!

Widrik (kõrwale). Mina ka mitte! (Waljusti.) Uksed, aknad paneme kõik kõwasti kinni! Mitte kassipoegagi ei lase me sisse! Mitte kassigi! Lapsed, see saab aga lõbus olema! Hurraa! (Teeb ühe rõõmsa hüppe.)

Amalie (tuleb õndsal näoilmel, suure paberirulliga, keskelt). Proua Karukäpp, teie mees on kangelane!

Widrik (kõrwale). Oh, häda!

Amalie. Soowin õnne! Kas teie siis ei teagi? Tema poksib täna siin!

Widrik. Sääl see nüüd on!

Aada. Widrik???? On see tõsi?!

Widrik (meeleheitel Amaliele). Kuidas wõite seda tõendada?

Amalie (rullib plakati lahti, mille pääl suurte tähtedega on kirjutatud. „Täna suur poksiwõistlus. Esipoksija

Widrik Karukäpa ja neeger Jack Kriki wahel). Siin — lugege seda kuulutust! (Hoiab kuulutuse kõrgel.)

Kõik. Ah!

Widrik. Kõigewägewam!

Aada (loeb). „Widrik Karukäpa ja neeger Jack Kriki wahel täna õhtul Grand Marinas“ — Widrik see oli ka weel üks üllatus?

Widrik. Ja milline weel!

Aada. Ja just oma sünnipäewal! Kuidas see mind rõõmustab!

Widrik. Ja mind weel!

Aada (laialt). Widrik, see on ilusam päew minu elus!

Widrik. Minul ka!

Aada. Wiimaks ometi wõin ma sind poksimas näha! (Ekstaasis.) Lapsed, meie lähme kõik sinna!

Kõik. Lähme! Silmapilk! Kõik „Grand Marinasse.“

Widrik (wajub toolile kokku). Noh, see marmelaad on eht!

Eesriie.

Teine waatus.

Esimese waatuse lawa. Kuulutus, mis teatab poksi-wõistlusest, on silmapaistwale kohale üles riputatud.

Widrik (jookseb ärritatult edasi-tagasi).

Leht (waatab seda pääd raputades päält). Kas sa ei tahaks kord seda igawest edasi-tagasi jooksmist jätta?

Widrik (päris segaselt). Wõin ka! (Seisab nüüd mõtlewas poosis.)

Leht. Nüüd seisad sa jälle nagu õnnis Lembit. Kas sa ei tahaks mulle kord öelda, mis see kõik tähendama peab?

Widrik. „Mis see tähendama peab" — suurepärane! Kui nüüd minu naine täna õhtul „Grand Marinasse" läheb, on see terwe poksilugu wäljas! Leht — see on minu suur lõpp! (Näitab kuulutust.) Sääl on ta mind juba wõllatõmmand.

Leht. Nüüd aga külma werd.

Widrik. Seda ütlen mina ka! (Jookseb jälle käed selja pääl ringi). Külma werd, külma werd!

Leht. Jää siis ometi kord seisma. Nii ei saa mõtteid koguda!

Widrik (ärritatult). Palun, kogu neid, (wihaselt) kogu!

Leht. Sinu naine ei tohi sinna minna!

Widrik. Nii kaugel olin ma juba poole tunni eest! Palun, ütle talle seda! Ta teeb juba toaletti! (Kaebawalt). Leht, kõige meelsamini oleksin ma surnud!

Leht. Wõta ometi aru pähe! Sina peab teda igal tingimisel takistama, et ta sinna ei lähheks. Ütle talle lihtsalt: Sina ei saa poksida, kui tema päält waatab.

Widrik (lollilt). Miks ei peaks ma siis mitte wõima?

Leht (wäga mõjuwalt). Sest et see sind roopast wälja wiib. Poksija peab terwe oma jõu kontsentreerima keha jõu pääle. Wähemgi segamine nõrgestab tema bizepsi.

Widrik. So? Mis asja?

Leht. Bizepsi. Ja kui sa teab oma perekonna päältwaatajate hulgas olewat, ja kui sinu naine nägema peab, kuidas sind roheliseks ja siniseks peksetakse, see segab sind, ja kaotad tasakaalu sinu wastane annab sulle uperkuudi nina pihta, schwingi wastu lõuga ja solarpleuxuse kõhu pihta ja sina oled wõidetud. Kui nüüd sinu perekond sinu wõitu soowib, peab ta terwes omas koosseisus koju jääma. On see sul selge wõi ei?

Widrik (wõtab tema kätest kinni). Leht, ma pidasin sind ikka —

Leht (wahele, meelitatult). Ah jäta!

Widrik. Lase mind wäljarääkida. Pidasin sind ikka wanaks kaameliks, ma olen eksind, sa oled geenius! Seda ma teen, seda ma teen. (Järsku mõttes.) Kui ta seda ainult usub!

Leht. Sina pead kõik talle wäga dramaatilises walguses paista laskma, nii et ta meeleldi koju jääb.

Widrik (hääs tujus). Seda ma teen, seda ma teen! Kuidas oli see nüüd selle biklekssiga?

Leht. Bizeps!

Widrik. No jah, ja, ja ma ütlen ju biklets. Tead sa, neid tehnilisi oskussõnu pead sa mulle etteütlema, mul pole poksist aimugi. — Aga mis siis edasi saab?

Leht. Sa lähed üksi „wõitlusse". Sa lahkud oma Aadast nagu Hektor oma Adromachesest. Siis jood sa „Kuld Inglis" omale tarwilise meeleolu ja tuled loorberitega kroonitud oma perekonna rüppe tagasi!

Widrik (waimustatult). See on otse tore! Suurepärane! Inimene, kust sa seda kõiki wõtad?

Leht. Wahepääl walmistan ma sinule siin toreda pidulikku wastuwõtu. Meie terwe büroo personaal moodustab spaleeride rea! Ja lõpuks ilmub Wiperling oma keegli sõpradega ja annawad, tädi Ottilie hõbe peekri kui wõidumärgi sulle üle.

Widrik. See on tore! See otse suurepärane!

Wiperling (par. 2, lõdisedes, punase ninaga, paks rätik ümber kaela. Käterätik ja märjad supelpükssid käes; aewastab). Hatsih!

Mõlemad (ees, ilma waatamata). Proosit!

Widrik. Wiperling, kust siis sina tuled?

Wiperling. Otse ujumast! Hatsi!

Leht. Kuidas sa wälja näed?

Widrik. Kui ära külmand pesulapp!

Wiperling. Hatsi! Teie keetsite mulle toreda supi! Minu Amalie wiis mind tõepoolest ujumiskluppi ja ei jätnud enne järele, kuni ma tõepoolest külmas wees siplesin.

Widrik. Waeseke!

Leht. Oli siis see nii paha?

Wiperling. No, ma tänan! Wett neelasin ma kui mõni haikala! — Ja kui ma poole tunni pärast arwasin, et nüüd on küllalt, annab minu naine ujumisõpetajale jootraha ja see sarwiline laseb mind weel tubli pooltundi sipleda!

Widrik. Waene poiss!

Wiperling. Aga see ei ole weel midagi: minu Amalie annab ennast ka naiste ringi üles ja homsest pääle ujume meie mõlemad koos perekonna ringis!

Widrik ja Leht (naerawad).

Wiperling. See ei ole weel midagi! Kibewett muretses tema ka juba. Ja kui mina selle wiimaks õnnelikult kirsiwee wastu ümber wahetand olin ja seda pisut maitsta tahtsin walab minu Amalie omale ka klaasi täis ja ütleb: „Tobias, meie elame koos, meie ujume koos, ja me joome ka koos!" Seda kibedawee nägu oleks teie nägema pidand, kui ta kirsiwee eest leidis.

Widrik. Noh, see marmelaad on eht!

Wiperling. Lapsed, teie peate mind sellest supist wälja päästma! (Aewastab.) Kui mina weel kord peaks külma wette minema, kustub minu elutüünal jäädawalt!

Widrik. Wiperling, meie aitame sind. Aga enne pean mina siin enese kupatuse korda seadma. (Kuulatab.) Pscht! Minu naine tuleb.

Aada ja **Lote** (wasakult 1. Mõlemad kübarates).

Aada (mustas siidkleidis, ärritatult). Widrik, Widrik, sa pead ennast korraldama hakkama; on ülim aeg! (Läheb tema juure.) Ah, mees, et mina sind täna kui päewakangelast weel näha saan, ma ei oska sulle seda öelda, kui õnnelik ma olen!

Lote (samuti wäljaminekuks walmis). Ja mina weel!

Widrik (ei tea kuidas alata). Häm! Häm! Lapsed, see asi selle poksimisega on nimelt nii — — ma arwan, tal on — — ehk ütleme, see wõib — — (wõtab hoogu). Kallis Aada! Armas tütar! Ma mõtlesin kaua selle üle järele, miks ma teid kaasa wõtta ei saaks. Lõpuks leidsin ma seda! Kujuta enesele ette minu kallis Aadake, mina astun minaski, äh — maneski, eh maneeshi.

Leht. Ringi!

Widrik. Ringi jah, niisugune ümargune, ümarik ring. (Tõusuga.) Wõid sa seda kujutella, Aada? (Koomilise tõsidusega.) Wõid sa kujutella?

Aada. Ja, ja!

Widrik. Siin seisan mina — eks ole? — ja sääl minu wastane — eks ole? Niisugune hiigla suur jõmsikas, neeger! Seda peab sa enesele päris mustalt kujutama. (Haarab Aada käe.) Wõid sa seda kujutella, Aadake?! (Haarab Lote käe.) Lote, wõid sina seda enesele kujutella?!

Aada ja Lote. Ja, ja!

Widrik. Mina kontsentreerin kogu oma jõu! Waadake, nii! Igasugune kõrwalmõju nõrgestab minu bikleksi!

Leht. Bizeps!

Widrik. Just nii ma ka ütlesingi. — Mina löön! Neeger lööb! Mina löön! Neeger lööb juba jälle! Meie lööme siia, meie lööme sinna! Peksame igale poole, see ei ole raske! (Tahab jälle Aada kätt haarata.) Wõid sa seda enesele kujutleda?

Aada (taganeb eest ära). Ja ja!

Widrik (Lote poole). Wõid sina seda enesele kujutleda? (Lehele.) Leht, wõid sina enesele ettekujutada? (Annab Lehele ühe tõuke, see lendab Wiperlingi otsa, kes diiwanil istub.) Kui ma ainult üks hetk seepääle mõtlen, et minu palawalt armastatud naine, ja minu õitsew tütar seda wõitlust päält waatawad, kaotan ma enesewalitsuse. Minu wastane saawutab ülekaalu. Ja juba saangi ma näkku — ühe kõwerkuudi!

Leht. Uperkudi!

Widrik. Seda ma ütlesin ju. Ära siis alalõpmata mind sega!

Aada. Kui hirmus.

Widrik. Seda ütlen mina ka. See on üks tõsine tõesõna! Wõitlus läheb edasi. Ma muutun kindlusetuks, ma saan kartlikuks! Ja enne kui ma suudan ümbergi waadata, on mul perplexus kõhus, nii et mul silmist kogu elektri walgus kustub!

Aada. Kui kole!

Lote. Otse hirmuärataw!

Widrik. Seda ta on ka! (Aadale). Ja seda tahaksid sina näha? Oma armsa kalli silmadega seda waadata, kuidas sinu mees põrmus lamab? Täitsa knockanditud?

Aada. Ei, Widrik, (wõtab kübara ära) kui see nii on, seda ei wõiks ma oma terwel eluajal enesele andeks anda! Lote, meie jääme koju!

Widrik. Brawo, Aadake, brawo! Sa oled tõepoolest klassiline suurus. Wõta wastu see suudlus (suudleb teda otsaette) Maria Stuart! Ja ka sina (suudleb Lotet) ja Orleani neitsi! Nüüd ei wõi ükski jumal minult mu wõitu wõtta!

Wiperling (aewastab).

Widrik (ähestiga Wiperlingi poole). Tema kinnitas seda! — Ja nüüd mu kallid, walmistage oma wõitjale pidulik wastuwõtt — kandlid ja pasunad hüüdku!

Aada (suurelt). Ja, minu Widrik, jumalik wõidu söömaaeg peab sind ees ootama! Ummuses keedetud mustajuurikate supp wahapehmed spinati kotlettid sibulatega, kurgisalat ja tikerberikompott paksu piimaga.

Widrik (hoiab kõhtu kinni). Noh, see marmelaad on eht!

Frits (wasakult 2, toob Widrikule kübara ja palitu ja ühe tühja, suure klappidega reisikäsitasku). Isa sa peab nüüd minema, on ülim aeg! Siin on sinu reisitask — —!

Widrik. Ja muidugi! Pakkima! Sisse pakkima! Kui ma õigel ajal pärale ei jõua, usub wiimaks weel see rumal neeger, et mina teda kardan! (Helistab).

Frits. Mina saadan sind!

Widrik. See puudus mul weel! Ei, mu poeg, sa oled haige! Sina heidad woodi ja jood kummeli teed!

Roosi (paremalt 2).

Widrik. Roosi, tooge pakkimise paberit!

Roosi (ära paremalt 2).

Wiperling (on sohwa otsa pääle istund ja wõitleb oma nohuga). Hatschi!

Kõik (korraga). Terwiseks!

Frits. Ma usun, isa, sa wiimaks ei usu mind weel. Mul on tõepoolest palawik!

Widrik (on reisitasku lahti kloppind ja sohwale pannud). Ja, ja.

Roosi (paremalt 1; toob suure hulga pakkimise paberit).

Widrik (Roosile). Tänan! (Wõtab mõned poognad.) Sellest jätkub mulle küllalt. Leht, too minu tarwilised asjad siia!

Leht (ära paremalt 1; tuleb tagasi käes trikoo, poksipükssid jne).

Aada. Siin on poksikindad! (Widrik pakib, kuna talle Aada, Lote ja Leht waheldamisi asju kätte annawad.)

Frits. Isa, ma pean tingimata 14 päewaks Pärnu sõitma!

Widrik. Nüüd tuleb see poiss just poksi keskel oma Pärnuga! Kas on waremalt sarnast asja nähtud!! (Wõtab wihaselt postamendilt Veenuse, mähib ta paberisse ja paneb reisitasku.)

Aada. Lote, pane kingad paberi sisse! (Wõtab pääd raputades kuju ja paneb ta oma kohale tagasi.)

Wiperling (nagu enne). Haptschi!

Kõik (korraga). Terwiseks!

Widrik (Fritsile). Hoia minu palitut! — (Frits hoiab mantli selga tõmbamiseks walmis, Widrik wõtab mitmel korral hoogu, selga tõmbamiseks, saab aga iga kord selles toimingus jälle eksitatud.)

Widrik. Kus siis minu trikoo on? (See antakse talle kätte.) See on mulle nii mõnigi kord juba oma teenistust üles näidand. (Suudleb trikood ja paneb reisitasku.)

Lote. Siin on ka musklikõwendaja!

Widrik. Jumala pärast, ja! Siia temaga. (Paneb selle wihaselt kohwri.)

Frits. Reis Pärnu pole sugugi nii wäga kallis. Terwe see nali maksab kõigest 10 krooni.

Widrik (wihaselt tema poole). Tead, poiss,

ära ärrita mind, muidu lähen ma hulluks. (Wõtab teist korb Veenuse ja paklb ta sisse.)

Wiperling (nagu enne). Hatschi!

Kõik (korraga). Terwiseks!

Widrik (tahab palitut selga panna, läheb Fritsi juure).

Frits. Kui ma arsti juure pean minema, läheb see weel palju kallimaks.

Widrik (kes just parajasti palitut selga tõmbamas oli, ei tee seda ja pöörab järsku ümber). Jäta mind rahule!

Aada. Aga Widrik, juba jälle oled sa Veenuse sisse pakkind!

Widrik. See poiss teeb mind päris segaseks. (Fritsi poole, wihaselt.) Noh, kas hoiad sa wiimaks palitut wõi ei?! (Paneb selga.) Kui ma tagasi tulen, siis räägime selle üle.

Frits (läheb ette). Selli ajani tuleb Coletta siia, siis istun ma pigis!

Widrik. Kas cn kõik sisse pakitud?

Aada. Loodetawasti ei ole midagi unustatud! (Annab talle tasku).

Widrik. Kas on kõik bizepsid kohwris? Noh, siis „wõitlusse julgesti Torero!" Elage hästi! (Ta surub esmalt Wiperlingil, siis Lehel mõlemaid käsi, siis Fritsil). Minu Wiperling! Minu Leht! Minu Frits! (Nüüd kallistab ta Aadat, Lotet ja Roosat, kes kõrwuti seisawad.) Ela hästi! Ela hästi Ela hästi! (Keskelt ära.)

Aada (täies waimustuses). Ja nüüd asume wäärilist wastuwõttu walmistama. Roosi, ma tulen kohe järele —

Roosi (ära paremalt 2.)

Leht. Me peame tingimata weini tooma.

Aada. Aga härra Leht: alkohool!

Leht. Noh täna — tema aupäewal!

Aada. Teil on õigus: täna ta tohib wähe patustada! —

Leht. Ma lähen ja tellin kohe tarwilised asjad. Tule ühes, Wiperling, sinul on ka weel üks mission! (Mõlemad ära paremalt 1.)

Aada. Ja mina pean köiki — (Tahab minna.)

Frits. Ema, kas sina mulle need kümme krooni ei annaks?

Aada. Isa ütles sulle ometi ja, pead ootama kuni ta tagasi tuleb. (Tahab minna.)

Frits (enesele). Siis on see hilja! (Waatab kella.) Ta wõib iga minut tulla!

Lote. Ema, anna mulle enne wastust kuni see juubeldus siin hakkab.

Aada. Aga laps, mul pole praegust sinu reisitutwuste jaoks aega.

Lote. Ma kohtasin teda ennist, ja sääl ütles ta mulle, et ta weel täna siia tuleb. Meie ütleme juba teine teisele „sina".

Aada. Lase ta rahulikult tulla. Ta leiab isa ees parimas meeleolus ja kui ta meile meeldib —

Lote. Niisugune tore mees — ja ei peaks meeldima! —

Aada. Siis pead sa tema saama ja meie õnnistuse pääle selle! (Helistatakse.)

Frits (karjatab). Hä!!!

Aada. Ära siis ometi teisi nii ehmata! Kes see küll wõiks olla?

Frits. See on tema! (Ruttu paremale 2, põrkab Amalie wastu.)

Amalie (suures ärewuses, paremalt Fritsile). No, no, no! — Tere õhtust — —

Aada. Proua kantseleinõunik?! — Nii äritatud?

Amalie. On teie mees juba läind?

Aada. Ja, ta läks just praegu — poksima.

Amalie. Nii, nii! (Istub hingetult ja koputab kogu aeg wihmawarjuga põrandale.) Ja teie ei läind poksi pääle waatama?

Aada. Ta palus mind eraldi siia jääda.

Amalie. Nii, nii! Tema palus teid!

Aada. Teie olete nii iseäralik, proua kantseleinõunik! — —

Amalie. Mul on selleks ka wäga mõjuw põhjus! Ma olen oma mehe juures asjade pääle sattund, asjade pääle! — — (Köhatab ja tähendab Aadale pääga, et wiimane Lote ära saadaks.)

Aada. Asjade pääle? Lote, mine waata spinati järele!

Lote. Meeleldi, ema! (Ära paremalt 2.)

Aada. Mis asjade pääle te siis olete sattund, proua Wiperling?

Amalie. Olete teie juba korra seda kibewett maitsnud, proua Karukäpp?

Aada. Ma ei saa aru — —

Amalie. Minu mees tahtis mind petta! Kibedawee pudelis oli kirsiwein!

Aada. Pole wõimalik!

Amalie. Ja muidugi! Seda ta omast pääst ei wõtnud, seda peab ta siit õppind olema!

Aada. Ma pean teid siiski wäga paluma, proua Wiperling (Tõuseb.) Teie mees wõib teha mis tahab, minu mees aga, armuline proua, on

eeskujulik abielumees! (On puhwetist pudeli wõtnud ja nuusutab kohkunult.) Naps!!!

Amalie (tõuseb). Noh, näete! Ma teadsin seda!

Aada. Minu mees, keda ma nii usaldasin! See oleks ju! — —

Amalie. Ja muidugi, üks on samasugune kui teinegi! Minu oma on mul lõas. Minu oma peab tõepoolest ujuma. Aga kas teie oma ka tõesti poksib, — seda teab ainult armas jumal!! Jumalaga, proua Karukäpp!

Frits (tormab, suures ärewuses paremalt 2 sisse põrkab uksel jällegi Amaliega kokku).

Amalie. Waadake siis ometi ette! (Ära par. 2.)

Frits (kogeleb). Ema, ema sääl on juba jälle üks daam, kes — teda ei tohi sina wastu wõtta!

Aada. Poiss, sa näed tõepoolest haige olewat!

Frits. Ja, nüüd sa näed seda, kus see liig hilja on! (Ruttu wasakult ära.)

Coletta (paremalt 2, wäga ärritatud, weel alles ukse taga). Kus olnud see Karukäpp? (Tormab sisse). Santo Dio, kus olnud see Karukäpp?!

Aada. Lubage, kes teie õieti olete?

Coletta. Mina olema see kuulus tantsijanna Coletta Corolani!

Aada. Ja palun, mida te siit otsite?

Coletta. Mis mina saama otsima? Mina otsima oma tantspartneri, minu oma Karukäpp!

Aada. Sääl näite küll aadressiga eksind olewat.

Coletta. Mina? Sugugi mitte eksima,

mina tulen mitte ükskord siia sisse! Aga ma tean, tema tahtma ära minema ja jätma mind istuma!

Aada. Kellest teie õieti räägite?

Coletta. Mina räägin see Karukäpp, kes siin elama, kes minuga tantsima olema üks suur kuulus poksija!

Aada. Poksija? Teie armate poksijat Karukäppa.

Coletta. Ja, proua, teda armama mina. (Jookseb ringi). Kus ta olnud? Kus ta olnud?

Aada (pühib otsaesist, enesele). Mul hakkab pää pööritama. Peaks minu Widrik? — — Aga ei! (Waljusti.) Mida teie härra Karukäpast soowite?

Coletta. See wõima teid sugugi huwitama!

Aada. Lubage, see huwitab mind koguni wäga.

Coletta. Nii! Siis olema teie küll tema ema?

Aada. Mina olen tema naine!

Coletta (kiljatab waljusti, wiha hoos). Tema naine? Tema naine? (Jookseb ringi). O maledetto, o maledetto! See suur petis olnud abielus! Abielus üks nii wäga wana krokodilliga!

Aada (karjatab ja ahmib õhku). Wana?! —

Coletta (segamatult). Ja tema olema olnud minu ees põlwe pääl maas ja olema minule wandund, et tema olema mitte abielus!

Aada (istub). On see tõsi, mis teie sääl räägite?

Coletta. Oo, see olema wäga tõsi! Weel täna hommikul olema tema ütlema minu wastu, Coletta, olema tema ütlema, kui mina ka poksima

käega, jalgega meie tantsime läbi terwe see elu! (Omale). Ja tema olema nii ilus jalad, see Frederico, nii ilus jalad!

Aada. Waikige! Minu mehe jalad ei lähe teile põrmugi korda.

Coletta. Oh, teie uskuma, mina panema seda tähele? Teie tundma wäga halwasti Coletta Corolani: need olema minu jalad!

Aada (sõnu otsides). Kas teie warsti lõpetate?

Coletta. Lõpetama? Minu algama alles pääle! Weel eila mina puhkama tema kõwa rind wastu — ja meie olema tantsinud, tantsinud!

Aada. Mis teie alalõpmata tantsust räägite. (Lööb laua wastu.) Minu mees ei tantsi üldse.

Coletta. Ei tantsima mitte? (Lööb samuti laua pihta.) Tema tantsima wäga ilusast, tema tantsib toredast, tema tantsib kui üks jumal. Tema tantsib minuga see uus schlager! (Tantsib ja laulab.) „Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmy!"

Aada (enesele). Ma kaotan mõistuse!

Coletta. Tema lubama tegema mind oma naine ja olema kinkima minul see sõrmus! (Näitab sõrmust sõrmes.)

Aada. Ja raha andis ta teile ka?

Coletta. Ei, see olema just see hull! Tema ei olema isegi maksma minu tantsukostüüm eest. Siin olema see mitte makstud arwe! (Wiskab arwe lauale rasjib jälle ringi.) Aga tema pidama tundma õppima Coletta! Kus olema minu Frederico? Sinu Frederico? Meie Frederico?

Aada (tähendab kuulutuse pääle). Sääl ta ripub! Ta pokjib parajasti „Grand Marinas"

Coletta. Oo, see olema hää, wäga hää! Mina minema sinna ja tegema üks skandaal, üks skandaal mis ei olema weel olnud! Mina kratsima tema pääst wälja silm! Mina hammustama temal ära nina!

Aada. Tehke seda, ta ei ole paremat ärateenind!

Coletta (Aada poole minnes). Waene wana proua, trööstí ennast! Tema olema minu petnud ja olema sinu petnud. Anna minul oma käsi!

Aada (annab talle tahtmata käe).

Coletta. Meie tahme olema hää sõber! Nagu kaks õde! (Läheb kesk. ukseni, tuleb jälle tagasi.) Mina pidama andma sinule üks musu. (Haarab ta pää ja annab imestand Aadale laksuwa musu otse huultele.) Caramba maledetto! Tema peab mind tundma õppima! (Ruttu keskelt ära.)

Frits (wasakult 1). Jumala pärast, mis siis lahti on?!

Aada (jookseb edasi tagasi). Ei, seda mulle! Seda mulle! (Sülgab). Pfui!

Frits (kõrwale). Ta teab kõik. Ta sülgab juba minu pääle.

Aada. Pole wõimalik, pole wõimalik, pole wõimalik! Need on õudsed asjad, mis ma sääl praegu kuulsin!

Frits. Noh, ema, nii paha see sugugi polegi.

Aada. Pole paha? Ach, ma tänan! Ühe tantsjannaga!

Frits. Aga sarnane asi on ometi andestataw, ema!

Aada. Soo!? Ja sinu ema peaks wiimati jah ja aamen selle kohta ütlema?! Inimesed

saawad sõrmedega meie pääle näitama. Ei, ei, ei, oma perekonnale sarnast häbi teha!

Frits. Aga ema, sa wõtad seda liig traagiliselt!

Aada (jätkates). Ja seda kõike pärast kahekümnewiie-aastast õnnelikku abielu!

Frits. 25 aastat? Luba, ema kellest sa õieti räägid?!

Aada. Noh, kellest peaks ma siis rääkima? Sinu isast, sellest kõlwatust.

Frits. Häh?! (Jääb ammuli suuga seisma).

Aada. Selle wastu ei olnud sina muidugi ettewalmistatud.

Frits (tähendusrikkalt). Ei, selle wastu ei olnud ma tõesti ettewalmistatud! (Enesele.). See on aga tore lugu! Waene isa, mis ma nüüd peaks peale hakkama.

Aada. Siin wõib ainult ühte teha. —

Frits (ruttu sellest kinnihaarates). Ja muidugi selle daami juure minna ja temale teataw summa pakkuda — ütleme nii kümme krooni — et ta siit ärareisiks. Mis sa arwad, kas pean mina selle raha talle wiima?

Aada. Oh ei! Sina pead rahulikult siia jääma! Ta peab ise waatama, kuidas ta sellest kessijast lahti saab. Minu pärast wõib ta terwes korteris temaga ringi tantsida, mina teen talle ruumi!

Frits. Aga, ema, waata korraks —

Aada. Jäta mind rahule! Kui sina oma isa poole hoida tahad, oled sa minu poeg ainult olnud! (Helistab). Kus on sõiduplaan?

Frits. Ja kuhu tahad sa siis sõita?

Aada. See on ükspuhas kuhu! Ainult wälja sellest mülkast! Aga enne teen ma weel isaga lõpuarwe! Hirmsa lõpuarwe! (Näitab wasj. 1.) Mine otsi mulle sõiduplaan!

Frits. Sääl olen ma midagi õige ilusat korda saatnud! (Ruttu wasj. 1 ära.)

Aada (loeb weel kord arwet). „Coletta Corolani — üks tantsukostüüm — pool meetrit shifsoni!" Wäga pikk ei näi see kostüüm just olnud olewat. (Wiskab arwe wihaselt lauale.)

Roosi (par. 2.) Armuline proua?

Aada. Tooge kõik minu kohwrid alla! (Paneb wihaga oma kübara tagurpidi pähe, nii et sulg üle otsaesise langeb.)

Roosi. Kuulan. (Par 2.)

Lote (keskelt). Ta tuleb, emake, ta tuleb! (Keerutab imestand Aadat kaks korda ringi.)

Aada. Kes tuleb?

Lote. Tema, tema, tema! Lillekimp on tal käes. (Näitab). Nii suur! (Waatab Aadale otsa.) Ja, aga kuidas sa wälja näed? Sul on kübar ju tagurpidi pääs! (Wõtab Aadal kübara ära ja silub ta juukseid.)

Aada. Mina ei wõi täna kedagi wastu wõtta! Minul on pää nii täis —

Lote. Aga emake! Sa ei wõi teda ometi ära saata! Tema ei lasegi, asja eest teisi taga ennast ära saata! Selleks on ta liig häbematu! Tema jalutab lihtsalt sisse!

Karukäpp (on à tempo keskelt sissetund. Käes hiiglasuur lillekimp ja karp kompwekke). Armuline proua!

Lote (hõisates Aadale). Mis ma ütlesin!?

Aada (Karukäpale). Minu härra, teie kohtate mind wäga ebasündsal hetkel.

Lote (wahele tasa). Ära tee rumalusi. Kui tema minema pistab, on minul sellest wäga kahju. (Karukäpale). Minu armas Friedel — (Aadale). Ta nimi on Friedel, kas pole ilus nimi, mis? (Karukäpale). Minu ema on wäga õnnelik, sinuga tuttawaks saades. Ja lilled ning maiustus anna ka otsekohe siia! (Wõtab mõlemad talt ära, seab siis kaks tooli istumiseks walmis. Graatsilise käeliigutusega Aadale ja Karukäpale.) Palun, wõtke istet! (Minnes.) Mis waewa küll nägema, ei pää, enne kui sa kihlatud saad. (Was. 1 ära).

Karukäpp (näitab mõlemile toolile huumoriga). Armuline proua, kas me ei wõtaks seda pakkumist wastu?

Aada (istub). Palun.

Karukäpp (istub). Tänan wäga! Armuline proua, lubate, et ma otsekohe oma eesmärgi poole purjetan. Ma wõin arwata, et teie enne seda, kui oma nõusoleku annate, minu kohta kõiksugused teateid soowite.

Aada. Nii kaugel me esialgu weel üldse ei ole! Kõige päält pean ma ometi teadma, kes teie olete?

Karukäpp (naeratades). Ja, waadake, armuline proua, kui ma teile otsekohe äraütlen kes ma olen, saate teie wõib olla, weel surmahirmu, sest minu elukutset kujutatakse õige tihti nii Rinaldo Rinaldiinina.

Aada (terawalt). Warjata teie seda ometi meie eest ei saa.

Karukäpp. Wäga õige. (Tõuseb.) Ma olen kuulus esipoksija Widrik Karukäpp!

Aada. Ma pole naljatamise tujus. Palun rääkige mõistlikult.

Karukäpp. Armuline proua, kahjatsen wäga, aga mõistlikumalt mina enam rääkida ei saa. On ju wäga kena teist, et teie mind wõib olla mingist „kõrgemaks“ pidasite, aga ma olen tõepoolest poksija Karukäpp.

Aada (iroonilifelt). See kes Walgas Pliuhkami lõi?

Karukäpp. Wäga õige!

Aada. Ja kes Kesleesti meister on? See olete teie ka?

Karukäpp. Igatahes!

Aada. Ja see (näitab kuulutust) olete wististi ka?

Karukäpp. Üks ja seesama. (Seisab tõsise näoga.)

Aada (waatab üks hetk uuriwalt Karukäpa otsa, siis purskab südamest naerma, waatab teda jälle, kõrwale). Selle juures ei näi kõik korras olewat! (Waljusti.) Lubage küsida, kas teil ei ole sääl ülewal (näitab nimetissõrmega otsaesist) nii iseäralisi tundmusi? (Läheb siis ruttu temast eemale).

Karukäpp. Ei, säält olen ma päris terwe. Miks kahtlete teie minu mõistuse juures?

Aada. Sest, et ma poksijat Karukäppa juba 20 aastat tunnen!

Karukäpp. Ah, ei!

Aada. Ta on nimelt minu mees!

Karukäpp (tõmbub tagasi). Pagan wõtaks! (Näitab sõrmega otsaesist.) Sel hääl prouol ei näi päris. — (Waljusti.) Lubage küsida, kas teil ei ole sääl ülewal (näitab) nii iseäralisi tundmusi? (Läheb ka ruttu eemale.)

Aada. Armuline härra, ma pean siiski wäga paluma! Et teil minu mehe spordi

wastu nii palju huwi on, tunnete teie ka muidugi seda raamatut (Näitab).

Karukäpp. Ja muidugi. See on minu poksiõpetus.

Aada. Noh, sarnast häbematust ei ole ma weel warem näind!

Karukäpp. Lubage — mõtlete teie sellega mind?

Aada. Igatahes! Nüüd on sellel naljal kord lõpp! Teie tulete siia, tahate minu tütre kätt paluda ja julgete mulle seda näkku öelda, teie olla poksija Karukäpp!

Karukäpp. Nüüd katkeb lõpuks ka minu kannatus, armuline proua. Üks meist kahest on põrund. Küsimus seisab ainult selles — kumb!

Aada. Palun! (Näitab diploomi.) Oskate teie lugeda?

Karukäpp. Oo ja. Nii kaugele ulatab minu koolitarkus kindlasti.

Aada. Mis see on?

Karukäpp (loeb). See on wõltsitud! Kui see diploom õige oleks, oleks ta minu omadus!

Aada. So! (Näitab kuulutust.) Siis minge palun „Grand Marinasse". Teie jõuate weel parajasti. Sääl wõite minu meest neeger Jack Krikiga poksimas näha!

Karukäpp. Seda ma ei usu! Neeger Krik pole niinelt sugugi kohale jõudnud ja terwe see poksiwõistlus tuli kahjuks ära jätta!

Aada. Pole wõimalik!

Karukäpp. Neeger sai Riias haagi, (näitab) näete nii, et tal kõrwatrumm lõhkes. Sarnast asja juhtub küll harwa, kuid mõnikord siiski.

Aada. On see tõesti tõsi?

Karukäpp (wõtab taskust ilustreeritud ajalehe). Palun, lugege. (Annab talle lehe.) Waheft ehk silmitsete ka wähe seda pilti. Olen see mina wõi ei?

Aada. See on hirmus! Siis oleks ju terwe minu mehe poksimine pettus?! — Aa, nüüd hakkan ma aru saama, seda teeb ta kõik selle Mimi pärast.

Karukäpp (mitte arusaades). Palun, kuidas?!

Aada. Ei midagi, mitte midagi! (Käib ärritatult edasi-tagasi.) Rahu, Aada — rahu! (Järsku.) Aga ei — ei — muidugi! Kui teie see poksija Karukäpp olete, siis olete ka teie kes, kes, — selle isikuga — — (ikka järjest suurenew kergendus naer) hahahaha! Mul kukub kiwi südamelt. (Läheb suurte sammudega üle lawa ja surub tänades Karukäpa kätt.) Ma tänan teid, mu härra, tänan teid tuhande wõrra!

Karukäpp. Palun wäga! — Tohin ma wast küsida, mis eest?

Aada. Et teie see poksija Karukäpp olete! (Laialt.) Siis on minu mees selle naisolewuse loos täitsa süütu!

Karukäpp. Mis, kuidas, mis siis lahti on?

Aada (jätkates). Siis on teil see ühendus selle tantsijannaga?

Karukäpp. Minul üks ühendus?!

Aada. Noh, ärge wigurdage. Ma tean kõik!

Karukäpp. Kas teie ei tahaks selgemini wäljendada?

Aada. Oo ja! Ma ütlen ainult. (Laulab.) „Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmy!" (Waatab talle küsiwalt otsa.)

Karukäpp (tähendab käega otsaesisele). Sel on aga tublisti!

Aada. Ma tean weel enam. Teie olete selle tingeltangel prinsessile lubanud, et teie tema naiseks wõtate. Aga teie jätsite ta istuma ja isegi ei maksnud tema kostüümi wälja!

Karukäpp. Mis ma olen?

Aada. Ärge mängige süütut, siin on arwe! (Annab Coletta arwe.)

Karukäpp (wiskab pilgu sellele). See on liig.

Aada. Ja, see on liig! Ja teil ei ole häbi, tulla ühte korralikku majja ja süütu tütarlapse kätt paluda! Pfui häbenege!

Karukäpp. Tuhat sada sarwilist ühte kokku! Nüüd hakkab minu juures ka kripeldama, õnn, et teie naissoost olete. Mitte ainult, et teie mees minu nime kurjasti tarwitab, endale diploome wälja anda laseb, minu raamatuid omadena wälja annab, ta on ka weel minu nimel Casanowat mänginud ja weedab kummalisi öid ühe tantsijannaga!! Armuline proua, minu kompliment sarnase mehe puhul! (Käib ärritatult edasi tagasi.)

Aada. Tähendab, teie ei tea tantsijannast midagi?

Karukäpp. Ah, mis, tantsijanna — ma ei oska üldse tantsida. Aga teie armsal härra abikaasal lasen ma wähe tantsida, ja takti (teeb paar terawat poksi liigutust) sinna juure — löön mina, et tal kuulmine ja nägemine kaob!!! (Wõtab oma kübara.) Armuline proua, ma tulen weel tagasi!!! (Tormab keskelt wälja.)

Aada (talle järele hõigates). Ja, andke talle tubliste, sellele walelikule, sellele abielumurjale!

— — Ah see on see! — — Noh oota, mu poisu, tule sa mul ainult koju!!

Leht (paremalt 1 weinipudelitega). Ta tuleb, proua, suur wõitja tuleb! Praegu sõitis auto ette! (Paneb weinipudelid ära ja raputab Aada käsi.) Ta wõitis, proua Karukäpp, ta wõitis!

Aada. Mis teie ütlete, ta wõitis?

Leht. Ja weel kuidas! Päältwaatajad olla wärisend! Tema wõit rõõmustab ometi ka teid?

Aada. Isegi wäga! Ma jõuan waewalt tema tulekut ära oodata! Õieti peab ta teile selle eest wäga tänulik olema, härra Leht.

Leht. Kuidas nii — mulle?

Aada. Teie wiisite ometi teda sellele jumalikule mõttele — hakata poksijaks!

Leht. Igatahes, seda ma tegin. Ja olen ka wäga uhke selle pääle! Mis ta oli? Wäike, tähtsuseta marmelaadiwabrikant! Ja mis on ta täna? Üks suur, suur —

Aada. Petis!

Leht. Palun, kuidas?

Aada (wäga selgelt). Petis!

Leht. Aga, proua Karukäpp, sääl pean ma —

Aada. Ma tean kõik! Minu mees see suur „kuulus wõitja“ ei ole üldse iial poksind!

Leht. Noh kuulge! Tema olla selle neegriga ümber käind just nagu —

Aada. Neegriga? Kes sugugi ei saabund, sest et tema kõrwatrumminahad Riias on lõhkend.

Leht (seisab abitult awasuul). Kõrwatrummi nahad?!

Aada. Ja muidugi, kõrwatrumminahad. Terwe see poksiwõistlus ei leidnud üldse aset!

Leht (tahab istuda). Oh, sa sinine silk!

Aada. Ärge istuge, sääl pole tooli.

Personaal (sisestub lehwitades ja juubeldades). Ta tuleb! Ta tuleb! Tema wõitis! Tema wõitis! (Seawad endid mõlemal pool ust üles ja lehwitawad taskurätte.)

Leht (meeleheitel). Ja mina walmistasin talle selle ilusa wastuwõtu!

Aada. Mina teen talle selle wastuwõtu weelgi ilusamaks!

Frits ja **Lote** (was. 1). Isa tuleb! Isa tuleb!

Frits. Ta näeb wälja just nagu Julius Caesar!

Roosi (was. 2 hiiglasuure loorberpärjaga). Wõitja tuleb! Wõitja tuleb! (Seab end ka ukse juure.)

Leht (enesele). Kui ma teda ainult kuidagi wiisi hoiatada saaks!

Widrik (turnipükstes, ülewal triibuline trikoo, 3 suurt auraha. Spordisukad, paljad põlwed, poksikingad. Käes poksikindad. Pääs wiltu asetatud loorberipärjake, üks silm siniseks tehtud. Tal on mantel üle wõetud ja tuleb wõidusammudega üle weranda).

Personaal ja Roosi. Hurraa!

Widrik (wõitja poosis seisma jäädes). Siin ma olen! (Wiskab mantli ära.)

Kõik (pääle Aada ja Lehe). Elagu! Wõitja elagu! Hurraa!

Roosi (wõtab ruttu mantli üles ja paneb ta oma käsiwarrele).

Widrik (paatosega). Tänan teid! Tänan teid kõiki! Tänan! Tänan! Ma olen liigutatud! Pisarateni liigutatud! (Surub Aada, Lote ja Fritsi kätt. Esimene seisab kiwistanuna.)

Lote. Jutusta ometi, isa jutusta!

Frits. Lase lahti!

Roosi. Ah ja, härra Karukäpp!

Widrik. Lapsed, see oli suur päew täna! Suurim minu elus! Aada, seda oleks sina pidand nägema, kui mina ringi astusin!

Aada. Nii, nii!

Widrik. See oli unustamata hetk! Leht, kui sina seda oleks näind! (Ta waatab esimest korda Lehe otsa.)

Leht (seisab Aada taga diiwani juures, nii et wiimane tema taskurätiga antawaid märke ei näeks).

Widrik (enesele). Aha, Leht annab märku! (Ta saab walesti aru.) Ah nii. (Lehwitab ta.) Nad lehwitasid taskurättidega! Lehwitasid! (Waatab jälle Lehele kes ikka weel wehib, et ta waikiks.) Ja, ja nad lehwitasid, ühtesoodu lehwitasid! (Waatab jälle Lehte.)

Leht (lööb käed üle pää kokku).

Widrik (enesele). Mis sel Lehel peaks küll olema?! (Jälle walesti arusaades.) Nad lõid käed üle pää kokku (teeb seda) suurest waimustusest! (Waatab jälle Lehte.)

Leht (trambib nüüd meeleheitel jalgu).

Widrik. — ja siis trampisid nad, trampisid! (Teeb seda, kõrwale.) See Leht teeb mind päris segaseks. (Waljusti.) Ja kui see neeger ringi astus — (waatab jälle Lehte).

Leht (paneb kaks sõrme suu pääle, et ta ometi kord waikiks).

Widrik — — oli kõik waid! Mitte üks piuks! Isegi kärbse kukkumist, isegi nööpnõela lendamist oleks wõind kuulda, Aada!

Aada. Mis sa ütled! Ja seda elasid sina kõik läbi?

Widrik. Päh, see pole weel midagi! Jäme ots alles tuleb!

Aada (rõhuga) Seda usun mina ka!

Widrik. Nüüd seisime meie vis-à-vis wastamisi! (Jutustab suurte shestidega.) Mina siin — sääl see neeger. (Näeb et Leht pääd raputab.) Ei, siin mina — ja sääl see neeger! Kui ma nüüd selle neegrile korra otsa waatan, läheb mul silme ees päris mustaks! Meie anname teineteisele kätt ja läheme üksteisest ringis mööda. Ma saadan palwe taewa poole, mõtlen oma naise, lapse ja kodu pääle ja siis läks lahti! (Teeb wõimatuid poksi liigutusi ja ise karjub.) Hü — uh! Hü — uh! (Lööb.) Bums! Sääl oli neegril esimene käes!

Aada. Neegril?

Widrik. Ja muidugi, neegril!

Leht (shestikuleerib ägedalt ülesse õhku).

Widrik (enesele). See Leht wiib mind raamist päris wälja. (Waljusti.) Nüüd aga muutub neeger metsikuks. (Hüppab ka nagu Leht.) Ja wupsti, sain ma ühe silma pihta. (Näitab wale silma.) On praegugi weel sinine! Ei siin, see on sinine.

Aada. Neegeri käest?

Widrik. Neegri käest!

Leht (wehib ja tähendab kõrwade pääle).

Widrik (näeb seda). See Leht teeb mind päris närwiliseks! (Waatab talle jälle otsa).

Leht (sosistab nüüd Aada selja taga). Trumminahk!

Aada (ruttu ümber pöörates). Ütlesite teie midagi, härra Leht?

Leht. Ei, ei mitte midagi! (Annab nüüd trummi löögi liigutustega märki.)

Widrik (liigutus, et ta Lehest aru ei saa). Nüüd lasen ma lahti ja (waatab Lehte) trummeldan neegrile nina pihta — ja trummeldan — ja trummeldan —

Leht (wõtab nüüd naha mis diiwani ees on ja tahab sellega „kõrwa trummist" märku anda).

Widrik (näeb seda). Ja peksan läbi selle jõmsika naha — naha — naha!

Leht (hoiab meeleheitel mõlemad käed näo ees ja pöörab end ära).

Widrik. Kuni talle wiimaks ühe sol — ei — perplexusega knockandi andsin. Ma olin wõitja! Nüüd puhkes waimustuse torm lahti, seda ei oska teie enestele ettekujutada! Karukäpp! Karjusid nad, Widrik! Widrik!

Aada. Ja neeger lamas sinu jalgade ees?

Widrik. Nagu tühi kott. (Suur shest). Siruli minu jalgade ees!

Aada (annab talle ajalehe). So, siis loe korraks, mis siin seisab!

Widrik. Kas seisab sääl siis juba midagi ülewal? Lee, sina Leht!

Leht. Mina?

Widrik. Inimene, loe siis ometi kord! Mul on kindad käes, ma ei saa ju ise lugeda.

Leht (loeb). „Neeger Jack Krik ei saa poksiwõistlusest osa wõtta, sest et temal Riias poksides kõrwatrumminahad lõhkesid."

Widrik (enesele). Noh, see marmelaad on eht!

Aada. Ja selle pääle waatamata poksisid sina neegriga?

Widrik (kes ennast wälja tahab rääkida, patrab

nüüd lahti). Ja muidugi, s. t. kas ta nüüd just see Krik oli, wõib olla oli Trik. Aga see oli neeger ja see on pääasi! Ja mina wõitsin teda ka, nii tõesti kui ma poksija Karukäpp olen!

Aada. Igatahes, nii tõsi on terwe see lugu! Sest õiget poksijat Karukäppa õppisin ma praegu tundma ja tema ihaldab wäga, ka sind tundma õppida!

Widrik (enesele). Noh, see marmelaad on eht!

Aada. Waletand ja petnud oled sa mind!

Widrik (karjub). Aada!

Aada. Wait, sa! . . . Ka sinu wahekorrast selle tantsijannaga olen ma teada saand, sinu tantsijanna!

Widrik. Häh? Mis siis lahti on?

Aada (weel waljumini). Wait! Ma ütlen ainult! (laulab) „Mimi, magus Mimi, tule me tantsime see shimmy!"

Widrik. Hä!!???

Aada. Meie oleme omadega walmis! Mina lasen ennast lahutada! (Seisab Karukäpa ees, ja mõõdab teda ülewalt alla.) Häbenege, härra Karukäpp! (Energiliselt was. ära.)

Lote (ruttu pääle seda niisama). Häbenege, härra Karukäpp! (Ära was. 1.)

Frits (just niisama). Häbenege, härra Karukäpp! (Ära was. 1.)

Roosi (niisama). Häbenege, härra Karukäpp!

Widrik (tõstab käe). Tee, et sa wälja saad, neetud nõiamoor!! (Poksib Roosi was. 1 wälja.)

Personaal (ehmunult par. 1 ära).

Widrik (ringutab käsi). Leht, kas sa kuulsid? Mis nüüd? Mis nüüd? Inimene, mis ma nüüd pääle hakkan?

Leht. Kui sa ka sarnaseid asju teed, et ühe „Mimiga" „shimmyd" tantsid!

Widrik. Aga Leht, ma ei tunne ühtegi Mimid!

Leht. Siis on see poksija terwe selle supi keetnud!

Widrik. Muidugi! Iseenesest mõistetaw. Noh, see peab mind tundma õppima! Peaks ta ainult tulema! Ma olen parajasti hoos! Selle hõõrun ma marmelaadiks ja müün päewakursi järele maha! Sellele põletan ma ühe — ühe — ü — ü säält tuleb ju keegi! — — (Pöörab end hooga ümber.)

Karukäpp (tuleb „põletan" juures kestelt).

Widrik (haarab Lehest kinni). See on tema! Le — Le — Leht, ära jäta mind temaga üksi, kes teab mis tal minuga ees on!

Leht. Ole ometi mees!

Karukäpp (läheb raudse rahuga Widriku poole, esitades). Karukäpp!

Widrik (kummardab saamatult). Oo, palun, tänan! Just nii samuti!

Karukäpp (samuti Lehe poole). Karukäpp!

Leht. Minul ei ole terwe selle asjaga midagi pistmist. (Hiilib ruttu par. 1 wälja.)

Widrik (enesele). Nüüd läheb aga lõbusaks! (Pakub liialdatud wiisakusega tooli.) Kas teie ei tahaks nii lahke olla ja armulikult istet wõtta?

Karukäpp (külmalt). Tänan! (Istub.)

Widrik (istub). Palun! (Tahab juttu alustada.) Ilus ilm täna!

Karukäpp. Ja! (Waatab talle läbipuurides otsa.)

Widrik (tõmbab selle pilgu all end kokku, siis jälle sõbralikult). Wähe umbne!

Karukäpp. Oo ja! (Nagu enne.)

Widrik (nagu enne). Näib äikest tulewat?

Karukäpp (rõhuga) Ja weel missugust! Teie olete siis poksija Widrik Karukäpp?

Widrik. Poksija? Ei, ei sääl teie eksite! Näen siis mina poksija moodi wälja? (Istub ruttu oma käte pääle.)

Karukäpp. Ei, tõesti mitte! (On laualt diploomi wõtnud ja waatab seda.) Teie ei ole ilmaski ennast minu pähe wälja annud?

Widrik. Aga kuidas tuleks mina selle pääle. (Kõrwale). Kui ta ainult selle diploomi ära paneks.

Karukäpp (ikka weel diploomiga mängides). Ilus diploom! Ja Walgas saite teie Kesk-eesti meistridiploomi poksis.

Widrik. Taewake, kuidas sarnast asja saab! Puha pettus!

Karukäpp (paneb diploomi ära, tõuseb ja silmitseb Widrikut, kindlalt). Terwe selle pettuse tegite selleks, et oma kõlbmata armastusaffääri läbi wiia?

Widrik (hüppab wihaselt üles). Härra, kui teie ka selle Mimiga tulete, siis lähen ma keema! Olete teie juba waremalt üht keewat marmelaadi wabrikanti näind?!

Karukäpp (päris rahulikult). Ei! (Wõtab kuue ära.)

Widrik. Mina ka mitte. Aga see on hirmus, seda wõin ma teile ütelda, saate minust aru?! Ja sarnast häbematust keelan ma, teie — teie — teie —

Karukäpp (keerab sõnalausumata särgi warukaid üles).

Widrik (enesele). Mis tal küll ees on? (Waljusti.) Hei teie, mis te sääl teete?

Karukäpp (ikka weel sellega ametis olles). Midagi, mitte midagi! Keege aga rahulikult edasi!

Widrik. Ja, ma keen edasi! See ei imponeeri mulle põrmugi! Minu pärast wõite ka oma püksisääred üles keerata, saate aru? Teie — teie — teie —

Karukäpp (annab, silmipilgutamata, Widrikule lühikese elegantse löögi kõhtu).

Widrik (ahmib õhku). Hupp! (Kaeblikult.) Mis see siis oli?

Karukäpp. Üks wäike solarplexus.

Widrik. Nii näeb siis sarnane perplexus wälja! (Hõõrub kõhtu, kõrwale.) Üks jõle inimene!

Karukäpp. Kas annate järele, et teie minu nime kurjasti tarwitasite?

Widrik. Mina ei anna midagi järele!

Karukäpp (annab löögi).

Widrik (karjub). Annan järele! — Neetud!

Karukäpp (ajab tuba mööda taga). Ja et teil armuühendus selle Mimiga on?!

Widrik. Ei tule mul meelegi!

Karukäpp (annab jällegi hoobi).

Widrik (kõwerdub ja põgeneb). Annan järele! (Kõrwale). Ma usun ta lõi mul midagi katki!

Karukäpp (ajab teda taga). Et see diploom wõltsitud on?!

Widrik. Ei!

Karukäpp (annab lõuahaagi).

Widrik (teeb kõwera suu, nagu oleks Karukäpp ta lõua kõweraks löönd, räägib waewalt arusaadawalt).

Noh, lubage korraks — (näitab) waadake seda korraks — (Lööb mõlema rusikaga ülewalt ja alt wastu pääd, et lõug jälle paigale läheks. Teeb suu lahti ja jälle kinni.) Aga sarnast asja ei tehta ometi!

Karukäpp (ajab teda taga). Ja annate järele, et teie petis olete.

Widrik. Ei! (Saab hoobi). Ja! Ja! Mul tuleb õhust puudus! (Tahab põgeneda, Karukäpp järgneb temale.)

Karukäpp (annab hoop hoobi järele). Ja, et mina petsija olen?!

Widrik. Ja! Ja! — Au! Au! Annan järele, annan järele, kõik mis te tahate — jätke juba kord järele. (Ta jookseb ümber sohwa, Karukäpp jälgib teda ja jagab hoope). Appi! Appi!! (Lühikese tagaajamise järele põgeneb Widrik ahju otsa, istub ruttu jalad risti all ja näitab pikka nina.) Päh!

Karukäpp. Nii! — Säält ülewalt ei lase ma teid nii pea alla, seda wannun ma teile! (On kuulda werandal lõbusat marsimuusikat, tugewate trummilöökidega). Nonoh?

Wiperling (on kahe härra saatel üle weranda sisse tulnud. Kõik kolm on frakkis, tsilindris, walged kaela sidemed. Wiperlingil on paremas käes hõbedane pokaal. Ta hakkab kohe suure paatosega pääle.) Suurele meisterpoksijale —

Karukäpp. See pokaal! (Wõtab pokaali ära, Widriku poole.) Proosit!

Widrik. Noh, see marmelaad on eht!

Wiperling (jääb lahtisi suuga seisma.)

Eesriie.

Kolmas waatus.

Sama dekoratsioon.

Õhtul. Tuled põlewad.

Widrik (istub ikka weel ristis jalgadega ahjul).

Karukäpp (istub ahju ees toolil, laual seisawad weinipudelid nüüd juba pooltühjad. Lühikese pausi järele joob).

Widrik. Proosit!

Karukäpp (armastuswäärselt). Tänan!

Widrik (enesele). Warsti on ta kogu weini juba nahka pistnud. (Waljusti, tõstab käe nagu koolipoiss üles) Teie — härra — wabandage — ma pean korraks wälja minema.

Karukäpp (rahulikult aga kindlalt). Teie jääte üles!

Widrik (enesele). Kas on waremalt sarnast asja nähtud! (Waljusti). Andke wähemalt mulle siia üles üks klaasike weini. See kõrge õhk siin on wäga kuiw!

Karukäpp. Ei mõtlegi! Proosit! (Joob.)

Widrik. Tänan! (Enesele.) Wastik inimene!

Karukäpp (läheb rahulikult — käed püksitaskus — weranda poole ja wilistab ükskõiksena üht tuttawat wiisi).

Widrik (wilistab kaasa ja tahab sääsjuures salaja ahjult alla hiilida).

Karukäpp (pöörab à tempo, kurjalt Widriku poole waadates, ümber).

Widrik (kes juba pooleldi all oli, lipsab ruttu oma endisele seisukohale üles). Ma pean wist küll oma elu lõpuni siin ülewal kükitama?!

Karukäpp. Ja muidugi! (Käib edasi-tagasi.)

Lote (vas. 1, ei näe Widrikut). Friedel?! Sina siin?! Sellest polnud mul aimugi! (Lendab tema kaissu.)

Karukäpp. Minu Loteke! (Südamlik suudlus). Minu väike, magus Karukäpake!

Widrik (enesele). Noh, see marmelaad on eht!

Lote (Karukäpale, kes teda ikka veel kaisus hoiab). Aga Friedel, kui nüüd keegi tuleb ja seda näeb!

Karukäpp. Seda ei näe keegi! (Shest taewa poole.) Ainult see sääl kõrgel ülewal!

Widrik (enesele). Täitsa õigus!

Lote (ohkega). Ah, ma olen nii wihane! Meie kihlus ei nihku sugugi edasi! Ja kõik ainult isa lolluste pärast!

Karukäpp. See rumal isa! Mis läheb ta meile korda!

Widrik (enesele). Wäga õige!

Lote. Aga Friedel, ma ei ole weel täisealine! Ma wajan tema nõusolekut!

Widrik (enesele). Näed nüüd!

Karukäpp. Sääl ära tee enesele muret, mu kallis, isa on mul taskus. Ta peab!

Widrik (kõwasti). Noh — siis wõid sa kaua oodata!

Lote (pöörab ehmunult ringi). Isa?!

Widrik. Tere õhtust!

Lote. Mis sa siis sääl ülewal teed?

Widrik. Ma maitsen üksildust!

Karukäpp. Nii siis, mu armas äi, teie kuulsite kuidas siinsed aktsiad seisawad. Sirutage oma käed wälja ja andke oma õnnistus.

Widrik. Ma ei mõtlegi selle pääle!

Karukäpp. Noh, tehke juba, et korb alla saate!

Widrik. Ah ei! Tulge teie ülesse!

Karukäpp (walmistab minekuks). Kui teie seda just tingimata tahate — —!

Widrik (karjub). Kolm sammu eemale, teie nõid! Mul aitab juba teie perpleksidest! — Lote, garanteerid sa mulle, et ta minule midagi ei tee?

Lote. Aga muidugi, isake. Ma wannun!

Widrik. Na, na, sa ei tunne teda weel küllalt hästi! (Ronib alla.) Siis aita mind alla!

Lote (aitab Widrikut).

Karukäpp. Teie annate siis oma nõusoleku?

Widrik. Teie, oma wahelesegamisega, rikkusite mul terwe selle ilusa poksiloo ära!

Lote. Aga isa, kuidas sa wõisidki?!

Widrik. Sellest ei saa sina aru. Ole sa korraks terwe, teguwõimeline mees ja lase end hommikust õhtuni rohuga toita! Mul oli pöörane nälg, wajasin wabadust ja sääl hakkasin ma poksijaks!

Karukäpp. Sääl wõin ma teile kaasa tunda! (Sirutab talle käe wastu.)

Widrik (teeb suure hüppe tagasi, ta arwab, et Karukäpp teda poksida tahab). Jätke järele!

Karukäpp (naerab). Andke aga siia!

Widrik (ulatab talle ühe ja Lotele teise käe). Kas olen ma tõesti nii suur kurjategija?

Mõlemad (korraga). Ei.

Lote. Sa oled waene kannataja!

Karukäpp. Taimetoidu ohwer!

Widrik. Wäga õige! (Surub mõlemal tänu-tundes kätt.)

Karukäpp. Ja nüüd, kus ma teid tunnen, peate ka mind tundma õppima. Ma tahan teie abikaaſat weendumuſele wiia, et teie tõesti „ära-wõitmata" pokſija olete! Olete nõus?!

Widrik. Inimene, nimekaim, wäimeespoea, (tõukab Lote ta kaisſu) ſeda tahate teie teha?! Mis peaks ma teile andma? Kahju, et mul weel üht tütart ei ole!

Lote. Nüüd, Friedel, tule — lähme ruttu ema juure!

Karukäpp. Teiſt poolt õnniſtuſt tooma! (Mõlemad üle weranda ära.)

Widrik (järele waadates). Päris kena inimene, — ſeni kui ta ei pokſi! (Läheb weiniklaaſi juure). Nüüd wõin ma lõpuks oma jänu kustutada. (Kallab omale ühe klaaſi täis.) Prooſit, Widrik! (Joob.)

Roosi (par. 2. kahe käſikohwriga läheb üle lawa waſ. 1, waatab Widrikut ülewalt alla). Päh!

Widrik (jätab joomiſe, eneſele). Nonoh! Neetud naiſetükk! (Wiskab talle pokſikindaga järele.)

Kojamees (par. 2 ſuure kohwriga ſeljas, waatab ſamuti Widrikut, naerab, ära waſ. 1).

Aada (kui kojamees ära on, par. 2 wäikſe käſitasku, kübarakarbongi ja wihmawarjuga tahab waſ. 1 minna).

Widrik. Aada!

Aada (mõõdab teda ülewalt alla). Ma ei tunne teid enam!

Widrik. Ma wõin ennaſt tutwustada. (Kummardab.) Widrik Karukäpp! (Teretab loorber-pärjaga.)

Aada. Tänan! Ma ei hooli ſelleſt! Minge oma Mimi juure! (Ruttu waſ. 1 ära.)

Widrik (kes nüüd wiha hoosse satub, tõmbab omal loorberpärja pääst). Nüüd katkeb ka minu kannatus! Kui ma selle olewuse peaks kätte saama, selle Mimi . . .

Leht (was. 1. Widriku riiete ja tsilindriga, mis ta teises waatuses ära minnes kandis) — oma shimmiga! (Naerab.)

Widrik. Leht, tee mulle ainsamat meele hääd, mine kõigisse kabareedesse ja waata kus see Mimi seda shimmit tantsib ja kellega!

Leht. Seda ma wõin! Aga see läheb kaunis kallikš! See läheb kõik sinu arwele! Siin on sinu riided! (Annab talle). Aga sa wõid ka niisama ümberjooksta, see poksija rüü sobib sulle toredasti! (Paneb talle tsilindri pähe.)

Widrik. Jäta oma halpused! (Tahawad was. 2 ära minna.)

Leht. Ei, päris tõsiselt! Ja tsilinder selle juure! Just nagu nuku!

Widrik (wihaselt). Kui sa nüüd teaks, Leht, mis ma sulle ütelda tahan!! Aga ma pole nii kaswatamata! Nägemiseni! (Terwitab tsilindriga, was. 1 ära.)

Leht (waatab weini). See on hää wein! Ma tegin ta ekstra harukordselt hää! (Kallab klaasi täis ja joob.)

Wiperling (par 2, suwepalitus, ilma kuue, westi ja kübarata, taskud täistopitud, söögipakid ja worstid ümberringi nööpide otsa riputatud, waatab ettewaatlikult ringi ja tuleb kikiwarwul ette).

Leht. Wiperling, sa näed wälja nagu lendaw warstikaupmees!

Wiperling (saladusrikkalt, sõrm suu pääl). Leht! — Leht, tee kurb nägu pähe, mina tapsin ennast 10 minuti eest. Ma olen surnud!

Leht. Oled sa põrund?

Wiperling. Just wastand, nii mõistlik ei ole ma weel kunagi eluilmas olnud. Oma Amalie tarwis ei ole mina enam elawate nimekirjas!

Leht. Mis see siis peab tähendama?

Wiperling. Ma panin oma kuue, westi, kübara ja kepi jõekaldale ja pääle panin ma lahkumistäheks. Loodetawasti on ta minu „jäänused" juba leidnud! — — Siis wõtsin ma hoiukassast kogu oma raha wälja ja ostsin selle summa eest worsti, sinki ja mune. Kõik taskud on mul täis! Siin on munad. (Näitab parempoolseid püksi taske.)

Leht. Ja seda tahad sa kõik —

Wiperling. Siin teie juures ära häwitada. — Ma istun kui surnud Wiperling waiksesse nurka ja ei tõuse enne üles, kui terwe see kupatus ärasöödud on. Ükskord elus tahan ma oma kõhu täis süüa!

Leht. Inimene, kui see naine sinu riided leiab, kaotab ta mõistuse!

Wiperling. See poleks suur kaotus!

Leht. Ta katkub oma juukseid pääst!

Wiperling. Tehku seda — tehku! Seda wale parukat ei kannatand ma nii kui nii!

Leht. Ta jääb keeletuks!

Wiperling (ohkab kergendatult). Oh, see oleks kena! (Äge kell.) Taewa pärast ega see ometi tema pole?!

Leht. Tule, läheme bürooste. Säält ei tea ta sind otsida.

Wiperling. Teeme seda, Leht, teeme seda! Lapsed, see on aga tore nali! (Ta lööb enesele „tore

nali" juures käega! parema püksitasku pääle.) Härje, ma lõin oma munad katki! (Tõmbab püksid ihust kaugele.)

Amalie (lawa taga.) Seda õnnetust, seda suurt õnnetust!

Wiperling. Sääl ta juba on! Nüüd aga minema!

Leht. Ruttu, ruttu, muidu saab ta sind weel kätte! (Tõukab ta par. 1 wälja ja läheb ise talle järele.)

Amalie (huludes par. 2). Seda õnnetust, seda õnnetust! (Tal on Wiperlingi riided ja üks sedelike käes.) Seda õnnetust, seda õnnetust küll! (Hulub ja jookseb ringi.)

Aada (ehmunult was. 2). Mis on juhtund?

Amalie. Seda õnnetust, seda õnnetust! Mõtelge ometi, minu hää, armas Tobias, minu ainuke mees, on wette hüpand! Oh, seda õnnetust, seda õnnetust! (Hulub.)

Aada. See on kohutaw! (Läheb was. 2. ukse juure, hõikab.) Widrik, tule õige korraks siia!

Widrik (lawa taga). Üks minut, kohe!

Aada. Proua Wiperling on siin!

Widrik (nagu enne). Siis tulen ma kahe minuti pärast!

Aada. Siis tule ometi. Sinu sõber Wiperling on wette hüpand!

Widrik (was. 2, weel riidessepanemisega ametis). Mis selle Wiperlingiga on juhtund?

Amalie (langeb Widrikule kaela). Seda õnnetust, seda õnnetust!

Widrik (wabastab end temast). Jätke juba kord. Kust te üldse seda teate — —?

Amalie (tõstab riided kõrgele). Siin, tema

riided, mis ma leidsin! – Kaldal! (Hulub, näitab kirja.) Ja siin — tema wiimane terwitus!

Widrik (kuiwalt). Mis ta siis kirjutab?

Amalie (loeb suure paatosega).

Sa oma kaalika ja kapsa püreega
Tõid kaela surma mulle weega.
Nüüd istuta mu hauale dahlie
Mu wiimne ohe oli Amalie.

Widrik. See on uskumata!

Aada (suurelt Widrikule). Niikaugele wiisid sina teda oma ujumisklubiga!

Widrik. Aga luba ometi! — —

Amalie. Ja muidugi, härra Karukäpp, teie ajasite ta surma! Ühtegi rahulikku tundi ei pea teil enam olema, tema waim hakkab teile kodukäijaks! Nüüd lähen ma politseisse, et nad ta wähemalt üleski leiaks! Seda õnnetust, seda õnnetust' küll! (Tormab par. 2 wälja.)

Aada (temale järele waadates). Waene naine! (Põlastawalt Widrikule). Roimar!! (Talle järele.)

Widrik. Roimar ütles ta. Ja kuidas ta seda ütles. Päis kananahk tuleb pääle. (Istub.) Et see igawene sarwiline lupart pidi ka — — ei ma ei taha pattu teha. — Kahju on mul tast siiski, waene Wiperling. Hirmus, hirmus! Ma just nagu näen teda enese ees wees lamamas ja kuulen tema ahastawat hüüdu: Widrik! Widrik!

Wiperling (par. 1 sissehiilides, ta on enesele ühe suure salfräti üle pää wisand. Hüüab samas toonis). Widrik! Widrik!

Widrik (libiseb toolilt ja langeb põlwedele). Wiperlingi waim! (Waatab teisele poole, pateetiliselt.) Kao ära!

Wiperling (waatab rätiku tagant wälja). Läks ta ära?

Widrik (hirmul). Jumala pärast, ära tee mulle midagi, ma olen üksi.

Wiperling. Aga, Karukäpp, mis siis sinuga on? (Wõtab räti ära ja pühib pääle küllusrikast einet suud.)

Widrik. Wiperling, kas sa siis surnud ei olegi?!

Wiperling. Just wastuoksa, nüüd alles hakkan ma elama!

Widrik (katsub teda). Ta on tõesti see! (Südamlikult.) See wana hää luukere! (Tõuseb.) Hahaha! Ma olen nii rõõmus, nii rõõmus, et sa jälle elus oled. Mis sa ainult soowid, seda pead sa minult saama!

Wiperling. Kas sul ei ole minu jaoks teisi riideid. See kleebib köik.

Widrik. Büroos on üks minu ülikond.

Wiperling. Ja siis anna mulle midagi juua. See kuiw wärk jäi mul kurku kinni.

Widrik. Siin säh wõta see wein! (Annab nõuga.) Wõid sellest enesele ilusa kilgi pähe juua!

Wiperling. Seda ma teen ka! Ja siis peaks minu wanamoor tulema. Tänasest päewast pääle söön ma mis tahan! Ja näritud ei saa üldse! Nüüdsest pääle ma ainult neelan! Minu lõõg on täis saand! (Weiniga par. 1 ära.)

Widrik. See pole sugugi nii rumal, kui ta wälja näeb.

Aada (par. 2, tahab energiliselt mööda minna).

Widrik. Aada!

Aada. Jäta mind! Meie oleme üksteisega walmis!

Widrik. Jäta palun see komöödia! Seda wõib Collen Moore (wõib ka muu nimi olla) enesele lubada, aga mitte sina! Meie peame kord üksteisega rääkima!

Aada. Nii kaua kui sa seda Mimi lugu pole ära seletand, oleme meie lahutatud ja sellega lõpp! Weel täna reisin ma ära! (Was. 1 ära.)

Widrik. Wanasarwiku wanaema silmamuna, kui ma ainult teaks, kes see naisolewus on! Ma käänaks külma rahuga ta kaela kahekorra! (Liigutus.)

Roosi (tuleb). Palun, astuge lähemale: siin on meie härra poksija Karukäpp!

Coletta (tormab rusikas kätega Widriku poole). Santo Dio, oleme mina sinu kelmi wiimaks kätte saama! (Waatab üles.) Oh, teie olema sugugi mitte sina!

Widrik (enesele). Sellel on aga isewärki rääkimisewiis! (Waljusti.) Kellega on mul see au?..

Coletta. Oo, teie tundma mind mitte? Mina olema ometi see Coletta Corolani!

Widrik. Pole aimu!

Coletta. Mina tantsima terwe selle ilma ees see kuulus shimmy!

Widrik. See on ju Mimi! Teie tulete mul õigel ajal! Rõõmustab mind wäga! Palun, wõtke istet, minu armas, armuline preili! (Istuwad mõlemad) Kuidas wõite teie häbemata olewus julgeda, minu naisele pähe ajada, et mina olla teiega mingisugust Mimishimmid tantsind?

Coletta. Mis? Mina teiega?!

Widrik. Ja muidugi! Sina minuga!

Coletta (hüppab üles ja hakkab südamest naerma). Hahaha! Mina olema tantsima ühe niisuguse

karikatuuriga? Üks inimene, kes pää päält wäljakukkund kõik juuks?! Kellel üks niisugune paks kõht? Ja kellel kõwerad jalad?

Widrik (kõrwale). Wäga armastuswäärne naine! Nii awalik — nii loomulik! (Waljusti). Kuulge teie — — —

Coletta (naerab ikka edasi). Sarnase hädawaresega üks shimmy? Hahaha! Kui mina selle pääle mõtlema, ma wõima lõhki minema!

Widrik. Jumala pärast, ärge seda tehke, ma wajan teid weel hädatarwiliselt! Teate mis, kõik need komplimendid mis teie nii armastuswäärselt mulle kaela puistasite, peate teie minu armsa abikaasale ettedeklameerima. Teid saatis mulle taewas ise, teie wäike, must saatan. (Wõtab ta käe.) Teie olete õieti päris kena wäike laps! Mul on peaaegu kahju, et ma teie juures nii süütu olen. Ma tänan teid ja saan seda asjalikult ülesnäitama. (Kõrwale.) Mis ma talle õige wastutasuks annaks? (Koputab oma raha taskut wastu, siis keerutab oma sõrmust.) Ah mis — ma annan talle ühe musu! (Kaisutab teda tugewasti ja suudleb.) Seda peaks minu wanamoor nägema! (Suudleb teda weel kord.)

Aada (on juba esimese suudluse juures sissetulnud ja neid waadand). Widrik!

Widrik. Aada!

Aada. Nii siis! Siin on mul tõendus!

Widrik. Oho! Just wastuoksa, see on minu tõendus! Palun preili Coleta Makaroni, ütelge minu naisele — —

Coletta. Mis? See olema ka tema mees? — Oo, teil olema kaks mehed?!

Widrik. Mis, sul on kaks meest?

Aada. Ja, aga kas teie siis selle härraga ei tantsind?

Coletta. See härraga? Hahaha! Üks mees ka, kes nii välja nägema? Niisugune karikatuur? See olema üks haavamine!

Widrik. Väga õige!

Coletta (näitab). Kellel niisugune otsas pääpaljas!

Widrik. Paljaspää! Suurepärane!

Coletta. Ja üks niisugune (näitab) paks kõht!

Widrik. Bravoo!

Coletta. Olema mina pidama tantsima!?

Widrik. Pea! Kõverad jalad unustasite ära!

Coletta. Niisugune inimene võima ja ei sugugi tantsima. Tantsi kord kas sa võima. Ruttu, ruttu. Tantsi kord üks shimmy! Hapla! — Ruttu! Ruttu! Ruttu!

Widrik. Noh, kui teie seda just tingimata soovite. (Tantsib labajalga.) Humtata! — Humtata! Humtata — humtata! (Ähib.) Oli see nii õige?

Coletta (naerab südamest).

Widrik. Oled sa nüüd veendund, Aada? See polnud mingisugune shimmy, kõige rohkem vast shimmy polka.

Coletta (südamlikult). Armuline proua, mina olema väga rõõmus, et sina ei olema see minu poksija Karukäpa naine. Kui mina ainult teadma, kus tema peituma! Siin mina olema teda kohtama, siin selles tuba! Minu armas, magus Frederico! (Teises toonis.) Kus olema see kelm!? Maledetto, kus olema see kelm?! Kui mina

saama kätte teda elus, tema olema surnud! Elage hästi, wana proua! (Surub Aadal tugewasti kätt.) Sina olema kõigiks ajaks minule õde!

Aada (taganedes). Ainult mitte jälle suudelda!

Coletta (Widriku poole). Ja sina minule wend!

Widrik. Kui ehk wahest mina? — (Pühib suud.)

Aada. Widrik!

Widrik. Ahaa, noh jäägu siis pääle!

Coletta (raputab mõlemate kätt). Elage hsäti! Mina saama otsima minu Frederico terwe linna, sees kõik tänawa sees, kõik platsi sees! Ja Santo Dio — kui mina tema olema leidnud!! (Wõtab taskust rewolwri.) Siin see rewolwriga mina tegema tema ots! (Tormab par. 2 wälja.)

Widrik ja Aada (hüppawad ehmunult kõrwale ja peidawad end laua ja diiwani taha).

Widrik (tema järele waadates). Noh, sellega ei taha mina ka miskit tegemist teha! — Ütle nüüd, Aadake, kuidas ma nüüd sinu ees seisan? Just nagu walge liilia rohelisel aasal! (Poos.)

Aada. Seda naiste lugu tahan ma nüüd sul uskuda. Seda ilusat „Fredericod" ma tunnen ka. Aga sinu häbemata poksiwalet —

Widrik Hallo, tasem! Wale?! Oho! Kuidas nii wale?! Mina olen poksija, eksamineeritud poksija, isegi raskelt katsutud poksija, (katsub mitmest kohast oma läbi pekstud kohti) Seda wõib sulle iga asjatundja tõendada.

Aada. Aga Widrik, kas sa ikka weel tahad tõendada —

Karukäpp ja **Lote** (ükskeise kaenlas üle we-)
rando).

Widrik (Karukäppa osutades). Palun, siin on tõendus nummer kaks. Armas härra kolleega, selgitage palun, minu naisele, minu poksija wõimeid!

Karukäpp. Armuline proua, teie wõite oma meest rahulikult uskuda. Mina kutsusin wälja ta wõistlusseks, ja ma pean teile ütlema, terwes omas praktikas ei ole ma weel sarnast — noh — originaalset wastast kohand.

Widrik (suures poosis). Palun, Aada!

Karukäpp. Ta oli sarnase suure liikumise ja liirusewõimega, et kõik minu rinnalöögid talle selga sattusid!

Widrik (taja ruttu Karukäpale). Häbemata! (Nagu enne). Palun, Aada!

Karukäpp. Sõnaga, ta oli igas suhtes (tähendab nagu juhtumisi ahju otsa). „omas kõrguses"!

Widrik (surub Karukäpa käe alla). Palun, Aada!

Aada. Tahad sa sellega wahest öelda, et mina sulle ülekohut olen teind?

Widrik. Igatahes, seda ma tahan! Aga, et ma mõni metsaline pole, tahan ma sulle seda andestada. — Tule siia, minu kallis! (Surub talle sügawa suudluse huultele.)

Karukäpp (wäga soojalt Lotele). Tule siia, minu kallis! (Suudleb à tempo samuti ja jääb wähe kauemaks sellesse poosi.)

Aada (kes seda suudlust näeb, Karukäpale). Lubage teie, mis teie siis sääl teete?!

Karukäpp. Ma suudlen oma armast pruuti.

Ja, et ma teid parimas tujus kohtan, palun ma teid ſellega, pühalikult oma õnnistuſt anda!

Aada. Mis?! Teile peaks ma oma ſüütu lapſe andma?! Kas teil häbi pole, teie ſüdametunnistuſeta wõrgutaja!

Widrik (kõrwale). Nüüd läheb jälle lahti!

Karukäpp. Kas teie ei tahaks mulle —

Aada. Ärge rääkige enam ühtegi ſõna! Juſt praegu oli ſee iſik jälle ſiin!

Widrik (kõrwale). Oh, häda!

Karukäpp. Kas teie juba jälle ſelle naiſega tulete?!

Aada. Ja muidugi! See tantſijanna, keda olete luband naida.

Lote (ehmatuſega). Ema, on ſee tõſi?!

Aada. Ja, minu waene laps, ſee on tõſi!

Lote (wabastab end Karukäpaſt). Otſas! Otſas! Kõik on otſas! Lõpp! Kui ſa wähemalt oleks oodand kuni meie pulmad möödas on. Aga enne pulmi, ja päälegi weel ühe tanſijannaga, ſee on juba liig!! (Jookſeb huludes waſ. 1 ära.)

Aada. Lahkuge, palun, ſiit majaſt! Teiſt korda teie mind enam ei peta!

Widrik (lepitades). Aga Aada!

Aada. Wait!

Karukäpp. Armuline proua, ma olen teile korduwalt ſeletand, et mina ſeda daami ei tunnegi!

Aada. Aga teie tunnete teda! Teie olete mul peenike ſaks! Enne panete ſellel waeſel tüdrukul pää pööritama, ſiis jätate ta istuma, ja nüüd on teil weel ſee häbemata julgus, kõiki ſeda ſalata!

Karukäpp (lööb laua pihta). Pagana pihta, nüüd katkeb ka minu kannatus!

Aada. Mis teil pähe tuleb?

Karukäpp (ajab teda taga). Olge wait! — Mina seletan teile seega wiimast korda.

Aada (tahab wastata).

Karukäpp (ajab teda karjudes edasi läbi toa). Olge wait! (Ägedalt.) Ma ütlen teile, kui teie weel kord selle neetud tingeltangel naisega tulete, wõite weel midagi tunda saada!

Aada (on nüüd — nagu teises waatuses Widrik — ahjuni jõudnud).

Widrik (lõbusalt). Nüüd peab wanamoor kah ahju otsa ronima!

Karukäpp (edasi karjudes). Selle asjale teen ma lõpu! Kus mu müts on? Kui ma selle isiku kätte saan, wõib ta enesele õnne soowida! Seda wannun ma teile! (Tormab par. 2 wälja.)

Widrik (enesele). See oli õige toon minu naise tarwis, seda katsun mina ka. (Aadale.) Selle mehele oled sa ülekohut teind. See ei olnud mingi —

Aada. Oh, waata ometi, sina wõtad ta weel oma kaitse alla! Siis näid sa küll paremini teadwat, kes see aumees on!

Widrik. Noh — küllap wiimaks on see supp ikka minu kaelas!

Aada. Ja, pagana päralt, ega siis kolm pokssijat Karukäppa siin ümber ei jookse!

Widrik (kopeerib nüüd kõigis Karukäppa. Lööb laua pihta). Pagana pihta, nüüd katkeb ka minu kannatus!

Aada (põlastawalt). Naeruwäärt! (Ära waj. 1.)

Widrik (kes Aada kadumist tähele ei pannud, põrutab edasi). Pea oma suu! Mina seletan nüüd wiimast korda — Olge wait! — Ja kui teie weel kord selle neetud tingeltangel naisega tulete, wõite weel midagi tunda saada!! Selle asjale teen teen ma lõpu! Kus mu .müts on?! (Waatab ringi.) Kus ta siis on?! Ma ütlen ka, nüüd näitasin ma kord oma naisele hambaid, ja ta ei näindki seda! Ma ei saa ega saa sellest tantsijannast lahti. Mina ei ole see, poksija ei ole see. Kolme kuradi nimel, kes oli see siis tõepoolest?!

Frits (tuleb rõõmsas tujus wasj. 2, ta ei pane Widrikut tähele, wilistab lõbusat wiisi.

Widrik. Nonoh, ma arwan, sa oled suremas haige?

Frits (ehmub à tempo). Ah so ja. Ah, mul on nii paha!

Widrik. Ja minul alles! Mis sa ütled, poiss, sääl on kellegil see häbematus, minu ausa nime warjul ühe tantsijannaga tehtelmehtelbada!

Frits. Pole wõimalik! Seda ei ole!

Widrik. Ja tantsib temaga shimmid —

Frits. Mis sa ütled!

Widrik. Ei tasu tema arweid —

Frits. Niisugune alatu!

Widrik. Ja lubab temga abielluda!

Frits. Oi sa pagan!

Widrik. Ja sinu emale ei sa seda selgeks teha, et see mina ei ole. Aga ma ütlen sulle, kui ma selle alatu jõmsika kätte saan, kõik kondid löön ma tal segi . . .

Frits. Mul hakkab nii paha! (Hoiab kõhtu kinni.)

Widrik. Kui ma ainult teaks, kuidas selle jälgile saada! (Mõtleb)

Frits. Isa, ma usun ta on mul käes!

Widrik. Pea kinni, mu poiss, pea kinni!

Frits. Sa pead kord nägema, mis üks wahwa poeg teha wõib, et oma isa päästa!

Widrik. Noh, lase lahti!

Frits. Mina ohwerdan end sinu hääks!

Widrik. Sellest ei saa ma aru.

Frits. Waata, isake, see oleks ka mina wõinud olla!

Widrik. Sina?! (Pistab heledalt uaerma.) See on suurepärane! Sarnane saamatu poisike ja tantsijanna!

Frits. Mina olen ometi lõpuks ka „Widrik Karukäpp," ja kui ma emale ütlen, et see mina olen, ja sina mind sääl juures aitad, siis on kõik kõige paremas korras.

Widrik (mõttest kinni haarates). Poiss, seda tahaks sina teha?! Minu, oma isa hääks?! Sarnast asja pole weel olnud! See on näide ajaloost! Nii siis poiss, kui sina mind sellest kupatusest päästad, wõid sa kõik minult nõuda, mis mul üle jõu ei käi!

Frits. Ilus isa, anna mulle siis 10 krooni.

Widrik. Oled sa hull! Poole eest wõid sa seda ka teha! (Annab talle raha.) Siin on sul see mammon! — Nüüd pane siis tähele, kui see põrund ani jälle peaks tulema —

Frits (huwiga). Ja, kas ta siin oli?!

Widrik. Siin oli?! Ta on siin, ta on ära, ta on siin, ta on ära. See käib nagu musta pesu wahetus! Kui ta nüüd jälle tuleb, seletan ma talle terwe selle pettuse ära. Siis juhin ma

teid kokku ja kui ema tuleb, peab ta sulle hüüdega „minu Frederico" kaela lendama!

Frits. On ta siis wähemalt ilus?

Widrik. Na — piltilus, sa pead siis nii tegema, nagu oleks sinul tõepoolest temaga wahekord! Kui sa ennast rumalalt ülalpead, nõuan ma raha tagasi!

Frits. Ma tahan waewa näha ja wõimalikult loomulik olla! (Rõõmsalt kõrwale.) Raha on mul käes! (Ära wasak. 1.)

Widrik (temale tagast järele waadates, shestiga). See on minu poeg!

Roosi (par. 2). See pöörane naine oli juba jälle siin! Ma wiskasin ta wälja!

Widrik. Mis teil meele tuleb? Wisake ta jälle otsekohe sisse. (Roosi ära.)

Coletta (üle weranda). O maledetto! Mina laskma mind mitte wäljawiskama! — Wana mees! Mina olema teda mitte leidma! Aga üks hääl minu rinnas ütlema minul, tema olema siin! Siin selle maja sees! O Santo Dio, kui mina tema leidma! (Käib rewolwriga ringi.)

Widrik. Ja, ja, ja . . . pange aga kõige päält see kahur ära. Sarnane riistapuu wõib kergesti lahti minna!

Coletta (teeb seda). Oo, teie tundma mitte minu piina! Kui mina ei wõi maksma see õmbleja arwe, mina saama kinnipantud!

Widrik. Ah, teie wajate raha?! See sobib suurepäraselt. Palun, wõtke istet!

Coletta (istub, waimustatult). Oo, sina tahtma maksma minu uus kostüüm?! Mille grazie! Mille grazie!

Widrik. Tasem, tasem, teie keeratud nuudel!

Coletta. Nuudel? Mis see olema?

Widrik. Nuudel?! See on kompliment! Nii siis kuulake mind. Minu naist ei saa kuidagi selle mõtte päält ära wiia, et mina ja teie — noh, saate minust aru.

Coletta (hüppab üles, ähwardab rewolwriga). Sarnane häbematus!

Widrik. Ärge siis kohe ehmuge! Istuge jälle ja kuulake edasi. Minul on üks poeg —

Coletta (imestanult). Teil olema üks poeg?!

Widrik. Ja missugune weel! Tore poiss! Minu Frits!

Coletta (hüppab üles, jookseb ringi ja lööb enesele korduwalt otsa ette). Oo, Coletta, Coletta, mis olema sina nii rumal, nii wäga rumal!! (Ärritatult.) Kus olema see poeg? Tooma sina minul silmapilk see poeg!!

Widrik. Ikka tasa! Mitte nii allegro, wähekese rohkem adagio. Poississe puutubki terwe see asi! See poiss tahab ennast minu hääks ohwerdada. Saate aru?

Coletta. Mitte sugugi!

Widrik. See poissio tahabio ennastio ohwerdatio per mio! Capiscò?

Coletta (raputab pääd). Nieute!

Widrik. Kuidas nii Anette! (Enesele.) Rumal ani! (Kõwasti.) Issand Jumal weel kord — — Ta tahab minu naisele ütelda, et tema teiega — (sheft) saate aru?

Coletta. Oo, nüüd mina arusaama!

Widrik. Jumalale tänu! Ja kui teie nüüd ütlete, et (sheft) teie temaga — — ja mitte minuga — — siis olen mina päästetud.

Coletta. Seda pidama mina tegema?!

Widrik. Ja, muidugi! Muidugi mitte tasuta. Nimetage rahulikult summa! Ärge häbenege.

Coletta. Ilus — 10 krooni!

Widrik (kõrwale). Just nagu Fritski! (Kõwasti.) Ei! Minu poiss oli ka poolega nõus.

Coletta (kes nüüd aru saab). Oo, siis andma teie minul see teine pool!

Wirdik (annab raha). Kah 5 krooni! Nii! Nüüd pange tähele. Teie ootate nüüd wäljas eeskojas, ja kui mina nii päris loomulikult köhin, näete nii, (köhib õige rumalalt) siis tormate teie sisse, lendate minu poisile kaela ja hüüate „minu Frederico!"

Coletta. Peama mina temal andma üks musu?

Widrik. Üks?! Terwe tosina! (Rahul olemata.) Kui teie seda õieti teha ei taha, ütelge parem siis otsekohe!

Coletta (rõõmsa ärewusega). Oo, mina saama seda õieti tegema! Wäga õieti! Sina pidama olema rahul minuga, sina minu armas, hää isa! (Naputab südamlikkusega tema kätt.)

Widrik. Ruttu wälja! Minu naine tuleb! (Tõukab Coletta par. 2 wälja.) „Isa" ütles ta mulle. Noh, see marmelaad on eht.

Aada (wäga ametis olles was. 1 kübaras ja üleriietega).

Widrik (wäga armastuswäärselt). Noh, Aadake, tahad pisut jalutama minna?

Aada. Ja! Adwokaadi juure! Ma lasen ennast lahutada!

W i d r i k. Ah, ei! (Tehtud pahameelega.) Selleks oleks minul palju rohkem põhjust kui sinul.

A a d a. See paneb kõigile krooni pähe!

W i d r i k. Kenad asjad, mille jälgile ma siin tulin!

A a d a. Mis see peaks tähendama?

W i d r i k. „Toreda" poisi oled sa mul üles kaswatand!

A a d a. Mis sa Fritsist tahad?

W i d r i k. Tead sa ka, kellel selle shimmy-mimmiga wahekord on? Sinu härral pojal! See on sinu kaswatus! (Nagu Aada enne.) Fui, proua Karukäpp!

A a d a (kibedalt). See pole tõsi!

W i d r i k. Üks moment! (Läheb pah. 1 uksе juure, liialdatud kärmusega.) Frits, tule korraks siia!

Frits (tuleb mahalöödult)

W i d r i k (nagu enne). Siin! Waata oma kahtlewat ema. Mine ja pihti temale!

F r i t s. Armas ema, ära ole kuri — aga —

A a d a. On see kõik tõsi?

F r i t s (puhtast südamest). Kõik!

W i d r i k (tõrwale). Kuidas ta seda teeb! Suurepäraliselt! (Koomilise wihaga.) Ja sa ei häbenegi, sa üleannetu poiss?!

A a d a (Widrikule rahustades). Na, na, na!

F r i t s. Taewake, ollakse noor!

W i d r i k. See pole wabandus! Mina olin ka kord noor, aga nii noor ei olnud ma kunagi!

F r i t s. Ema oli liig karm!

W i d r i k. Seda ta oli! Sääl on sul jälle õigus! Sarnaste asjade jaoks ei olnud temal

kunagi arusaamist. Aada, mina ei saa sind oma kaitse alla wõtta!

Aada (järel mõteldes). Ilusasti olete teie selle wälja mõelnud! Wäga ilusasti! (Mõlemad waatawad rumalalt teine teise otsa) Sinu enese poeg ei ole sinule küllalt kallis, et ennast puhtaks pesta, ja Casanowa!

Widrik. Soo! Kana sohwa ütleb ja mulle! Sarnast asja heidad ja minule ette?! Sina minule. (Köhib). Hm, hm. (Enesele.) Kuhu ta siis jääb? (Kõwasti.) Sarnast asja ütled sina minule! (Köhib.)

Coletta (par. 2). Sääl olema tema! (Lendab tema kaissu.) Minu Frederico!

Widrik (kõrwale). Kuidas ta seda teeb! Tema koht oleks lawal!

Coletta suudleb teda tulisel). Miks olema sina minu jätma istuma? Tahtma sina oma Colettaga mitte enam tantsima?

Widrik (kõrwale). Tore! Suurepärane!

Frits. Nagu mina ei tahaks, armsam, see tähendab, kui ema seda lubab — —

Widrik (kõrwale). Tore! Suurepärane! (Aadale.) Oled ja nüüd weendund?

Aada. Frits, sina oled seda tüdrukut luband kosida?

Frits. Ja, ema!

Aada (Colettale). Ja teie jääte selle juure, et minu poeg oma lubamist peab pidama?

Coletta. Si, si, si, Signora, mina pidama selle juure jääma!

Aada (trahwiwas toonis). Siis abiellub ja trahwiks ka selle daamiga!

Widrik (kõrwale). Noh, see marmelaad on

eht! Ei, ei, wõimata, see ei lähe s. t. — noh, nüüd istume me aga pigis!

Amalie (par. 2 koomilises leina rüüs, lühikeste warukatega, lühikesed mustad kindad. Lehwiwa walge sule asemel kübaral on nüüd must sulg. Käes leinatastu rätt musta äärega). Seda õnnetust, seda õnnetust! (Hulub.)

Widrik. Jääge ometi kord wait ja rääkige kord!

Amalie. Nad ei leidnud minu Wiperlingi (Hulub.)

Widrik. Ja, ja see tuleb sellest. Teie ajawilja tädi! Teie kibeweekruwi!

Amalie. Kui ma teda ainult jälle näha wõiks, oma hääd Tobiast! Üht elu saaks ta minu kõrwal elama — üht elu!

Wiperling (laulab par. 1 ukse taga).

„Üht waba elu elama" —

Amalie. Mis see siis on?!

Widrik. See on „õnnis" Wiperling!

Wiperling (tuleb suur worst ja klaas weini käes, wäga rahul olles tuigerdades sisse ja laulab, tal on Widriku ülikond, mis talle liig lühike ja lai, seljas).

„Üht elu mis täis rõõmu!"

Amalie (karjub). Wiperling!

Wiperling. Rahu! Kõik on ära wiperlingitatud! Tänasest päewast on püksid minu jalas!

Widrik. Ja needgi on minu omad.

Wiperling. Iga päew saab nüüd sealiha ja hapud kapsaid! Wait ole! Ja kui see sinule ei sobi, wõid sina wette minna! Proosit! (Tõstab waarudes klaasi tema poole ja joob.)

Karukäpp ja **Lote** (üle weranda).

Karukäpp. Härra Karukäpp, mina ei leia seda isikut kusagilt poolt.

Aada. Palun, see „isik" on siin!

Karukäpp (waatab imestades Coletta otsa). Seda daami ei tunnegi ma!

Coletta. Mina seda härrat weel wähem!

Widrik (kõrwale). Uskumata! Kuidas kõik waletada suudawad!

Leht (ruttab higi pühkides üle weranda). Widrik, Widrik!

Widrik. Mis siis lahti on?

Leht. Tead sa, kes see shimmymimmi tantsija on?

Widrik. Ei!

Leht (Fritsi pääle tähendades). Sinu poeg Frits!!

Kõik. Keees?!

Widrik (haarab päästs kinni). Mul on siin wist midagi seisma jäänd!
(Fritsile.) Siis sina olid tõesti!

Frits ja Coletta. Ja muidugi, isa!

Widrik. Ja terwe pettus ei olnud üldse mitte pettus?!

Frits ja Coletta. Ei isa!

Widrik. Noh, nii rumal ei ole ma weel terwes omas elus olnud!

Coletta (Fritsile). Minu Friderico! (Kaisutus).

Lole (Karukäpale). Minu Friedel! (Kaisutus.)

Amalie (Wiperlingile). Minu Wipike! (Kaisutus.)

Aada (Widrikule). Widrik, wõid sa mulle seda andestada?

Widrik (toomiliselt porisedes). Seda ei tea ma weel sugugi

Aada. Tule, wana, pühitseme lepitust!

Widrik. Jah, mu ploomimoos ja kibewesi!

Aada. Ei, Widrik, pasteedike, fasaanid ja Saku õlu!

Widrik. Aada?! Sa oled end pöörand?! Ja, siis ei tarwitse ma ka enam sugugi pokjida! Noh, see marmelaad —

Kõik — on eht!

(Üldine kaisutus.)

Eesriie.

Lõpp.

Nr. 1786.

Musu ei ole patt

H. Stromi külakomöödia 3. waatuses

Saksa keelest V. Rangerman

Tegelased

Pärt Märdik — taluperemees.
Liisa — ta naine.
Wana Jaak.
Kati — teenijatüdruk.
Raugas — küla köster-koolmeister.
Andres Orwik — kinnitusseltsidirektor.
Klaara — ta naine.
Milli — nende tüdruk.

Kolme waatuse tegewustik areneb olewikupäiwil mahajäätud külasopis, kus, weel leidub ebausku.

Lawa — kõigis waatusis taluõu.

Tähelepanu!

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutsu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal **„Mängujuht“, milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile** ühes lawaplaani ja rekwisiitide loetlusega.

Sisuseletus.

Noor taluperenaine Liisa on oma wanaemalt pärandand imepeegli, millega ta saab olla teadlik oma mehe truuduses. Nimelt arwab ta, et peegel truuduse murdmisel plekid omab, millise usu ta pärandand ühes peegliga samuti wanaemalt. Samasugust asja usub ka noorperemees Pärt. Kuid nüüd tuleb suur katseaeg. Tallu tuleb noor ja meeldiw linnaneiu, kes oma wõlu ja olekuga Pärdi mõtted päris segi ajab. Pärt tunneb ahwatlusi, kuid ei julge — peegel! Ja nüüd huwitab teda waid üks asi — missugune samm wõõra tüdruku wastu on juba patt, mille pärast peegel plekiliseks läheks? Kas musu on patt? Kas läheb peegel musu pärast plekiliseks? — Pärt kiheleb kahewahel, — kuid suudleb siiski — aga nüüd — peegel! . . .

See on komöödia täis üliwõrratut külakoomikat, mis oma lihtsate kujude ja huwitawate dialoogidega mõjub lausa kütkestawalt ja suurepäraselt.

Esimene waatus.

Orwik (aastait umbes 34, wälimuselt meeldiw linnahärra, tuleb wasakult majast, märkab kaetud lauda). Ahaa, siia on tänaõhtuks kaetud! (Wilistab, murrab laual asuwast waasist üksiku lille ning kinnitab selle rinnaesisele.)

Liisa (kena ja nägus noor taluperenaine, aastaid umbes 26, wäljub keskuksest ning hakkab postidele kinnitama pesunööre. Kelmikalt.) No oodake aga Orwikuhärra — meie lilli murdmas!

Orwik. Aa — meie kena majaproua! Ma pean end ju ilustama, et teile meeldiksin. Õhtust!

Liisa. Õhtust. Ja hääd tuju!

Orwik. Jumalale tänu, seda mul on!

Liisa. Ma arwan kah!

Orwik. Noh — mul on ju puhkus ning puhkusel olles peab mõnulema. Hästi magasin ma oma esimese öö teie majas, olgugi et see kinnitatud pole ja pikne igapäew sisse lüüa wõib.

Liisa. No kuulgen'd!

Orwik. Ach, selles tunnete mind weel wähe, sellest jutust ma niipea ei loobu — sellest kõneleme seni, kui ükskord tõesti wälku lööma ja müristama hakkab. (Wiskub lauaäärsele toolile.) Oo, lapsed, kui jumalik on laisklemine! Ja millise hää isu annab ta — see on weel jumalikum! Jaa, waadake, armas proua Märdik — söömine, joomine ja armastus — need on kolm parimat lõbu siin jumala ilmas!

Liisa. No kuulgen'd! —

Orwik. Teie ei pea enam armastusest lugu?

Liisa. No jätke kord juba! (Naerab.)

Orwik. Kui ma teid nõnda sääl seismas näen, tumesinisel suwetaewa foonil —

Liisa (pöördub ümber). Te olete kiusaja! Parem lähen toon teile wõid lauale. (Keskele ära.)

Orwik. Wõi! See on ka midagi jumalikku! (Talle järele waadates.) Üks meeldiw ja wõluw naisuke! (Tõuseb.) See käik, liigutused — nii palju terwist ja jõudu peitub neis! Ah! — (Sirutab käed keskukse poole.)

Klaara (aastailt umbes 30, mitte just wäga ilus, tawalise lihtsa näoga. Seljas korralik, kuid maitsetu kleit. Tuleb wasakult uksest). Na, na, na — (Raputab pahaselt pääd.) Kelle järele sa nii igatsewalt oma käsi laiutad?

Orwik. Käsi laiutan? Wabaharjutusi teen ma, (Teeb wõimlemisliigutusi.) et isu saada.

Klaara. See on ju jälle midagi uut — mis ajast pääle puudub sul isu?

Orwik. Sinu kõnewiisist järeldades ei näi see nurk sulle siin sugugi meeldiwat?

Klaara. On ju ka üks jumalast mahajäätud külanurk.

Orwik. Mida sa siis tahad? Seda sa ju otsisidki. Siis oleksime ju wõind ka Haapsallu minna. (Istub.)

Klaara. Ja, ja! See oleks sulle meeldind, et sääl selle lauljannaga edasi sõbrustada!

Orwik. Oh jumal — ikka see üks ja sama laul!

Klaara. Siin pole wähemalt lauljannasid, waid külatüdrukud. (Istub.)

Orwik. Lauljanna! Mis oli lauljanna? Lauljanna oli lõunasöökidel mu lauanaaber, loomulikult pidin ma temaga mõned sõnad lobisema. Muidu oli ta mulle õhk!

Klaara (wahele.) Ilma milleta sa kuidagi elada ei saa.

Orwik. No ja, muidugi, muidugi! Juba üks, juba teine. Enne lauljannat oli mul keegi lesk, enne teda üks einelauapreili ja enne einelauapreilit üks naiswoorimees.

Klaara. Kui hästi sa neid kõiki mäletad, hm! —

Orwik. Mul pole mõtetki neid mäletada, kuid sina oma armukadestamisega just muudad mulle iga wõõra naise tähelepandawaks.

Klaara. Ma tean ju, et ma ilus pole!

Orwik. Mulle oled sa ilus küllalt, pagan wõtku! —

Klaara. Kui saledad su maitsele ei wasta, oleksid tüsedaga abielluma pidand!

Orwik (lööb ahastades käed otsaesisele).

Klaara. Ma ei wõi ju end nagu ani nuumata!

Orwik (tõuseb). Sa taewane isa! (Kõnnib.)

Klaara. Rongis tegid sa kogu aja tüsedatele silmi. Eriti daamile meie wastas.

Orwik (peatub ta ees). Sa ütlesid ju mulle: „waata selle tüseda daami maitsetut kleiti!" ja siis ma waatasingi!

Klaara. Aga sa waatasid liig kaua! Sa ei waadand tema kleiti, waid tema kehaehitust.

Orwik (ringutab käsi, kõnnib).

Klaara. Korralik mees waatab waid naise nägu, mitte tema kehaehitust!

Orwik (meeleheitel). Kleit ei ripu aga näol, waid kehal! Mõistad! (Pühib otſaeſiſt, ſiis rahulikumalt.) Sinu arwates ei tohi ma ühelegi naisolewuſele otſa waadata, ſee oleks juba truuduſemurdmine?

Klaara. Mul on kogemuſi.

Orwik. Minuga? Wõi oma eſimeſe mehega?

Klaara. Mehed on kõik üheſuguſed. Profesſor Pajuski raamatus „Sekſuaal probleemid" näeb ſeda üsna ſelgesti. 90 protſenti meesteſt on truuduſetud.

Orwik (naljatades). Noh, näed — on ſiiski 10 protſenti, kes truud on.

Klaara. Nende meeste wanus on aga üle 75 aasta!

Orwik. Ah. plära! Wiska ſee raamat parem tulle!

Liiſa (tuleb keskelt wõitooſiga). Soo, ſiin on ſiis wõi. Õhtuſt kah, proua Orwik.

Klaara. Õhtuſt!

Orwik. Palju tänu, proua Märdik! (Mikutab talle ſõbralikult.)

Liiſa (läheb keskele ära).

Klaara. Ja, jah — wahi aga nüüd järele.

Orwik. Taewas hoidku, nüüd hakkad ſa ſiin kah juba pääle!

Klaara. Ära ſa iſe pääle hakka! Seda ma ſulle ütlen, kui ſa ſeda inimeſt ſiin rahule ei jäta, pakime kohe jälle oma kohwrid ſisſe!

Orwik. Juba jälle! Ühe öö oleme waid paigal olnud. No, ſiis kolime juba parem mõnesſe kaſarmu, ſääl on waid mehed! Niiſugune rumalus!

Kati (talutüdruk, tuleb keskuksest, hark õlal ja läheb aeda. Näolt inetus ise. Pastlais. Seeliku sabad wöö wahel. Jätab wäga koomilise mulje. Hääldab r-tähte walesti.) Terekest!

Orwik. Mis? Kuidas? Ah soo — tere-tere!

Klaara. Waata, sellele ei waata sa ühti järele! (Etteheitwalt.) Miks sa sellele siis järele ei waata?

Orwik. Ma ei tohi ju.

Klaara. Sellele tohid küll. Kui ta ilus oleks, küll sa siis kohe oma kaela ta järele wenitaksid.

Orwik. Ole nüüd ometi mõistlik!

Klaara. Ah, jäta mind! Sa oled lihtsalt wõimatu — (Läheb ukse poole wasakul.)

Orwik. Kuhu tahad minna? Me hakkame ju kohe sööma!

Klaara. Mul pole enam isu! Söö üksi! (Läheb wasakule.)

Orwik (talle järele). Ole ometi mõistlik. Klaarake! Klaara! (Ohkab.) Oh, need naised! Et ka keegi armukadeduse wastu arstirohu leiaks! See on ju — noh, ainuke rohi on siin wist rahu! (Järgneb talle.)

Milli (weidi koketeeriw linnateenija. Kena ja meeldiw. Poisipää, lühike kleit. Tuleb wasakult uksest ja annab kandikul õhtusöögi, mille paneb lauale.)

Pärt (tallis hobuseid söötes). No kuule sa — linalakk! Pööra ennast weidi! Noh — no kas saab juba! Suku! Suku! Seisa paigal! Seisa paigal!

Milli (endamisi). Ahaa — sääl ta on! (Kõwasti talli poole.) Hobused ei taha paigal seista, härra Märdik!

Pärt (tuleb tallist, käes hobusepäitsed. Aastailt umbes 30, meeldiw, noor ja tugew põllumehe kuju. Hallid püksid, säärikud. Seljas lahtine särk). Õhtukest!

Milli. Õhtust, härra Märdik! Ikka weel tööl? —

Pärt. Nojanoh — eks nemadki taha heinu, need hobesed, nagu teie saksad süüa. Teil sööt juba hakkamas, ma pole nii kaugele weel jõudnud.

Milli. Oo, see ei kuulu minu tööde hulka, ma ainult tõin toidu lauale. Te peate mind nähtawasti mõneks köögitüdrukuks, ma olen aga palju peenem tüdruk!

Pärt. Sooh? Seda ma arwasin kah!

Milli. Ma olen teatud määral proua parem käsi!

Pärt. No muidugi — see on ju kindel — seda saab ju ühest inimesest kohe aru. (Puhastab õletuustiga waljaid.) Noh, kuidas teile siis kah meie kandis meeldib?

Milli. Oh jumal — lõbusam on teadagi linnas, aga siinne elu on närwidele hää.

Pärt. Ma usun kah.

Milli. Siin naudib maa waikust ja hingab otsooni.

Pärt (waatab talle arusaamatult otsa, siis). Nojah, tõsi, tõsi.

Milli. Peaks aga ka midagi tõsist läbi elama ja tegema. See igawene romaanide lugemine tüütab juba põhjalikult.

Pärt (arwab, et jutt on tööst). Noh — tulge aga siis minuga korraks alla haganikku —

Milli (koketilt wahele). Wõib sääl mõne romaani läbi elada!

Pärt. Mäs?

Milli (ohkab tähelpandawalt, siis mõistu). Te arwate — haganikku? — Teiega ü k s i?

Pärt (wahib teda awasuul)

Milli (wahib teda koketil naeratusel).

Pärt (märkab nüüd, et talle silmi tehakse ta näole weereb magus naeratus.)

Milli. Ilusad hambad on teil — noh — ja üleüldse —

Pärt (äkki waimustuses). Oh sa rabaraiesmik! (Waatab maja ja siis aja poole, ligineb talle ruttu, tahab ta ümbert kinni haarata — peatub äkki ja sügab kõrwatagust). Näh — sa sarwik! See neetud peegel!

Milli (seda oodates). Noh, mis teil siis äkki on?

Pärt (haarab jälle päitsed kätte, mõistab sihilikult walesti). Need on — on — päitsed!

Milli (tahab ta käest päitsed ära tõmmata). Ah jumal — need rumalad päitsed!

Pärt. Need pannakse perudele hobestele pähe! (Paneb talle naerdes päitsed pähe.)

Milli. Fui, wõtke kohe ära need mustad ja tõrwased asjad! Te rikute ju mu soengu. (Kisub päitsed pääst, wiskab maha ja jookseb wasakule, endamisi.) Mats on ikka mats! (Ära.)

Pärt (naerab talle järele). Sa rabaraiesmik! On see aga üks pagana peru piiga! (Sügab kõrwatagust.) See oleks juba midagi — aga — see peegel, see neetud peegel! (Teeb tööd.)

Orwik ja **Kaugas** (tulewad wasakult ukfest).

Orwik. Olge üsna wait! Teete meile sellega suurima meelehää, köstrihärra. Täna õhtul einestate meiega seltsis, see on kindel.

Kaugas (õige wanaaegne köster-kooliõpetaja tüüp. Hall habe. Prillid ninal. Hambutu. Tõmbab tihti nuusutades nina ja mängleb mokkadega. Seljas wanaaegne sabakuub). Ma ei tahaks teid kuidagi tülitada.

Orwik. Mu jumal — nii palju sõnu mõne suutäie wastu! Tere õhtust, härra Märdik!

Pärt. Õhtukest, Orwiku isand! Ja õhtust köstrihärra!

Kaugas. Õhtust, Pärt!

Orwik (Pärdile). Jumalikult magasin ma oma esimese öö teie majas, ehkki see küll weel kinnitatud pole; kuid sellest kõneleme weel kord. No palun istuge ometi, köstrihärra. (Istub ja iõstab endale toitu.) Muidu rööwite mult isu.

Kaugas. Ei, ei — seda ma 'ei tahaks. Olgu siis seepärast — (Istub.)

Orwik (Pärdile, süües). Kuidas on lugu heinateoga, härra noorperemees, kas —

Kaugas (ristitab käed, norutab pää — palwetab sõnatult).

Orwik (märkab seda, jätab lause pooleli, wõtab lahwli-noa, waatab köstri poole, paneb noa-kahwli jälle ära, trummeldab diskreetselt ja weidi kannatamatult tõrmedega seni, kuni köster palwe lõpetab. Hakkab siia suure suuga sööma.)

Kaugas. Hääd isukest!

Orwik (süües) Tänan, tänan!

Pärt (läheb heinasületäiega talli).

Liisa (tuleb keskukse<u>st</u> pesukorwiga. Järgnewa kõneluse ajal riputab ta pesu nöörile). Õhtust, köstrihärra!

Kaugas. Õhtust, Liisake!

Orwik. Ahaa — meie wõluw perenaine!

Liisa (murrab lillekastist lilli ja asetab lisaks waasi.) Soo. —

Orwik (süües). Ah, ah!

Raugas (nuusutab lilli). Ilusad lilled!

Orwik. Palun, köstrihärra — ulatage mulle muna!

Raugas (mõttes lilli wahtides). Ja kuidas nad lõhnawad!

Orwik. Munad wõi?

Raugas. Ah soo, ah soo! (Ulatab talle.) Ja nuusutage ka korraks neid! (Ulatab talle lillewaasi.)

Orwik. Jaa — nelgid on mu lemmiklilled!

Raugas. Kas teate — lilled —

Orwik (tõstab klaasi). Ja — elagu lilled! (Lööb naerdes Raugasega kokku.)

Raugas (üllatatult). Jah — terwist!

Orwik. Kuidas te raatsite ilusa wäljawaate pesuga kinni katta proua Märdik!

Pärt (tuleb tallist ja wõtab wäikse kastiga ekslikastist ekslеid).

Liisa. Noh, nad peawad ju ometi kuiwama!

Raugas. Pesu nööril on talupoja wapp ja lipp, härra Orwik. Nad sarnanewad signaallippudele laewamastis. Nad teadustawad meile, kas majas lapsi on, kas rikkus wõi waesus walitseb wõi ehk kas hool wõi laiskus esimest wiiulit mängib.

Liisa (riputab parajasti üles suured ja laiad wanamoelised naise aluspükssid.)

Orwik. (osutab neid pükse, naerdes). Ja lobisewad sageli warjatud saladused wälja! Proost!

Raugas (lööb klaasi kokku). Külas on kõik küla moodi, härra Orwik. Meil ei mõelda palju.

Orwik. Ei, ei — ma mõtlesin ju ka hääd waid! (Naerab) Proost, proua Märdik!

Liisa. Ah — need linnainimesed on kõik päris käest ära!

Wana Jaak (tuleb aiast ja jääb keset lawa seisma, kõnelejaid tähelepanemata. Ta on wäga wana umbes 80 aastane, kuid siiski weel küllalt tugew ja julge kuju. Ta terwe olemine on täis stoilist rahu. Piip hambus. Tumehall sasis habemetüügas. Toetub kergesti kepile.)

Orwik. Tule taewas appi — no on to alles üks huwitaw kuju. Kes see siis on?

Kaugas (tasa). See on wana Jaak, üle 80 aasta wana. Oli juba Märdiku isaisa juures sulasoks. Nüüd lihtsalt puhkusel.

Pärt. Kuule Jaak, kas sa lehmadele rohu ette wiisid?

Jaak (waatab Pärdile waikides ja külma rahuga).

Pärt (pääle pausi). Kas karjatüdruk juba koju jõudis?

Jaak (endine mäng).

Orwik (tasa Kaukasele). Ta ei wasta üldse midagi?

Kaugas (tasa). Ta kõneleb wähe. Kui ta midagi ei wasta, tähendab see jaatamist.

Orwik (tasa). Seda meest tahan ma tundma õppida. Küll mina tal juba suu awan! (Waljusti.) Noh, mu kallis, tulge kah siiapoole, lööme klaasi terwiseks kokku. (Hoiab talle klaasi wastu.)

Jaak (pöörab pikkamööda pää Orwiku poole ja waatab talle rahulikult otsa).

Kaugas. Ta joob waid piima. Tal on waid üks kirg — see on tubakas.

Orwik. Ahaa! Tohin ma teile ühe hää sigari pakkuda?

Jaak (endine mäng).

Kaugas. Ta suitsetab waid lühikest piipu.

Orwik. Piibutubakat mul kahjuks pole.

Jaak (kes seni liikumatult paigal seisis, läheb nüüd Orwiku juure ja waatab sellele nii tungiwalt näkku, et sel halb hakkab). Paberossi.

Orwik. Ahaa — te suitsetate ka paberossi? (Hoiab talle toosi nina alla.)

Jaak (sülitab pihku, et wäikseid asju paremini kätte haarata, wõtab siis kõik paberossid ükshaawal pikkamööda oma kätte ja läheb sõnalausumata oma wanale kohale tagasi.)

Orwik (waatab tühja toosi). Noh — paberossi wõtmisega pole ta kaugeltki nii tagasihoidlik, kui sõnadega!

Jaak (kisub paberossidelt paberi ümbert).

Orwik. Nonoh — nüüd teed sa need puruks. No kuulge, wanahärra, need maksawad ju igaüks oma 2 senti!

Jaak (waatab talle korraks otsa, teeb oma endist tööd rahulikuna edasi, wõtab siis taskust lühikesewarrega piibu, topib tubaka sinna sisse, süütab põlema ja läheb piipu popsutades sõnatult ja pikkamisi aeda ära).

Orwik (naerab südamest). Hahaha! See on ju nagu mõni India fakiir!

Klaara (tuleb wasakult).

Orwik. Jumalale tänu, sääl sa juba oledki.

Klaara. Wõib olla segan ma sind?

Orwik. Segad? Ei — wastupidi.

Kaugas (tõuseb). Õhtust, armuline proua.

Klaara. Õhtust!

Kaugas. Teie abikaas oli nii lahke — nüüd häwitasin ma teie õhtusöögi —

Klaara. Palun, palun! Istuge aga edasi! Mul pole ka sugugi isu.

Orwik (tõukab talle diskreetselt külge).

Klaara. Noh?

Orwik. Kas sa wähemalt ei istuks?!

Klaara. Ei. (Teeb pääliigutuse Liisa poole). Ma katakssin kinni su wäljawaate. (Lühike piinlik paus.)

Kaugas. Tja, ma ei taha teid enam kauem segada.

Orwik. Jääge aga paigale, enne tühjendame weel klaasid! (Klaarale.) Istu ometi, sa peletad ju köstrihärragi minema!

Klaara (istub). Ja, jooge, palun, köstrihärra. (Orwikule.) Palun, too mulle klaas wett.

Orwik (wõtab klaasi ja läheb kaewule).

Klaara. On sääl joogiwesi?

Pärt. No kuidas siis — selle weega joodame ju wasikaid?

Orwik (naerab).

Klaara. Suurepärane!

Kaugas. Sääl on hää joogiwesi, armuline proua.

Orwik (ulatab Klaarale klaasi). Palun!

Klaara. Tänan!

Kaugas. Nõndaks, armuline proua, kuidas meeldib teil siin meie juures maal?

Klaara. Ma ei pea maa elu millekski!

Kaugas. Aga see sügaw waikus ja rahu wõib teile waid hääd tuua, eriti siis, kui pääwalu on.

Klaara. Hm! Rahu! Selle eest hoolitseb juba mu mees, et mul rahu —

Orwik (wahele). Proost, köstrihärra!

Klaara. Ja-jah, kisenda aga üle!

Kaugas. Terwiseks, armuline proua!

Klaara. Terwiseks! Jooge aga! On teil mulle üks klaas piima, proua Märdik?

Liisa. Aga muidugi! (Keskele ära.)

Klaara. Te ütlete — rahu! Warahommikul juba hakkawad kuked nagu kokkuräägitult kõkutama ning warsti lööwad kanad kaasa. Õhtuti ei saa kuidagi uinuda, sest et koerad ümbruses nagu hundid huluwad, ja sääsed mind werisekk imewad ja konnad krooksuwad. Ja päälelõuna — uinaku rikuwad kärbsed ära.

Orwik (pääle pausi). Ja-ja.

Pärt (paneb pöidla ninaauku ja nuuskab. Seda maskeeritakse tugewa „s" tähe häälbamisega läbi hammaste.)

Klaara. Fui!

Liisa (tuleb keskelt piimaklaasiga). Soo, siin on piim!

Klaara. Piim teeb tüsedaks. Ma pean tüsedamaks muutuma, proua Märdik! (Waatab mehe otsa.)

Orwik. No hakka aga jälle!

Klaara. Teie joote wist üsna palju piima, pereproua?

Orwik (trummidab lauale).

Klaara. Teil on sehake ümbermõõt, mis minu mehe meele järele on.

Orwik. No jäta juba kord, mis see peaks tähendama —

Liisa (on asund piimanõude pesemisele).

Klaara. Eks ole imelik, köstrihärra, et mehed harilikult ikka seda igatsewad, mida neil pole.

Orwik (piinlikkuses istuwale köstrile). Te peate nimelt teadma, et mu naine weidi armukade on.

Kaugas. Armukadedus, härra Orwik, on suure armastuse tundemärk.

Orwik. Teadagi — kui seks põhjus on. Aga et mitte oma meest usaldada —

Klaara. Ükski abielunaine ei peaks oma meest usaldama.

Orwik. Noh — sääl ta on!

Kaugas. Ohoo?! —

Liisa. No misten'd proua Orwik! —

Klaara (Liisale). Mina igatahes teie asemel ei usaldaks oma meest põrmugi!

Liisa. Oi ja heldeke, oma mehes olen ma kaljukindel!

Klaara. See on teie üks suur wiga.

Liisa. No kuule Pärt — oled sa mulle truu? —

Pärt. Sa rabaraiesmik, no kuis siis!

Liisa. Meil on ju oma kindel riistapuu, mis me armastuse kindlaks teeb. (Läheb majasseinal asuwa riiuli juure ja wõtab säält raamistamata wäikese käsipeegli.)

Orwik (waheajal). Nonoh? Wast ehk saan patenteerida koguni? Rikkaks saaks kindlasti! (Waatab Klaara otsa.) Ja rahu ja usaldus walitseksid abielus.

Klaara. Wõi kõik abielud lõpeksid järgmistel päewadel.

Liisa (istub pingile ning tõmbab korraks põllega üle peegli). Noh, tule siis siia, Pärt.

Pärt (istub ta juure).

Liisa (hoiab peegli temale näo ees).

Pärt (waatab poolwiltu sisse).

Liisa. Kae aga Pärt, kui truu eit sul on, mitte ühtki wäikest plekikest peeglis. Soo — nüüd tuled sa ise! (Annab talle peegli. Mäng en-

dine, ümberpöördud järjekorras.) Kah truu, mitte kui midagi pole märgata. (Annab talle laksuwa musu.)

Mõlemad (tõmbawad à tempo warukatega üle suude).

Liisa. Meie truudusega on kõik korras. (Paneb peegli riiulile ja läheb endisele tööle.)

Pärt (hakkab uuesti päitseid puhastama).

Orwik. Pagana pihta — inimesed, mida see siis tähendab?

Liisa (tähtsal häämeelel). See on imepeegel!

Orwik ja Klaara. Imepeegel?

Liisa (nagu ülal). Jah. Sellel on oma saamise lugu kah! Kui mu õnnis wanaema oma pulmapäewal ühele wanale mustlasemoorile terwe rubla kulda kinkis, andis talle mustlasemoor suure tänumeelega selle imepeegli ja ütles: kui üks neist abieluinimestest, kelle käes peegel on, truuduseta on, ilmuwad peeglisse kohe mustad plekid, aga kui truudusega kõik asjad korras on, jääb peegel muutuseta. Noh — kui wanaema juba aastatega nii kaugele jõudis, et truuduse murdmist karta polnud, kinkis ta peegli pulmapäewaks minu emale ja see andis ta jällegi mulle, kui meie Pärdiga altari ette läksime. „Iga päew hästi järele proowida" nõnda ütles wanaema, „siis on mees alati truu!"

Klaara. Milline mõttetus! Nõnda weetakse naisi haneks!

Liisa. Palun wäga: igal aastal waatame me järjekindlalt peeglisse aga ikka mitte ühtki wäikest plekki! Noh, ütle ise, Pärt on see siis nii raske, truu olla?

Pärt. Mis tan'd tühi raske!

Liisa. Toda arwan minagi. Ja kus oli mu Pärt poissmehest põlwest tuliharf. Küla-tüdrukud nigu hullud lidusid teise järele. Aga ei annud poiss end lõõga. Eks sa mäleta kord toda juhtumist Karjawärawa Kataga —

Pärt. No mis sa'd! — Wanu asju weel meele tuletama!

Liisa. Niisugune oli ta jah. Aga ometi on ta mul nüüd peos nagu — ja kõik see on tehtud — imepeegliga!

Orwik. Ja sellane ebausk wõib weel walitseda 20. aastasajal!

Kati (ilmub lestuksele). Kört on keend.

Liisa. Noh, läki siis sööma, Pärt.

Pärt (läheb sõnakuulelikult).

Liisa (sasib ta juukseid). Sina mind juba petta ei saa!

Pärt. Sina ei saa mind ka! (Annab talle patsu seljale.)

Mõlemad (naerdes teskele ära).

Klaara. Milline rumalus!

Orwik. Klaarake – sarnase peegli ostan sulle homne päew. Sul oleks see wajaline.

Klaara (tihwtiselt). Ja, ja, ja — see oleks sulle mokkamööda, kui mina kah nii rumal oleksin ja sarnast mõttetust usuksin. (Tõuseb ärritatult püsti.)

Orwik. Aga jäta juba kord, ole ometi mõistlik. Kuhu sa siis jälle juba lähed?

Klaara. Magama lähen.

Orwik. Nüüd juba? Kell 8?

Klaara. Ma wõin end asjatult ärritada, et naised end nii ninapidi lasewad wedada. Mul on pääwalu.

Orwik. Nojah — jääl ta on sa tead ju, et sa päävalu saad, kui end ärritad, aga kui sul päävalu juba on, siis oled sa ärritatud seepärast, miks ta sul on — nõnda ei parane ju asi kunagi.

Klaara. Kes selles süüdi on?

Orwik (alluvalt). Mina.

Klaara. Noh näed?

Orwik. Ja mida pean ma siis veel üksi siin ülewal tegema. Aga kell 8 juba täie kõhuga magama heita, see on ju —

Klaara. Jää aga siia. Küll ta jälle warsti wälja tuleb, see „proua Liisa" ja sulle aega wiidab. (Läheb mossis huulil wasakult majja.)

(Piinlik paus.)

Kaugas (waatab mõttes taewa poole).

Orwik. Ah, teate, köstrihärra, mõnikord on ta aga üsna mõistlik.

Kaugas (waatab talle üllatunult otsa).

Orwik. Ma ütlesin teile seda wastuseks neile mõtetele, mida praegu mõtlesite.

Kaugas. Aga ma ei mõelnud ju üldse midagi —

Orwik (lööb käega). Olgu siis pääle!

Klaara (awab ükti akna). Kui mu mehel üks sarnane peegel oleks, see oleks waid üks suur must plekk. (Lööb akna kinni.)

Orwik. Kindel, kindel! Ainult rahu — ainult rahu!

Kaugas. Ja, ja — õnneliku abielu üks päätingimus on wastastikuse truuduse usaldus. Selles suhtes on Liisa wanaema weidi peeglit kawalusega kasutanud.

Orwik (taipab). Waata aga waata!

Kaugas (naeratab). See oli üks wäga tark wanainimene, ma tundsin teda hästi.

Orwik (kes tühjendand klaasi, tõuseb nüüd järsku otsustawalt püsti). Noh, nüüd tarwis aga sisse naise juure minna ja teda lepitada katsuda. See on mu igaõhtune toiming. Mul oleks millegist puudus, kui ma sellest armsast harjumusest loobuma peaksin.

Kaugas. Ai ai — kui te proua nüüd seda kuuleks!

Orwik (kõwasti). Seda kuulis ta kindlasti, wõite weendund olla. Minu naisel on harjumus salaja kuulata!

Klaara (awab akna, wihaselt). Kuidas sa tohid sarnast häbematust kõnelda! (Suleb akna.)

Orwik (naerab heledalt). Nõnda siis hääd ööd, köstrihärra! (Läheb wasakult majja).

Eesriie.

Teine waatus.

Tund hiljem. Õhtupuna.

Milli (tuleb pääle lühikese pausi kandikuga toast ja kraamib lauda. Ta ümiseb laulu: „Musu ei ole patt.")

Pärt (wäljub pääle pausi majast, on äsja lõpetand söömise ning pühib käisega suud. Ta märkab Millit, kes teda silmitseb koketi naeruga. Seljas on tal nüüd waid lahtine linane särk. Paljapäi.) Noh — kas ma pean teile jälle päitsed pähe pistma?

Milli. Ma olen kuri teiega. Teil pole inteligentsi!

Pärt. Mis „kentsi"?

Milli. Oskust ühe daamiga käsituda.

Pärt. Kas te naisi arwate wõi? Noh, selles tunnete mind halwasti. Sehakseid poisse nagu mina seda aastaid tagasi olin, meie wallas enam ei kaswatata.

Milli. Siis olete aastatega wäga palju muutund.

Pärt. Sa rabaraiesmik — sehakeste asjadega tuleb ju naisemehe põlwes ettewaatlik olla. (Waatab maja poole.)

Milli (waatab teda naerahtades). Ma waikin nagu haud!

Pärt (sügab kõrwatagust). Sa saatana sabaalune! (Astub paar sammu Milli poole, kuid jääb seisma.) Kui seda neetud — (Waatab maja poole.) Teile tahan ma küll ühe sehakese musu anda, mida te terwe oma eluaja mäletate. Aga wiisakalt, seda peate teadma!

Milli. Noh — see on ju ikka alguses nii — wiisakalt — (Pöördub ümber, et weenduda, kas tedagi ei tule.) Noh!? (Möeldes: „Tulge siis juba!") Musu ei ole patt, ütlen sul lausa tõtt!

Pärt (kes jälle ümber waatab, minna tahab, kuid siis ikkagi peatub, kratsib kõrwatagust, endamisi.) See neetud peegliraisk! (Kõwasti.) Ja nüüd ma kaon magama, waat mis!

Milli (waatab teda pilkawalt, wõtab kandiku ja pöördub minekule). Noh — minge siis juba kohe! Minge siis magama! On teil aga ka temperamenti! Hahaha! Suurepärane! Noh — minge siis juba! (Wasakule naerdes ära.)

Pärt (waatab talle kaua järele siis hingab südamest). Oeh! Oeh! See oleks ju — üks suur truuduse murdmine oleks see! Sa rabaraiesmik — see oleks ju kohe peeglist näha! (Ohkab.) Seda peab meeles pidama ja sellega südant kinnitama.

Kaugas (tuleb piip hambus aiast). Soo — nüüd tõmbame üks korralik õhtupiip. (Nikutab sõbralikult Pärdile ja istub.)

Pärt. Tõsi neh, kõrtsisaks, seda kulub mullegi. (Wõtab taskust wajaliku, keerab endale plotski, süütab põlema ja istub kõstri kõrwale.)

Kaugas. Ma pean küll wabandust paluma, kallis Pärt, et ma ikka õhtuti sinu aias jalutan.

Pärt. Noh — weel mis. Kui inimene aeda armastab ja omal teda pole. Õige nüüd asi kõneleda! (Lühike suitsetamis-paus.)

Pärt (waatab wasaku ukse poole ja ohkab).

Kaugas (waatab teda üllatunult). No-noh — mis sind siis waewab?

Pärt. Ah — keda siis — niisama — ma oleks aga tahtnud — wõi soowind — noh, ühte wäikest — seletust.

Raugas. Noh?!

Pärt. No see on sehake, kuidas seda nüüd öeldakse — üks teaduse-meeste asi.

Raugas. Teaduslik asi? Ohoo! Waata aga, millega sa oma pääd ei waewa! Wälja siis temaga.

Pärt (häbas). No see — kuidas seda öeldagi — huwitab mind ainult nii — noh nii — ütleme —

Raugas (teaduslikult seisukohalt). Noh, ära kõnni nii kaua ümber pudru, ütle juba parem wälja.

Pärt. No waata — ma tahaks teada, et kas — no ütleme — kas üks musu — üks wiisakas ja aus muidugi — kas üks sehake musu truuduse murdmine on?

Raugas (waatab teda üllatatult piipu suust wõttes).

Pärt (ei kannata pilku wälja, pahwib kõwasti suitsu).

Raugas. Wõi nii? Kae aga, mehake teaduslik küsimus! No, ma ütlen sulle selge sõnaga: Üks wiisakas ja aus musu, tead sa, on sehake musu, kelle wastu kellelgi midagi olla ei wõi. Mõistad?

Pärt (rõõmustub, nihutub lähemale). Wot, wot, wot, wot! Wat sedä ma teada tahtsingi. Nõnda et — kui wõtame näiteks — et kui keegi seda musu ei näe, et siis kellelgi selle wastu ka midagi pole.

Raugas (naerdes). Ainult aegamööda, Pärt, aegamööda! Nii ruttu asjad — päälegi teadus-

likud — ei arene! Nõnda siis: Sa pead aga suutma endas selle musu eest wastust anda — mõistad?

P ä r t (weidi pettund kratsib kõrwataguft). No muidugi — seda ma arwan kah!

K a u g a s. See peab nõnda siis üks musu olema, mida näiteks wäiksele lapsele antakse, wõi õele.

P ä r t (raputab endamissi pääd, pääle pausi pettunult). Ahah!

K a u g a s. Mingit t e i s t tunnet selle juures olla ei tohi!

P ä r t (nagu ülal). Ahaa!

K a u g a s. Oled sa nüüd rahul?

P ä r t. No — no — tead sa — täitsa ikke weel mitte. Tähendab üht neiut — kui ta — kui se nii juhtub — ei tohi musutada?

K a u g a s (muigab). Muidu oleks parem, Pärt, kui selle tegemata jätaks. Ehk see olgu siis üks sehake musu, mille wastu su naisel kah midagi pole.

P ä r t. Millest ma seda aru saan?

K a u g a s. No kirewase pihta, sa oled aga ka põhjalik. Seda peab ütlema!

P ä r t. Noh — see nagu huwitaks mind.

K a u g a s. Ja-ja, seda ma märkan kah. Nõnda siis: kui sa üht neidu tahad musutada —

P ä r t. Ei noh — ü t l e m e ainult näituseks nõnda —

K a u g a s. Ja muidugi — näituseks jah! Ega sul siis tegelikult sarnaseid mõtteid pääs ole!

P ä r t (pahwib tugewasti suitsu).

K a u g a s. Siis peab su sisemine hääl ütlema, kas sa seda tohid wõi mitte.

Pärt (jügab pääd). Sa rabaraiesmik — seep see asi ongi, see sisemine heal kas tead, köstrisaks — waata seda healt — seda mul ei ole!

(Lawa taga hulub koer.)

Kaugas. Kuuled, kuidas Muri hulub?

Pärt. Miks mas' kuule, kuulen küll.

Kaugas. Nõnda on ka südame hääl; see hulub weelgi kõwemini — aga talle ei saa suukorwi pähe panna. (Täpsemalt.) Ja nüüd tahan sulle midagi öelda, et teooriast praktikasse üle minna. (Kehitab istmel.) Waata siis. Mõtle oma peegli pääle. See on hinge peegel, Aru said? Nüüd tahan ma sulle midagi südamele panna, enne kui sa selle rumalusega hakkama saad —

Pärt. No sarwik söögu, lugu pole sugugi minus, seda tuleb nii muidu kõneleda —

Kaugas. No olgu siis igaks juhuseks! Awa oma kõrwad ja kuula hoolega, mis sulle ütlen. Sa kuulsid Murit haukuwat. Koer on truuduse sümbool, wõi ütleme lihtsalt — truuduse eeskuju ja märk. Nõnda siis, kui sa neiule musu tahad anda ja sulle seejuures Muri mõttesse tuleb, siis on see — patt. Aru said? Ja siis ilmuwad peeglisse mustad plekid! Nõnda siis — kui sulle Muri meele tuleb, jäta tüdruk rahule. Nõnda! (Naerdes.) Nüüd andsin ma sulle märku, kuidas sa oma sisemist häält wõid ära tunda.

Pärt (kes awasuul päält kuulas, pääle pausi mõistmatult). Ja aga — ütleme — miks peaks siis sel ajal just parajasti Muri meele tulema?

Kaugas (tõuseb püsti.) Noh, küll siis näed, oota aga. (Teeb paar sammu aia poole ja waatab

naerdes awasuul seiswat Pärti.) Nõnda neh, kallis Pärt. (Aeda minnes.) Ebausul on kah häid omadusi! (Ära.)

Pärt (pöördub pääd raputades publiku poole). Muri! Nüüd on mul see kah weel sabas kinni! Mis pagana päralt peab siis just Muri meele tulema! Ah — tühi loba kõik! Köstri pää on wanadusest weidi segi läind, seep see asi ongi! (Suitsetab.)

Milli (tuleb wasakult, käes laudlina). Noh, ei magagi weel?

Pärt (endamisi). No oota sa, kaua sa enam ei kaaguta! (Tõuseb, paneb piibu lauale, waatab korraks üle ukse majja, siis aknast tuppa.)

Milli (endamisi). Ahaa — nüüd on ta niikaugel! Olgu kuidas on, ma olen wait!

Pärt (waatab aeda, pöördub ümber). Nüüd siis kaeme perra, kas seda temperatuuri weel kontides on! (Läheb Milli juure, haarab ta pää käte wahele ning kummardub suudlemiseks.)

Milli (ootab õnnelikuna).

Pärt (lühike paus. Järsku wihaselt). Sa neetud koeraraisk! (Laseb Milli lahti.)

Milli (wihaselt). Mis? Teie häbematu!

Pärt (ehmub). Ei noh — ega ma teid mõelnud!

Milli. Keda siis?

Pärt. Murit! Just nüüd tuli ta reo mulle meele! —

Milli. Kes siis?

Pärt. Muri — koeraraibe!

Milli. Muidugi peate te niisugusel silmapilgul oma koerast mõtlema. No on teil aga temperamenti!

Pärt. Sa rabaraiesmik — weel kord! (Seisatab, pühib suud, läheb kiirelt Milli juure, haarab selle pää ja mõtleb suudelda.) Sääl on ta lits jälle!

Milli. Kes siis?

Pärt. Koeraraibe!

Milli (wihaselt). Te olete hull pääst!

Pärt. No kas tes' teda ei näe?

Milli. Ma näen ainult üht eeslit!

Pärt. Eesel ei loe. Kui aga koeraga tegu on, siis on musu patt.

Milli. Teate te ka ise mis te mulle teete? Walu! Mulle pole kunagi warem sellesarnast juhtund. Mind on nii mõnigi mees suudelnud, seda wõite uskuda, aga ükski pole sellejuures koera pääle mõelnud! (Wasakule ära, wihaselt.) Argpüks!

Pärt. Sääl ta on — jää weel narriks päälegi! Kunagi pole mul see koeraraibe meele tulnud, aga just täna!

Kati (ilmub uksele käes plekkkauss).

Pärt (endamisi). Ahaa — tüdruk! Kati! Nüüd tuleks õige järel proowida, kas mul tema juures kah koer meelde tuleb. See on waikne nagu surnuhaud!

Kati (tuleb trepilt alla ja tahab minna aeda).

Pärt (hõõrub ja kehitab käsi nagu mõne suure töö eel). Asume siis aga pihta! (Wõtab Katil mõlemast käest seljatakka kinni ning põrutab kohutawa häälega). Pea! Seisa!

Kati (ehmub). Essuke — mis on siis, peremees?

Pärt (waatab talle näkku, raske ohkega). Egas mas' midagi halba, ma niisama! (Kõrwale.) Aga

selle juures peab küll silmad kinni litsuma! (Kõwasti.) Waata — mina — ma tahan sind õige korraks — noh — musutada — nii öelda teaduse järast — (Endamisi.) Sa rabaraiesmik, on sellel aga wurrud!

Kati. Ei mina saa aru mitte kedagi!

Pärt (tarmilt). No oota ometi! Waata nüüd — silmapilk! (Õhkab rasksesti.) Noh — nõnda siis — mis pagan sul sääl kausis on?

Kati. Ma wiin Murile süüa.

Pärt (laseb ehmunult Kati lahti). Haa! Sääl on ta jällegi juba! Muri! · Katsu, et kaod, wanamoori konks!

Kati. Sa essuke — koer peab ju ometi ka kedagi süüa saama! (Ruttab aeda.)

Pärt. Nüüd tahan ma aga teada, mis sel koeraraipel selle looga pistmist on. (Wiskub wasakul asuwale toolile nõnda, et jääb seljaga wasaku ukse poole.) Ah mis! Sehakeste rumalate asjade üle pääd murda! Kuradile nendega! (Wõtab taskust piibu ning täidab tubakaga.)

Milli (tuleb wasakult uksest, märkab Pärti ja raputab kaastundlikult pääd. Siis tärkab temas plaan — ta jookseb selja taha Pärdi juure, haarab wälgukiirul ta pää oma käte wahele ning suudleb teda.)

Pärt (pöördub imestunult ümber).

Milli (naerdes). Noh — kas nüüd kah Muri pääle mõtlesite?

Pärt. Sa rabaraiesmik — mitte mõhkugi! (Hõõrub põlwi ning naerab kõwasti). Seda tegite aga hästi!

Klaara (hääl majast). Milli!

Mõlemad (katkestawad äkki naeru ja waatawad ehmunult hääle suunas).

Milli. Pst! (Paneb sõrme huulile, siis hüüab toa poole). Ma tulen — (Tasa Pärdile.) — kohe tagasi. Oota weidi. (Kaob majja).

(Pimeneb. Widewik.)

Pärt (tõuseb ja ringutab meelehääl). To oli wast alles midagi, no to oli wast midagi! (Wajub älli hirmunult kokku.) Sa rabaraiesmik! Kui nüüd — (Jookseb seinariiuli juure, wõtab säält ruttu peegli ja waatab sisse. Suurima üllatusega). Mitte midagi! Ei ühtki plekki! No mis sa kostad. Musu ei ole patt! Nüüd aga huwitab mind tõsiselt, kus see patt siis pääle algab. Seda peab järele proowima — teadagi teaduse pärast. (Paneb peegli tagasi riiulile, tuleb esiplaanile, ringutab mõnuledes, kuid siis raputab rahulolematult pääd). Aga üks kaabak olen ma ikkagi. (Siis kergemalt.) Ah, tühi temaga, see pole ju kellegi patt. Mitte mõhkugi ei saand ma Muri pääle mõelda. (Mõttes.) Pea! (Laksutab keelega.) Istun weel korraks õige seljaga ukse poole ja ei mõtle Muri pääle. (Istub endiselt.) Soo — nüüd wõib ta jälle tulla! (Koputab piibu tühjaks.)

Liisa (on wiimaste sõnade järele majast wäljund, märkab istuwat Pärti, waatleb teda armatsewalt naeratades, tuleb siis ettewaatlikult ta selja taha, haarab ta pää oma käte wahele ja suudleb teda).

Pärt (naerdes, ümberpööramata). Sääl oled ja juba jälle.

Liisa. Juba jälle? Mulle näib, et ma wist liiga tihti tulen?

Pärt. (hüppab püsti, ehmunult). Aa sina oled?

Liisa. No mis jutt see siis olgu — kes teine peaks sulle siis musu andma!

Pärt. No muidugi — kes teine mulle musu peaks andma! Sellepärast ma ju ütlengi et — „ah sina oled!"

Liisa. Ja mis sa enne seda ütlesid: sääl oled sa juba jälle.

Pärt. Noh — alles sa mind musutasid, kui me ennist peeglisse waatasime.

Liisa. No kui sellest juba palju on, siis hakkan ma teistele meestele järele waatama.

Pärt. No kae nüüd! Kuule — ma toon peegli lagedale!

Liisa (istub toolile). Ära asjata karda, ma olen sulle sama truu, nagu sina mullegi!

Pärt (teeb libeda näo ja sügab kõrwatagust).

Liisa. Mis näo sa omale ette teed? (Tõuseb püsti.) Aga nüüd tule magama. (Läheb kesktukse juure.)

Pärt (waatob haledalt wasaku ukse poole, kuhu Milli läks, laksutab sõrme, siis haledalt endale). Oh häda, nüüd just magama!

Liisa (pöördub ta poole). Noh — miks sap' ei tule?

Pärt. Ah tead sa — mul lõi äkki sehake jänu kõrisse —

Liisa. Ah sa kawal waim — wõi tahad onu Andrese poole minna! Wõi ma wist ei tea, et sellel õlu käärimas!

Pärt. Keda man'd õlle pärast üksi, eks mul ole sääl muudki asja. Näe talguliste pärast peab ju kah reakima.

Liisa. No mine aga pääle siis. Aga ära sa ööseks ära jää! Ja kaartidest hoia eemale, kuulsid?

Pärt. No muidugi, kuis siis.

Liisa. Hääd ööd siis, ma lähen ära magama.

Pärt. Hääd ööd jah, Liisa. Maga siis rahulikult ja tugewasti!

Liisa. Wõta siis Muri kah kaasa, las lippab teine weidi ümber! (Läheb majja.)

Pärt (kohkub tagasi). Mu — mu — muri, kurat! Juba jälle Muri! (Sügab meeleheites pääd.) Üks suur kaabak olen ma ike küll! Ja mihake hää naine mul on. See on ju peris — ah, tühi loba kõik, egas ta kellegi truuduse murdmine ole, peegel ju ise näitas! (Kuu on wahepääl kerkind. Aid seisab heledas kuuwalguses, kuna majaesisele langeb wari.

Milli (astub wasakult wälja, köhatab). Hm, hm!

Pärt (endamisi). Sääl ta ongi! (Pöördub pikkamisi ümber.)

Milli (kawalalt). Minu sakjad magawad juba ammugi!

Pärt. Soo? Mul pole ka praegu siin midagi pääle hakata, eks lobiseme natuke.

Milli. Wõi weel! Miba 'te minust õige arwate. Ma olen korralik tütarlaps. Ma lähen nii nagu kord ja wiisakus nõuab majalakka magama ja panen lakaluugi seespoolt haaki.

Pärt. Ja .mina lähen naabri tallu kõri loputama! (Tahab minna.)

Milli. Nüüd, kus warsti pimeneb — ei siia ei taha ma jääda, ma olen wiisakas tütarlaps — aga — aga lakaluugi jätan ma lahti.

Pärt (seisatab nagu wälgust rabatuna). Sa rabaraiesmik!

Milli (koketilt). Ma olen ju nii palju neist lakaluukidest kuulnud, ja lugend, see wõib tõesti huwitaw olla! (Tõuseb redelit mööda üles.)

Pärt. No kae kus kuriwaim! Ära ütles selle sõna, mida ma kartsin. No mis ma nüüds' pääle pean hakkama? Mis nüüd? (Ohkab raskelt.) See on ju tsipa rohkem juba kui paljas musu. (Kõnnib ärritatult edasi-tagasi, sügab pääd ja seisatab jälle.) Kui ma aga teaks, kust see patt pääle hakkab — see nähtaw patt — peeglis! (Ohkab.) See tuleb mul ikke järele proowida, muidu ei lähe — teaduse pärast. (Waatab üles.) Sa tuline silk — Muri ei tule kah mõttesse, see on ju ka üks hää näpumärk. No mis asja ma ometi peaks ette wõtma, no mis asja ometi! (Jookseb ringi.) Ei — parem lähen Oru taati kaema. (Teeb paar otsustawat sammu, peatub pöördub ümber, läheb redeli juure ja katsub seda). Ei tea, kas peaks teine ka tugewasti paigal seisma?! Kukub weel keegi alla ja murrab sääreluud. (Katsub redelit.) Kõwa küll. No nüüd on mu süda siis rahul, nüüd wõin minna. (Läheb pikkamööda ajawärawani, kuid peatub sääl.) No hääd ööd wõiksin ma talle ju ike öelda — mis see siis nii ära ei ole. See on ju peris wiisakas tegu. (Läheb redeli juure ja hakkab üles ronima. Keset redelit peatub). Julgust, Pärt, muud ei ühti! (Ronib edasi. (Lawa taga, kaugemal, hulub koer. Surmahirmul.) Esjuke, Maria ja Joosep! (Koer hulub jälle, Pärt tergendatult.) Noh — see ei olegi Muri, see on köstri Krants! (Üks peene häälega koer hakkas huluma.) Näe — nüüd hakkas

Oru kutsikas kah pääle. (Muri hulub õige lähedal.) No jah — muidugi — nüüd laseb Muri raisk kah kisa lahti. (Üldine wali koerahulung.) Sa raba-raiesmik ja kõik kuradid sabapidi kokku! (Wõtab jalast sussi ja wiskab ähwardawalt talli nurga poole wihaselt.) Pidage lõuad, raiped sehakesed! Ma tulen ju jälle kohe alla! (Tahab pahaselt alla tulla, kuid toas kuuluksc ukse kriukssumist ja keegi nagu hakkab akent awama.) Sa püha taewas — Liisa! No mis mul siis weel muud üle jääb! (Kaob ruttu lakka, ning suleb luugi enda järel.)

Liisa (awab akna, waatab ümber). On sääl keegi? — Hei! On sääl keegi? — Ei kedagi! (Kõwasti.) Et sa suu pead sääl, Muri! Poe ruttu kongi ja ole wait! — Nojah, Muri unustas see Pärt ikka kaasa wõtmata! (Suleb ümisedes akna.)

Eesriie.

Kolmas waatus.

Sama sissesääd. Hommik. Aowalgus.

Eesriide kerkides pikk, waikne paus. Siis kireb kaugemal kukk, millele järgnewad pääle waheaegade teised mitmesugustes heliwariatsioonides. Kukkede laulu sekka kuuldub jäme lehma ammumine. Pääle pausi lööb maja sisemuses wana jämedakõlaline seinakell neli pauku. Pääle selle, kui kõik jälle jäänd waikseks, ilmub lakaluugist wälja Pärdi jalg ja otsib kobades redelipulka. Järgneb ta Pärt ise, üks suss näpus. Tuleb alla, jääb wiimasele pulgale istuma ning waatab pääd sügades maja poole. Ta juukfed on weidi sassis. Stseen mängitakse nii diskreetselt kui wõimalik. Muri haugahtab paar korda.

Pärt (lööb wäsinult käega). Nüüd on juba liiga hilja! (Ohkab sügawalt.) Sa pagana patsakas — nüüd olen ma tõesti suur kaabak. Essuke, essuke — peegel! See neetud peeglilokats! Nüüd peab ta tõesti plekiline olema. Kas üks plekk? Jumal seda ise teab! (Lööb kurwalt käega.) Las läheb kõik kus see ja teine! Sa rabaraiesmik! Ja noh — siia istuma jääda pole kah mõtet. Päike warsti taewas — (Tõuseb, wõtab talli seina najalt teise sussi ja ajab jalga.) Noh — Liisa manu ma nüüd minna ei tohi. (Istub ohates pingile.) Et sa alati ikka pärast pead kahetsema, mitte kunagi enne! (Meeleheitel.) Et neid saatana naisi üldse ilmas poleks! Joomise wõib maha jätta, suitsetamise wõib maha jätta, wandumise wõib maha jätta — aga naisi sa kuidagi maha jätta ei saa! Nagu rist kaelas! Aga selles on ainuüksi see kõstriraibe süüdi oma teadustega. Mis pagan läheb mulle korda tema tea-

dus? Päh, möga! Sedasi ta on — waewalt jõuad midagi mõtlema hakata, juba ongi rumalus tehtud!

Jaak (tuleb aiast ning seisatub wärawal. Waatab tardund näoga Pärti ning haigutab magusasti.)

Pärt (ta ilmumisest ehmund). Ah — see oled sina, Jaak. Nii wara juba! (Pahaselt.) No kes sind nii wara koikust wälja ajas — inime ei näe magada!

Jaak (waatab tunnistades redelit).

Pärt (jälgib ta pilku). Näen'd noh, mis sa sest redelist põrnitsed — kas ennem näind pole wõi?

Jaak (waatab talle otsa ja raputab pääd).

Pärt. No mis sa raputad?

Jaak (waatleb teda weel tähelepanelikumalt ning ta tõsise näo üle wajub paljuütlew naeratus. Ta läheb pikil sammel jälle aeda, minnes selga kratsides).

Pärt (waatab talle awasuul järele). Ma arwan see saatan taipab wist midagi. Sellel on ju silmad ees ja taga. (Majas kõliseb äratuskell. Pärt wajub hirmununa kokku. Sa taewas — äratuskell! Nüüd — nüüd on ju Liisa juba ammu ülewal! Ja mind ei ole ikka weel woodis! Mis mas' nüüd teen! Püha taewas — mida ma talle ütlen? Pea! — Ma teen näo ette, nagu oleks ma juba ammu ülewal. (Silub juukseid, kohendub.) Weidi wärskemaks! Ruttu pesema! (Jookseb kaewu juure, tõmbab ämber wett üles ja peseb siis käsi ning nägu, hoolega puristades. Olles pesnud, otsib asjatult riidetükki, millega kuiwatada. Märkab siis nööril kuiwawat pesu, waatab luurawalt ringi. ja kuiwatab näo-käe kuiwasse pesusse Majauks kriuksub.) Nojah — sa rabaraiesmik — jääl ta ongi juba! (Jookseb eeslikasti juure, kummardub sügawale sisse ja hakkab sees midagi toimetama. Töötab üleloomuliku kiiruse ja hoolega.)

Liisa (tuleb majast pesukorwiga). Ahaa — sääl sa oledki, Pärt. Tere hommikust!

Pärt (tõwasti töötades). Hommikust, Liisakene!

Liisa. Ma mitte kuulnudki, millal sa täna hommikul üles tõusid. Oled ikka wa hoolas mees!

Pärt (endamisi kasti). Üks kaabak olen ma!

Liisa (laotab pesu nööridele). Magasid ka hästi täna öösel, ah?

Pärt (juhib jutu mujale). Ekslid päris lõpukorral, tuleks teisi warsti lõikama hakata.

Liisa. Ma küsisin kas sa ka hästi magasid?

Pärt. Põrgu hambawalu oli mul, ei saand silmagi kinni.

Liisa. Oh sa waenekene. (Läheb ta juure ja haarab kinni ta päähst.) Annan sulle selle waigistuseks ühe mehise musu. (Suudleb teda.)

Pärt (end unustades). Üks kaabak olen ma!

Liisa (imestades). Mi-ii-s?

Pärt. Üks — üks kaabak, sest et — et ma oma hammast sehakese walu pääle weel suust wälja ei tõmmand.

Liisa. Jäta aga see minu hooleks, küll mina ta sul nii wälja tõmban, et sa ise ei tunnegi. Kohe lähen toon jupi nööri.

Pärt (hirmunult). No pea ometi pea, egas lugu nii hull kah pole — ta enam suurt ei walutagi, külap läheb üle warsti. (Läheb eslikastiga talli.)

Liisa (sokutab pesu kallal).

Pärt. (tuleb tühja kastiga tallist).

Liisa. Millal sa täna öösel koju tulid? Ma mitte kuulnudki. (Toob seinariiulilt peegli.)

Pärt. Noh õige warsti! (Töötab innuga.)

Liisa. Ma küsisin — kunas?

Pärt. Noh — õige pea — ma ei saa ju reakida.

Liisa. Mis sul siis wiga on?

Pärt. Hammas walutab.

Liisa. Näh, juba jälle! Las ma ikke lähen toon nööri.

Pärt. Ega tas' waluta, aga ta hakkab walutama, kui külma õhku saab.

Liisa. Siukest nüüd keegi aru saab! Tule parem siia ja waata korraks peeglisse. (Istub ping'le ja pühib põllega armatsewalt üle peegli.)

Pärt (laseb hirmunult kasti kukkuda, endamisi). Nüüd tuleb kõik wälja!

Liisa. No tule siia!

Pärt (kumardub nii sügawasti kasti, et ainult tagumine kehaosa nähtawale jääb).

Liisa. No kas sa ei kuule, Pärt! (Waatab üles). No mis sa hull teed, sa kukud ju kasti!

Pärt (ajab enese püsti). No ei tea, mis mõnu see teeks!

Liisa. Tule siis siia.

Pärt (töötab hoolega edasi). Homme tarwis heinu hakata wedama, külap warsti ikka wihma tuleb, näe mul konnasilm walutab juba teist päewa.

Liisa. Wõib olla küll. Meie peegel —

Pärt (wahele). Peegliga — ee — Kustasega rääkisin ma nõu kokku — ta tuleb mulle appi.

Liisa. Eks see ole hää küll siis. Tule nüüd truudust proowima!

Pärt (waatleb päitseid). Sa tuline saatan. Punu on jälle oma päitsed läbi nühkind. Ega aita aga muud, kui sõita jälle poodi naha järele. Sa raibe niisugune!

Liisa. Noh, paar päewa peawad weel wastu küll, küll siis pühapäewal aega poodi minna kah. Tule nüüd peegli manu.

Pärt. Näed — pole aega ju. Mis sa jändad — eile õhtul alles wahtisime.

Liisa (naerdes). Aga öösel sa käisid wäljas. Mine sa tea, kuhu lakka ronisid.

Pärt (surmani ehmund). Lakka, lakka — kuhu lakka mas' õige pidin ronima! Reaksin Oru Andresega paar sõna, oligi kõik. Lubas mulle appi talgule tulla.

Liisa. Noh, ära siis kohe nii ägedalt! Küll peegel kõik asjad jälle jutti ajab. (Tõstab peegli üles.) Tule, waata korraks sisse!

Pärt. Ah, mine! Jäta mind rahule. Ma usun sind nõndasamutigi, usu sa mind kah. Jäta see peegliloks nüüd paariks nädalaks rahule. See — liig sagedane wahtimine — see — rikub weel wiimati klaasi ära — läheb teine weel wiimati — plekiliseks! —

Liisa. Waata kui rumalasti sa reagid. (Wõtab ta käest kinni ning tõmbab ta pingi juure.) Ega sind hullu tea, oledki wiimati weel kuskil lakas käind. Noh! Waata sisse!

Pärt (järgneb talle wastu tahtmist). Ah, lase parem lahti! Mul on hambawalu! (Haarab põsest kinni.) Ai — sa rabaraiesmik!

Liisa (surub ta pingile istuma). No kuule, Pärt — sa näed nõnda wälja, nagu oleks sul tõesti midagi südamel!

Pärt. Mis — mis — südamel?

Liisa (peaaegu tõsiselt). Kunas — kunas tulid sa öösel koju, ah?

Pärt (pigis). Sa essuke — no on sul aga ka küsimused — sa heldeke küll!

Liisa. No kuule, Pärt!

Pärt (meeleheitel). No waata siis juba kord peeglisse, et ma rahu saaksin.

Liisa (hoiab peegli enda näo ees, jälle rahuldatud). Noh, näed — minul pole ühtki pleki raasugi. Aga nüüd sina. Wõta!

Pärt (wõtab peegli, eneses). Nüüd läheb ta puha kirjuks! (Hoiab peegli silme ees, kuid suleb hirmust silmad.) Noh? .

Liisa. Mitte midagi! Pärt — sa oled mulle truu!

Pärt (awab silmad ja wahib talle üllatunult otsa, siis otsib peeglilt igast nurgast plekke. Ohkab kergendatult).

Liisa. Anna siia! (Wiib peegli riiulile.)

Pärt. Ära maha pilla! Ära aga jumala eest maha pilla!

Liisa. Küll ma juba selle eest hoolitsen!

Pärt (eneses). No mis sees' oli? (Kõwasti.) No seda peab päris imestama, kui õieti ta lits näitab! Hurraa! (Juubeldab.) Hurrah! No on see aga alles üks kallis aparaat!

Liisa. Issakene küll — omal hambawalu, aga karjub nagu hull!

Pärt (endas). Ah soo jah! (Hoiab walusal krimassil põske.)

Liisa (läheb pesukorwiga keskuksest majja).

Pärt (surutult). No on see aga üks pagana riistapuu! Sääl ta on! oleks ma seda uneski aimand — no siis oleks ma alles . . . hehehe! (Waatab korraks lakaluugi poole). Lähen õige üles

ja wiskan paar sületäit heinu alla. — (Endamisi.) Wõi läks ta juba teisest luugist alla? (Ronib ülesse. Muri haugub. Pöördub ümber.) Ahaa — lõuga nüüd niipalju kui tahad! (Lakka ära.)

(Wäike paus.)

Kati (tuleb aiast, käes ämber ja läheb kaewule, kus hakkab pesema piimanõusid).

Liisa (tuleb pesukorwiga majast).

Kati (lööb pilgu taewa). No lõõmendab teine aga jälle! Küll to ike äikest haudub keda muud.

Liisa. Kas sa pead oma — kallil heina ajal tema kõneleb äikesest. Kas sul muud kõneleda pole?

Kati. Ei noh, ma niisama. Eks selle heinaga tulekski rutata, näe nuabritel juba warsti heinad saras, me muudkui ähwardame aga alles niitma hakata.

Liisa. Homme hakkame täie jõuga pihta. Näe nuabri Andres oli luband kah meile appi talgule tulla.

Kati. Mäh? Nuabri Andres? Meile appi talgule! Tule sa essuke appi!

Liisa. No mis sääl nii imestada?

Kati. Nuabri Andres pole ju kodugi! Juba teist nädalat teine siruli linnas haigemajas.

Liisa. Mis loba san'd aad! Pärt eile õhtul alles käis teisega kõnelemas.

Kati. Ja kõneles kah wõi?

Liisa. Ikka et kõneles. Täna hommikul wast reakis, et Andres luband talgule tulla.

Kati. Hihihi Waata aga! Aga teine juba teist nädalat linnas siruli, jalg laudade wahel! Hihihii! (Naerab kawalalt.)

Liisa. No mis see's on? Siis — siis pidi küll Pärti raibe mulle luiskama?

Kati. Egas' see suur ime olegi!

Liisa. No kuule sa!

Kati. Hihii see truudus ja kõik! (Lööb käega). Mihake ta poissmehe eas oli, nigu säde! Ja nüüd peaks wist teine wagane talleke olema? Tead sa mis, perenaine — mehed on nigu kuked, Ühest kanast ei aita neile kunagi!

Liisa. Mine õige kus see ja teine! Sinu lõuawärki juba tuntakse. Mine parem kambrisse ja kohenda peremehe woodi ülesse.

Kati (warjatud kahjurõõmuga). Tea keda mul seal enam kohendada ongi wõi — peremees pole täna öösel woodit puudutanudki!

Liisa. Mis? Pole puudutanudki? No-jah — siis oli ta kuriwaim wist terwe tänane öö — (Peatub) Aga nüüd pea peremehest oma mokk kinni. (Kõne muutub wäga hoogsaks).

Kati. No wõin ka pidada, egas mul sellest kedagi —

Liisa. Ja kasi talli tööle, kuulsid?

Kati. Lähen koh. Seda peremeest ma juba tunnen!

Liisa. Kas jätad oma suu juba rahule kord!

Kati. No-noh — eile alles wõttis teine mu ümbert kinni, mokad torus —

Liisa. Mi-ii-s?

Kati. No jah — silmad omal hiilgasid pääs nagu — ja ütles teine et —

Liisa (wahele). Mis ta ütles?

Kati. — et musu wõtab!

Liisa. Sinu käest?

Kati. Eh — mehed jooksewad mu järele nagu hullud!

Liisa. Sa häbemata wanamoori raibe! Ja seda julged sa weel öelda! Seda tahan ma kohe Pärti käest küsida, eks siis näeme, kas — (Hüüab talli uksel.) Pärt! Pärt!

Klaara (tuleb maja keskuksest, käes tühi karahwin. Ta kannab kirewat hommikukuube. Juukseis lokitähardamise paberid. Jalas suurte topsudega tuhwlid.) Hommikust. Wõiksin ma ehk weidi wett paluda?

Liisa. Hommikust, hommikust! (Waatab aeda.) No kuhu see Pärt siis ometi kadus?

Klaara. Oh, ta täidab oma rüütlikohustusi — aitab Millile lakast magadiskottide jaoks õlgi alla wisata.

Kati. Ahaa! Waata aga!

Liisa. Mis, minu Pärt peaks —

Klaara. Sa helde taewas — noor mees ei peaks ühele ilusale tüdrukule lakka appi minema.

Kati. Hihihii!

Liisa. No oota sa, ma sulle alles näitan! (Jookseb wasaku ukse kaudu majja, kuid põrkub uksel kokku wäljuwa Pärdiga.) Ahaa sääl sa oledki. No tule aga siia, sinust need jutud meil siin olidki.

Pärt (rahulikult). Noh?

Liisa. Kust sa tuled praegu?

Pärt. Majast tulen.

Liisa. Seda ma näen. Kus sa olid?

Pärt. Noh — majas!

Liisa. Kas see kõlbab ühele korralikule mehele noore tütarlapsega seltsis lakka minna?!

Pärt. Sa essuke — üksipäini pimedas lakas —

Liisa. Ennem wõib ta sääl hirmust wäriseda, aga sul pole wiisakas talle kohe järele ronida.

Pärt (pigis). Ja noh — mis sul siis sellest on, kuidas sa selle pääle tulid?

Liisa. Inimesed reagiwad —

Pärt (ruttu wahele). Ah, mis inimesed! Inimeste plära! (Tahab temast mööduda ja aeda minna.)

Liisa (hoiab teda tagasi). Pea! Mul on sulle midagi öelda. Kas sa eile Andresega talgute pärast reakisid?

Pärt. Muidugi reakisin.

Kati (hirwitab). Hihihii!

Pärt (waatab tema poole).

Liisa. Wõi nii! Aga Andres on juba teist nädalat haigemajas!

Pärt (awasuul). Aa — mis? On — see — õigus?

Liisa. Sina waleworst niisugune.

Pärt. Ei noh — egas mas' Andresest — Sulle peab ka kõik nii peenelt seletama. Ma kõnelesin ju Andrese sulasest —

Kati (hirwitab). Hihihii!

Pärt. No mis see sääl siis hirwitab?

Kati. Andrese sulane sõitis juba eile hommikul linna peremeest waatama.

Pärt (wajub pingile). Sa rabaraiesmik!

Liisa. Täna ei läind sul wist hästi, mis?

Pärt. Ah, nüüd pean ma aga tööle minema! (Tahab Liisast mööduda.)

Liisa (peatab teda kindlalt). Kus olid sa tänase öö, ah?

Pärt. Ah, mine ikke! Wõõraste inimeste ees.

Liisa. Seda peawad kõik kuulma!

Pärt. See tüdrukukonks kah wõi? (Osutab Katit.)

Liisa. Wõi tüdrukukonks! Aga eile tahtsid teist wägisi musutada!

Pärt. Kes? Mina?!

Liisa. Kati ise ju reakis.

Pärt (tormab wihasena Kati juure, haarab ta õlust kinni ning hakkab teda raputama). Wõi sina lähed perenaisele oma lõugu jahwatama, sina niisugune köietantsija! Küll ma sulle sarwikule näitan! —

Kati (kiljub). Oi sa helde taewas! Aaa! Uuu! Ära tahab nüüd puua!

Pärt. Kas pead oma moka kinni, sa koipulber!

Liisa (tahab Katit wabastada). Lase ta lahti! Silmapilk! (Kiir tempo.)

Pärt. Ja nüüd, tee et kaod! (Raputab edasi.) Wälja mu majast!

Kati. Ai sa jumaluke! Uuu-uu! Lase siis juba kord lahti! Ma —

Liisa. Pärt, lase ta silmapilk lahti!

Pärt (lükkab Kati energiliselt kõrwale). Mine! Waata, et sa kaod!

Kati. Ma lähen! Maksa mu palk wälja ja ma ei näita oma nägugi enam siiapoole.

Pärt. Kui sa mu silme alt ei kao, lasen ma Muri ketist lahti! Wälja siit! (Wõtab taimekastmise kannu, läheb ta poole ja pritsib talle wett.)

Kati (tõstab sabad üle pää nii, et pikad ja wanamoelised aluspükssid nähtawale tulewad. Pika hulungiga). Uuu! Uuu-uu! (Aeda ära.)

(Püütakse üksteisest üle kõneleda.)

Liisa. Aga minu käest sa ei pääse!

Pärt. No kuule, Liisa —

Liisa. Kus olid sa tänase öö?

Pärt. Jäta mind rahule, Liisa —

Liisa. Kus sa olid —

Pärt. Jäta mind rahule! Ma — ma — mängisin — mängisin kaarte, noh, kaarte mängisin Jüriga!

Liisa. Aga inimesed reagiwad —

Pärt. Lase nad reagiwad! Ole ometi mõistlik, Liisa! Meie oleme ju — (Äkki leidlikult.) Sa rabaraiesmik! Meil on ju peegel! Peegel! See teab ju kõik! Küsi ainult temalt!

Liisa. Aga ma pean siiski —

Pärt. Oh jäta, ma pean tööle minema. Küll me õhtul reagime edasi! (Läheb aeda.) Need naised, need naised küll! (Ruttu aeda ära.)

Liisa. No oota, sellega weel lugu ei lõpe!

Jaak ja **Kaugas** (tulewad .aiast ja wahiwad imestanult Pärdile järele. Jaak läheb talli ukse nii, et teised teda ei märka. Kaugas läheb Liisa poole.)

Liisa (ärritatult temale wastu). Köstrihärra — köstrihärra — Pärt — inimesed reagiwad —

Kaugas. Kati kõneles mulle juba kõigist. Küll ma tema usutlemise alla wõtan!

Liisa. Kui see õige on —

Kaugas. Ainult rahulikult, Liisa, ikka rahulikult. Inimesed teewad alati sääsest elewandi.

Liisa. Kas ta tõesti ainult kaarte mängis? Ma ei usu! Kui ma ainult teaksin, kas ta õigust kõneleb!

Klaara (kes kogu aja midagi kaewul pesi). Ei ole mõteldagi! Mehed waletawad kõik! Kõik! See wõib teile troostiks olla.

Kaugas. Aga armuline proua, kuidas te wõite — on ju ka ausaid mehi —

Klaara (ikka kindlamalt). Ei, neid pole olemaski!

Liisa (Kaugase kaitset otsides). Ma arwan kah, et inimesed reagiwad tihti —

Klaara. Ei kõnele keegi midagi asjatult. Inimesed märkawad seda kõige enne, naine aga kõige wiimasena.

Liisa. Aga meil on ju peegel!

Klaara (pilkawalt). No jäta kord rahule see halp peeglilogu! Kuidas wõib praegusel ajal weel sarnast rumalust uskuda!

Liisa. Aga pole ühti rumalus! Peegel —

Klaara. On puha pettus! Puha pettus! Kõik maailma peeglid oleks pigimustad, kui nad iga mehe truuduse murdmise eest ühe pleki omaksid.

Kaugas (eneses). Need naised, need naised!

Klaara (wõidurõõmsalt). Teil on ju wõimalus — eks katsuge ise selle imepeegliga õnne.

Kaugas (ehmub). Kuidas?

Liisa (ehmub). Mina peaksin?

Klaara. Suudelge korraks mõnd meest —

Liisa (uskumatult). Mina peaksin —

Kaugas. Aga lubage, armu —

Klaara. Ja waadake siis korraks peeglisse.

Kaugas. Aga lubage ometi üks sõnagi wahele —

Klaara (ekſitamatult edaſi). Ja kui peegel ſiis ühtki plekki ei ſaa, ſiis on ta walelik, nagu kõik mehedki.

Kaugas (laiutab käſi).

Klaara. Ja ſiis ei uſu teie enam tulewikus rumalaſt pääſt ſeda elutut klaaſi, waid oma ſilmi! —

Kaugas (liigutatult). Kuidas wõite te teiſele inimeſele —

Klaara. Mu ſeletus on õige, köſtrihärra.

Liiſa (äkki mõtteſt wallatult, energiliſelt ja kõwasti). Ma katſun ſeda peegliga! Ma tahan teada ſaada!

Klaara. Brawoo!

Liiſa (wihas). Eſimeſele mehele, kes mulle wastu tuleb, langen ma kaela, wõtan ta kõri pihku ja annan talle ühe ſehakeſe lakſuwa muſu, et ta hambad lakſuwad! Oodake aga! (Jookſeb aeda.)

Klaara. Seda tahakſin ma näha! (Tahab talle minna järele.)

Kaugas. Liiſa! Liiſa! Kui ſee nii olema peab, ſiis anna ſee muſu juba mulle!

Klaara. Teie jääte mänguſt wälja! (Ära.)

Kaugas. See on ju noh, Jaak, mis ſa ütled ſelle asja kohta?

Jaak (wahib teda pikkamööda, muigab, wõtab piibu ſuuſt, ſülitab, paneb piibu ſuhu tagaſi. Läbi hammaste). Möga! (Waſakult ära majja.)

Pärt (waatab keſkukſe wahelt aralt). Taſa — köſtrihärra! Pſt! Pſt!

Kaugas. Ai — ſina Pärt!

Pärt (tuleb ta juure). Mitte nii tugewasti!

Kaugas. Olekſin ma ſeda teadnud, et ſul ſarnaſed rumaluſed pääs on! Ah, ſina — kas

ma sind ei hoiatand, mis? Kas sa Muri pääle ei mõelnud?

Pärt. Mõtlesin küll! Muri pääle küll — aga see peeglinäru, see on puha pettus!

Raugas. Või arwad, et see ilma peeglita wälja ei tule?

Pärt. Ei tohiks tulla. Enam ma küll sedasi ei tee. (Kaeblikult.) Köstrihärra teie peate mind aitama. Liisa ei tohi asjast haisu ninasse saada. Öelge teie, et te minuga öösel kaarte mängisite.

Raugas. Või walelikuks tahad mind teha — mind küla wanat koolmeistrit ja köstrit. Häbene ennast, inimeseloom!

Pärt (meeleheitel). Sa rabaraiesmik — kui teie mulle appi ei tule — mis peaksin ma siis tegema?

Raugas. Seda ütlen sulle kohe — sa pead üles pihtima!

Pärt (kohe walmis). Tehtud — laupäew tulen lauakirikusse!

Raugas. Mitte lauakirikus. Liisale pead pihtima.

Pärt. Jah — armas jumal annab andeks, aga naine ei anna kunagi!

Raugas. Annab küll! Ole selles kindel. Aga nüüd otsi ta ülesse! (Ära aeda.)

Pärt (lööb meeleheitel enda otsaesisele). Sina igawene kaabak! Näru! kelm! (Suuremeelselt.) Olgu, ma tunnistan talle kõik! Kõik tahan ma pühalikult — (Tuleb uuele mõttele.) tagasi ajada! Kui juba' siis juba! Ma salgan kõik maha!

Milli (tuleb wasakult korwiga). Noh, kuis on? Kas ma üksi pimedasse jääkeldrisse pean minema?

Pärt (kogu järgnewa kõne kaja, kuid kartlikult ümber waadates, et keegi ei tule). Jätke mind rahule! Wõi teiega ühes alla keldri? See puudus weel!

Milli. Nonoh — mis siis lahti on?

Pärt. Kurat on lahti!

Milli. Kas keegi midagi märkas?

Pärt. Muidugi märkas. Egas inimesed pimedad ole.

Milli. Oi-jah — kesse märkas?

Pärt. Mina!

Milli (naerdes). Ah nõnda, teie?!

Pärt. Muidugi. Kas ma wist ei näind?

Milli. Te olete ju päris —

Pärt. Minule pole teil midagi ette heita. Wõiksite endid küll weidi häbeneda. —

Milli. No on teil aga jutt. See olite ju —

Pärt (järsku). Üks kama kõik, kes see oli. Kui ma ainult selle kaabaka kätte oleks saand, ma oleks ta lõmmi löönd. Aga ma olin kogu öö Jüri pool, mängisin kaarte ja — ja — Andres on juba teist nädalat linnas haige ja sulane sõitis teda waatama ja —

Milli (ei saa aru). Kuidas? Mis juttu te —

Pärt. Mis? Aga see pole ka mõhkugi teie asi! Ainult — ma ei salli sarnaseid asju oma majas! Minu majas peab kord walitsema! Ma ütlen teile, kirewase pihta — (Aias kuulda Liisa häält.)

Pärt (kuulahtab, saab aru Liisa häälest ja jookseb ruttu keskuksest majja).

Milli (wahib talle awasuul järele). Wat kus kawaleer! Noh — see on aga wähemalt midagi uut! (Wasakult majja.)

Liisa (hingeldades aiast.)

Klaara (järgneb talle).

Liisa. Aga ma ei saa sellega kuidagi toime! (Wiskub meeleheitel pingile.) Mu jumal küll, ma ei uskund, et see nõnda raske on!

Klaara. Näha on, et teiega midagi ei saa pääle hakata.

Liisa (püsti hüpates). Aga ma pean selle peegliga selguseie jõudma! Maksku mis maksab! (Jookseb aeda.)

Klaara. Päh — kui koomiline! (Tahab minna majja.)

Orwik ja **Jaak** (tulewad talle uksel wastu).

Orwik. Kuidas sa ometi ümber jookseb — säe oma juukseb wähemalt korda!

Klaara. Olen enda jaoks ilus küllalt. (Majja.)

Orwik (Jaagule). Teie tahate minuga rä ä-kida? Siin olen ma aga uudishimulik, sest ma arwasin, et teie üldse ei räägi. Wast üks pabeross?

Jaak. Ei. Perenaine on teie pääle kuri.

Orwik. Mis?

Jaak. Jah. Teie ja teie plära pääle. Ma saadan ta kohe siia, las reagib ise. (Aeda ära.)

Orwik (sõnatu). Mis see siis on? Õige tore wend! Ja kõneleb kah weel!

Liisa (tuleb aiast). Parem annan alla. (Istub wäsinuna pingile.)

Orwik. No-noh — mis see siis on? Nõnda kurb?

Liisa. Eks oma wäikšed mured ole igaühel, Orwiku-härra.

Orwik. No-noh, ilm on jumalikult ilus, hein kuiwab, rukis ja kaer on hääs seisukorras —

Liisa. Aga majas pole kõik hääs seisukorras.

Orwik. Kuidas nii?

Liisa. Öelge siis ise, härra Orwik — te olete ju tudeerind mees — kas te usute seda, et meie peegel petab?

Orwik (wilistab). Ahaa!

Liisa. Wõib see wõimalik olla?

Orwik. Olete te midagi — märgand?

Liisa. Weel mitte, aga see wõib tulla.

Orwik (üllatatud). Wälk ja pauk! (Endamisi.) Oli sel wanamehel siiski õigus? (Kõwasti.) Kuidas te seda arwate?

Liisa (ohkab). Inimesed reagiwad Pärdist kõiksugu asju, aga peeglil pole ühtki plekki.

Orwik. Wõi nii on lood!

Liisa. Peaks kuidagi peeglit järele katsuma!

Orwik. No kuulge — see on wast üks idee! See oleks pidand teil ammu pähe tulema.

Liisa. Aga ma ei saa sellega hakkama! Ma ei leia ühtki meest, kellele musu anda.

Orwik. No see ei peaks ju nii raske olema! (Waatab luurawalt maja poole ja seab siis end posituuri.) Waadake siis korraks m i n d!

Liisa (taipamata). Mis jaoks?

Orwik. Ma olen ju nagu sündind katseoinas!

Liisa (hirmunult). Teie? (Astub instinktiiwselt sammu tagasi.)

Orwik. Aga palun, te hirmute ju päris ära. Miks siis? (Wõtab taskust peegli, et oma korralikus wäljanägemises weenduda.)

Liisa. Jumala pärast — te olete ju naisemees! —

Orwik. No ja siis?

Liisa. Ja teie pääle poleks ma kunagi julend mõelda.

Orwik. Sellest ei saa ma aru.

Liisa. Jumala pärast — mis teie proua ütleks! —

Orwik. Kui ta seda teada saab, see oleks hirmus! Aga ta ei pruugi sellest midagi teada! (Waatab maja poole ja ligineb Liisale.)

Liisa. Jumala pärast, jääge minust eemale!

Orwik. Ma tahan ju teid waid abistada. Praegu oli ju teil jumalik plaan imepeegli järelproowimiseks —

Liisa. See pole minu idee, see on teie proua oma!

Orwik. Seda parem! Mida tahate siis weel paremat. Kui mu naine teile sellast nõu annab, siis ei tohiks te sugugi wiiwitada. Mina omalt poolt pole ühtki naise soowitust nii häälmeelel täitnud, kui käesolewat.

Liisa. Ei, ei, ma ei wõi! Teie proua —

Orwik. Ah jumal — meie toimime ju tema soowituste järele!

Liisa (tasa). Arwate?

Orwik (kindlasti). Noh, kuidas on?

Liisa (pääle sisewõitluse). Aga ainult põsele!

Orwik. Põsele? Ma arwan — sellest küll peegel plekki ei saa!

Liisa (hirmul.) Aga teie ei kõnele sellest kellelegi?

Orwik. Kuidas ma seda wõiksin?

Liisa. Oma prouale ka mitte?

Orwik. Selle pääle wõite mürki juua.

Liisa. Olgu siis — jumala nimel.

Orwik (haarab ta kinni ja suudleb teda kaua).

Liisa (tõukab ta instinktiiwselt eemale ja annab talle lakſuwa kõrwalopsu). Niisugune kaabakas!

Orwik (tarbub awasuil, põske kinni hoides). Soo — seda tegite aga hästi!

Liisa (jookseb seinariiuli juure ja wõtab peegli, kuid ei julge sisse waadata).

Jaak (astub kõrwakiilu ajal talli takka nähtawale). See läks nigu rusikas silmaauku!

Orwik. Mis? Nüüd muutuwad ka talunaised juba problemaatiliseks. Issand hoidku — on sellel aga küüned! (Tahab siisestuba uksest wasakul.)

Klaara (tuleb wastu mehele, kes põske kinni hoiab). Mis sul siis wiga on?

Orwik. Hambawalu.

Klaara (Liisale). No, kas te leidsite kedagi?

Liisa. Muidugi. Aga nüüd ei julge ma peeglisse kaeda. Oh jumal küll!

Klaara (uudishimulikult). Kuidas siis läks kah?

Liisa. Ma andsin talle ühe wastu kõrwu.

Klaara (lõbusalt). Kõrwakiilu? Hahahaa! Ja ta leppis sellega! Ahahaa!

Orwik (ärritatult). No mis sa hirwitad!

Klaara (mehele seletades). Ma andsin talle nimelt nõu peegli lugu järele proowida ja esimesele wastutulijale musu anda — aga tasuks sai see eesel nüüd ühe kõrwakiilu. Kes see igawene tobu oli?

Jaak (rahulikult). Teie mees.

Orwik. Inimene — olete te kuradist?!

Klaara (karjudes). Kes?

Jaak. Noh — ta hoiab ju põske pihus.

Liisa. Egas' mina selle pääle tulnud!

Klaara (läheb rusikas kätel oma mehe poole). Sina, sina! —

Orwik. Nonoh — aitab mulle juba ühest küll!

Klaara (wihaselt). Tuppa! Silmapilk! Ja paki oma asjad kokku. Me sõidame weel täna! (Jookseb huludes majja.)

Jaak (naerahtab tasa).

Orwik (Jaagule). Nüüd kõnelete juba liiga palju. (Wasakult majja.)

Jaak. So sellest oleme siis lahti.

Liisa (hoiab ikka weel peeglit käes, wajub pingile, nuttes). Ma ei tihka kaeda!

Jaak. Mis san'd, waata aga rahulikult sisse.

Kaugas (tuleb Pärdiga aiast). Liisa — siin toon ma sinu juure ühe alandliku patukahetseja,

Pärt (rõhutult ja tasa). Liisake — ma proowisin truuduse murdmist.

Liisa (samuti). Mina ka, Pärt.

Pärt (hirmunult). Sina ka?

Liisa. Jah. Ainult peegli pärast.

Pärt. Mina ka. Aga jumala pärast, Liisa — mis sos' tegid?

Liisa. Andsin Orwiku härrale ühe musu ja kõrwalopsu kah.

Pärt. No kuule!

Liisa. Ja mis sina tegid?

Pärt. Ma — ma andſin Millile ühe —

Liiſa. No kuule!

Pärt (Kaugaſele). Eſialul aitab ſelleſt. (Liiſale.) Ma enam ei tee, Liiſa! (Langeb talle kaela.)

Liiſa. Mina ka mitte, Pärt.

Pärt. Anna mulle andeks, Liiſa.

Liiſa. Anna ſa mulle ka, Pärt.

Kaugas (taſa endale, rahuldatuna aeda pöördudes). Nõnda ſiis! (Ära.)

Liiſa (uudishimuga). Ja nüüd, Pärt — nüüd wõime ſiis peegliga proowida. (Waatawad ſisſe, ſuurima imestuſega.) Mi-ii-s? Mitte kedagi?

Jaak. Perenaine — ſee pole ju õige peegel.

Liiſa ja Pärt. Mii-ii-s?

Jaak. See on järeltehtu. (Tõmbab põueſt ühe wana ſamaſuguſe peegli.) Siin on õige peegel. Ulatab ſelle neile.)

Liiſa (wõtab ſelle wäriſedes wastu ja waatab ühes Pärdiga ſiſse). Esſuke! (Waatab pilguks Pärti, ſiis Jaaku.) See on ju otſaſt otſani plekke täis!

Pärt (tah imestanult). Sa rabaraiesmik — ſee on ju päris pigimuſt. Üks ſuur plekk on terwe ſee peegel!

Jaak. Wõi weel! Kolm inimeſe iga on ta üle eland ja ei peaks weel plekikine olema! (Rahulikult pääd raputades). Noh, mu wanad armſad — ſehakeſt ſuurt imet ilmas pole!

Eesriie.

Lõpp.

Maarahva elust

Minister suvitamas. Nali 3 v. Tegelasi: 5 m. 2 n.
Minister kodukülas. H. Turp. Nali 3 v. 11 m. 2 n.
Vargad. R. Blaumann. Nali 2 vaatuses. 5 m. 3 n.
Jääminek. M. Halbe. Draama 3 vaatuses. 4 m. 3 n.
Veendund poissmehed. E. Linde nali 3 v. 4 m. 3 n.
Näitejuhi äpardus. Laulumäng 3 vaat. 3 m. 3 n.
Armsam kõigist kodutalu. Laulum. 3 v. 5 m. 4 n.
Jaanipäev. J. Metua draama 3 vaatuses. 5 m. 4 n.
Mikumärdi. H. Raudsepa komöödia 5 v. 6 m. 6 n.
Sangaste Juss. Kivilombi Intsu jant 2 v. 4 m. 2 n.
Kingsepa hurtsikus. Nali 2 vaatuses. 6 m. 2 n.
Suur-Härgvere saatkond. Nali 1 vaat. 5 m. 3 n.
Hävitatud isatalu. Kurbmäng 5 vaatuses. 5 m. 5 n.
Sadamas. G. Engeli draama kolmes vaat. 4 m. 2 n.
Kaluri tütar. Nali lauludega 3 vaatuses. 6 m 2 n.
Luigelaane postimees. Laulumäng 3 v. 6 m. 2 n.

Naisseltsidele

Valge daam. F. Renk. Nali 1 vaat. Tegelasi: 5 n.
Ületrumbatud. E. Linde nali 1 vaatuses. 1 m. 3 n.
Preili Freschbolzen. C. Viebigi kom. 1 v. 2 m. 9 n.
Sõja-eal. Kitzberg-Pappel. Naljamäng 1 v. 1 m. 9 n.

Tuletõrjeseltsidele

Läbi suitsu ja leekide. Draama 2 pildis. 5 m. 2 n.
Äpardund tulehäire. Naljamäng 2 pildis. 4 m. 2 n.

Nr. 1588.

Wooruslik elumees

Naljamäng 3 waatuses. Ainetel Paul Pinna.

Tegelased.

Julius Seibold — wabrikant.
Regine — tema naine.
Gerti — nende tütar.
Maks Stiiglits — Seiboldi ärisanik.
Maria Rainer.
Walter Riiman.
Heino Fellner.
Hilda }
Walli } Gerti sõbrannad.
Anna — teenija Seiboldi juures.
Autojuht.

Tegewuspaik — Tallinna.
Aeg — olewik.

Tähelepanu!

Näidendi ettekandmiseks saab Tawet Mutsu teatriraamatukogust mängimisloa ja tegelastele wastaw arw raamatuid. Samuti on saadawal **„Mängujuht", milline sisaldab üldiseid tarwilikke juhatusi lawastajaile** ühes lawaplaani ja rekwisiitide loetlusega.

Sisuseletus.

Wabrikant Seibold tahab oma tütart Gerti äriosanikule Maks Stiiglitsile mehele panna. Gerti on aga ettewõtnud ainult „wooruslikule elumehele," kes midagi kogend, mehele minna. Nüüd peab Maks, kes armastusasjus päris wõhik, wabrikant Seiboldi ettewõttel ja õhutusel „wooruslikuna elumehena" esinema. Kuidas wõhik selle läbi wiib — hästi pealegi weel, ja kuidas ta Gerti käe saab — selle aine käsitluse huwitatawust garanteerib nimetatud näidendi suur menu.

Esimene waatus.

Lawa. Wäikekodanline tuba.

Anna (elawa loomuga teenija katab kohwilauda, laulab oma ette mõnd tuttawat wiisi).

Regine (pahemalt poolt). Pst! Aga Anna! Ärge nii waljusti laulge! Teate ju — mu mees magab weel.

Anna. Ah, wabandage, proua!

Regine. Waeneke — tuli alles kell neli hommikul koju. Tal oli tähtis äriline istang.

Anna. Aha! (Eeskojas kõlistatakse.)

Regine. No mis sääl jälle on? Waadake kes sääl on — aga tasem — tasem!

Anna. Olen seda juba! (Kikiwarwul ära, tuleb tohe jälle.) Wäljas on keegi autojuht. Ta tahab härra Seiboldiga isiklikult rääkida.

Regine. Autojuht? Astugu sisse.

Anna (uksel). Astuge sisse.

Autojuht (tuleb paremalt poolt). Hommikust!

Regine. Mis te minu mehelt soowite?

Autojuht (weidi kohmetult). Ah, teie oletegi proua? — noh, ma wõin siis pärast weel kord tulla.

Regine. Kas teie mulle ei wõi öelda, milles asi seisab?

Autojuht. Miks mitte! . . . Ma sõidudasin täna öösel härra Seiboldi ja täna hommikul leidsin ma autost ühe asja mida härra Seiboldile tahtsin tagasi anda.

Regine. Mis asi see siis oli?

Autojuht (toob naisterahwa käekoti nähtawale). Siin — see käekott.

Regine (waatab imestanult käekotti). See on ju naisterahwa käekott!? Seda pole kindlasti mitte minu mees kaotand.

Autojuht (naerab). Ei, tema mitte — aga see preili, kellega härra sõitis.

Regine (taswawa imestusega). Preili? Lubage — minu mees sõitis siis täna öösel kellegi preiliga?

Autojuht. Jah Raekoja platsil astusid mõlemad minu sõidukisse seal on minu harilik seisukoht. Aga Teil ei pruugi seepärast halba mõelda — see preili oli härra õetütar.

Regine. Wõi, nii! Härra õetütar!

Autojuht. Jah — wähemalt ütles preili härra Seiboldile aina „onuke ja „onuke."

Regine. Hea küll! Hea küll! Wõite minna — —

Autojuht. Kuidas siis leiurahaga jääb?

Regine. Ah soo! (Annab raha.) Siin!

Autojuht (waatab raha). 25 senti? Oleksin pidand selle käekoti isiklikult härra Seiboldile ära andma. Ta oleks kindlasti wähem kitsi olnud! (Ära.)

Regine (wihaselt). See on juba liig. Noh, oota — seda pead sa tunda saama. (Ähwardawalt kätega paremale poole ette ukse poole wehkides.)

Anna (kes kogu seda etteastet lõbusa kahjurõõmsa näoga päält oli waadand, kihistades). Aga, proua, mitte nii waljusti! Härra magab ju weel!

Regine (wihaselt). Tee, et sa wälja saad!

Anna (minnes omale). Noh, täna läheb trall lahti.

Regine (awab käekoti). See lõhn! Hirmus!

Julius (paremalt poolt). Hommikust, Giineke.

Regine (peidab käekoti).

Julius. Wabanda, et ma sind nii kaua eine pääle oodata lasin, aga istang kestis täna öösel weidi kauem. Oli wist juba kaks, kui koju tulin?

Regine (etteheitega). Kell oli neli!

Julius (imestanult). On see wõimalik!? Kuidas aeg läheb! Aga nüüd tahaks ma einet wõtta — mul on hiiglanälg. (Istub sööma.)

Regine (kõlistab). Kellega sul siis õige see öine istang oli? (Istub lauda.)

Julius. Kas ma sulle sellest ei rääkind? — Sellega — noh, kuidas ta nüüd oligi — see — Nõmmik — jah, Nõmmik ja pojad, Tartust.

Anna (toob einet). Tere hommikust, härra Seibold!

Julius. Tere, Anna!

Regine. Soo, soo — wõi Nõmmikuga olid sa koos! Kes see Nõmmik õige on?

Julius. Kena mees! Oleksin teda meie poole palund, aga treppidest käimine on talle piinaks. Pole imestada: tema wanaduses — ta on juba üle seitsmekümne.

Regine. Ja siis wõis ta weel sinuga kella neljani hommikul koos istuda?

Julius. Jah, eks ole imestuswäärne! Aga ma ütlen sulle, sellel mehel on weel wärskust — see on midagi uskumatut!

Regine. Aga sa ütlesid alles wähe aja eest: ta olla wana ja abitu?!

Julius. Jah — päewal! Aga öösel —

ei wõi teda ära tunda! Ja iseäranis kui küsimus ärisse puutub, siis ei tunne ta wäsimust. Ja kella nelja ajal tahtis ta ikka weel edasi — jatkata! Aga seal wõtsin ma auto — panin ta autosse — ja wiisin koju.

Anna (kes toidud lauale pani, oli Seiboldi walet tagasihoidliku naeruga päält kuuland, nüüd purskab naerma ja läheb ära).

Julius (waatab talle imestanult järele). Mis sel Annal wiga? Rumal hani? Jah — millest me praegu rääkisime. (Sööb.)

Regine. Autost!

Julius. Õigus, autost jah! (umbusklikult.) Ma ei mõista: sa tunned äkki nii suurt huwi minu äriliste asjade wastu?

Regine. Sugugi mitte. Ma tahtsin ainult teada, kas härra Nõmmikuga — kokku leppisid.

Julius. Peaagu!

Regine. Soo, soo!

Julius. See asi oleks weel täna öösel lõpulikult joonele läind, aga ma olin liig wäsind.

Regine. Soo! Soo!

Julius. Ma palun — kell neli! Aga weel paar niisugust istangut — ja asi on tehtud.

Regine. Soo! Soo!

Julius (umbusklikult jätab söömise). Tead sa, sa teed mind närwilisеks oma igawese „soo, sooga." Mis sinuga õieti on?

Regine. Midagi! See on mulle wõõrastaw, et Sinu wana ärisõber naisterahwa käekoti autosse unustab. (Näitab käekotti.)

Julius (ehmub). Oi jeh! (waljusti.) sa ei usu wiimati, et wana Nõmmik niisuguse käekotiga ümber rändab?

Regine. Ei, ma ei usu tänasest pääle üldse enam midagi! (Tõuseb.) Ma ei usu ka sinu öiseid istanguid, wanade ärisõpradega, — ja kui sul tulewikus weel niisugune istang peaks olema, siis tahan ma esmalt kindlustust saada, kas niisugune ärisõber üldse olemas ongi!

Julius. Aga Güineke!

Regine. Ära püüa end süütuks teha! Sellega ei ole sul minu juures õnne!

Julius. Mulle näib see ka nii olewat!

Regine. Ma saan ju kohe aru, kui sa mulle luiskad!

Julius (otsekohesel). Näed nüüd, misjugune aus loomus mul on.

Regine (tõrjuwalt). Aitab juba! Aga tulewikus — kui sa minu pääle rõhku ei pane — siis tee seda wähemalt oma täiskaswand tütre pärast.

Julius. Õigus! Selle unustasin ma sootuks.

Regine (imestanult). Kuidas?

Julius. Ma mõtlen — et ta täna koju jõuab — seda oleksin peaaegu unnstand. Millal jõuab rong siia?

Regine. Ühe tunni pärast, seepärast rutta oma einega. Sa tuled ju ühes jaama?

Julius (haawatult). Kuidas wõid sa seda weel küsida? Kuna ma ometi nii meie lapse kojutuleku üle rõõmustan! See oli mulle raske küllalt, teda terweks aastaks Riiga lubada. (Tõuseb, paneb suitsu ette.)

Regine. Noh, minu wenna majas oli ta kindlais kätes.

Julius. Muidugi, muidugi! Aga nüüd ei lase ma teda enam ära!

Regine. Sa unustad, et Gerti meheleminemise eas on! Ta on juba noor daam!

Julius. Kuidas wõiksin ma seda unustada! Kuid ta wõib ka wäga hästi siin linnas mehele minna. Küllap ma talle juba kohase leian.

Regine (pilkawalt). Sina? — Noh, sellest saab wast hiilgaw partii.

Julius. Palun wäga! See peab mees olema põhimõtetega, kindla iseloomuga, soliidne ja truu.

Regine (pilkawalt). Nagu sina ise?

Julius. Ja muidugi! See tähendab, ta wõib isegi weel truim olla! Ja kui sa teada tahad — mul on juba üks tema jaoks kindlalt silmaringis.

Regine (nagu waremalt). Seal olen ma tõesti uudishimulik!

Julius. Isegi sinul ei oleks midagi tema wastu! See on nimelt — — —

Anna (tormab paremalt poolt tagant sisse, ärritatult). Armuline proua — ah wabandage — härrased — ta ongi juba siin! Praegu sõitsid nad autos ette!

Regine. Kes siis?

Anna. Noh, armuline preili!

Julius. Mis? Juba nüüd? Rong ei olegi weel sisse sõitnud.

Regine. Autos?

Julius (läheb rõdule ja waatab paremalt poolt). Tõepoolest! Sääl seisab auto ukse ees.

Regine. See on aga imelik!

Gerti (tuleb paremalt poolt). Emake — mu armas emake! (Kaisutus.)

Regine. Gerti! Mu armas laps!

Julius (lükkab Reginet kõrwale, asub keskele). No, noh — jäta ta mulle ka wäheks ajaks. Ma olen oma lapse juures niisama 50 protsendiga kaasosanik.

Gerti. Siin ma olen! Minu hea isake! (Kaisutab ja jaab sel kombel keskele.) Noh, mis teie nüüd ütlete selle üllatuse kohta? Tore näen ma wälja, mis?

Regine. Tõepoolest! Ma olen päris keeletu.

Julius. Sa tuled Läti päälinnast autoga koju?

Gerti. Jah, mõne tunniga olime siin! Suurepärane sõit.

Anna (korjas wahepääl sööginõud kokku). Ma toon kohe preili asjad üles.

Gerti. Jätke, Anna! Mis jaoks on mul siis autojuht?

Regine ja Julius. Sul on autojuht?

Gerti. Ja missugune weel? Sääl ta ongi!

Heino (paremalt poolt; noor, elegant härra).

Gerti (tutwustab). Minu sõber Heino Fellner — minu ema!

Heino. Lõpmata õnnelik!

Julius (kõrwale). Mis see siis tähendab — sõbra on ta omale kah ligi wõtnud?

Anna (on pakid ära wiind, tuleb tagasi, wiib nõud ära ühes käekotiga).

Heino (astub Regine juure suudleb kätt). Armuline proua! (Gerti poole.) See on tõesti teie proua ema? Ei ole wõimalik! Ma oleksin armulist prouat preili wanemaks õeks pidand.

Julius See mees mõistab!

Regine (meelitatult). Oo — minu härra — komplimendid! — (Pöörab häbelikult kõrwale.)

Julius. Sääljuures näeb ta wälja, nagu ta oma wanaema.

Gerti (edasi esitelles). Ja siin minu isa!

Heino (kummardab).

Julius. Nüüd imestate küll? Mind pidasite wist kindlasti nooremaks wennaks?

Heino ja Gerti (naerawad).

Heino. Härra Seibold — armuline proua teie imestate wist küll, et ma wõõrana nii ilma milletagi majja kukun?

Regine. Aga sugugi mitte! Hoopis selle wasta: oleme üliõnnelikud — eks ole, Julius?

Julius (tagasihoidlikult). Seda küll, kuid ma ei wõis alata, et see mulle siiski weidi ootamata tuli.

Gerti. Aga isa — see oli ometi härra Fellneri poolt lõpmata kena, et ta mind oma autos siia tõi.

Heino. Ja — mul on au juba pikemat aega teie preili tütart tunda. — (Reginele.) Ma käin Riias sageli teie wenna pool ja teile, härra Seibold, ei tohiks minu nimi ka üsna tundmata olla, minu isa seisab mitmed aastad teiga lähemas äriühendusės.

Julius. Ah, Teie olete kaubanõunik Fellneri poeg?

Heino. Ja muidugi!

Regine. Aga wõtke ometi istet, härra Fellner.

Heino. Wäga armastuswäärne. (Istub.)

Julius. Siis olete muidugi oma isa äris tegewuses?

Heino. Oo, ei! Äriga ei ole mul midagi ühist! Mis jaoks ka? Minu härra isa on wäga wirk, ta töötab hommikust hilja ööni ja ja teenib nii häbemata palju raha —

Julius. Noh — ja teie?

Heino. Ja mina annan seda wälja.

Julius (tuiwalt). No ja, teil peab ju ka mingi tegewus olema! (Kõik naerawad.)

Heino. Ma pean seda koguni sotsiaalseks tarwiduseks et hoida ära liig suurt tõusu isa rahapungas.

Julius (tuiwalt). Ja muidugi! Liig suur kapital tarwitab liig palju asjata ruumi.

Heino. Aga teie ei tohi mitte arwata, et ma jääljuures tühja tuult tallan.

Gerti. Oo, hoopis selle wastu! Härra Fellneril on omad suured ülesanded. Ta on kuulus tenisemängija ja elukutseline purjetaja —

Julius. Aha —!

Gerti. Purjejahil, isa! Moodsate tantsude ilmameister — ta sai esimese wõidu tantsuwõistlustel.

Julius (pilkawalt). Hiigla areng!

Gerti. Jah — härra Fellner asutas Riias „Foxtrott-klubi."

Julius (raputab pilkawalt Heino kätt). Selle eest olen ma teile surmani tänulik.

Heino. Ja — teie preili tütar ja mina oleme juba nii palju koos tantsind!

Julius (kõrwale). Ülim aeg, et nad jälle üksteisest lahti tantsiwad.

Heino (Gertile). Hirmus kahju, et teie Riiast lahkuma pidite, armuline preili. Nii hääd naispartneri ei leia ma nii pea.

Julius. Teate mis? Ma saadan teile Riiga oma tütre asemele — mõneks nädalaks — meie mammi. Kuida oleks Giineke? (Teeb koomilisi tantsuliigutusi.)

Regine (pahaselt). Jäta need rumalad naljad! (Wäga sõbralikult Heinole.) Kas ma tohiks teile midagi pakkuda? (Tõuseb.)

Heino (tõuseb). Palju tänu, armuline proua, aga ma tahaks esmalt oma auto ulu alla wiia ja enda riided wahetada. Kõige parem wõõrastemaja on siin wist „Kuld Lõwi"?

Julius. Ah, teie mõtlete siis pikemaks ajaks siia peatama jääda?

Gerti. Aga muidugi! Meie ei wõi ometi härra Fellneri kohe minema saata.

Regine. Ei mingil tingimisel!

Julius. Ja muidugi! Mul oli juba hiiglahirm, kartsin, et kohe minema lähete!

Heino (Juliusele). Alguses oli mul küll see mõte — aga kui teie nüüd mind nii südamlikult jääda palute, oleks see minu poolt tõesti wäga wiisakuseta — ja päälegi ei ole mul ka midagi tähtsamat ees.

Regine. No waadake! Siis tohin teid küll täna õhtu eineks enda juure paluda?

Heino. Wäga armastuswäärne!

Julius (kõrwale). Noh, selle eine tahan sulle hästi ärapipardada.

Heino. Aga nüüd lubate, et lahkun. (Gertile.) Armuline preili, kuidas oleks pärast ühe partii tenisega?

Gerti. Ah ja! Oleks wäga kena! Ma ootan Teid!

Heino (jumalaga jättes). Armuline proua!

Et niisugusel armastuswäärsel neiul, nagu preili Gerti, ka üks armastuswäärne ema peaks olema, oli mul algusest pääle selge, aga nüüd, kus ma teid isiklikult tundma õppisin, nüüd olen ma tõsiselt üllatatud! (Suudleb Regine kätt.)

Regine (üliõnnelikult). Aga härra Fellner!

Julius (kõrwale). See andis talle nüüd selle wiimase paugu!

Heino (Juliusele). Härra Seibold!

Gerti. Nii siis, nägemiseni!

Heino (ära paremale poole taha, daamid saadawad teda kuni ukseni).

Regine (waimustatult). Taewalik inimene! (Istub suitsetamislaua paremale poole.)

Gerti. Eks ole, ema? Armas poiss.

Julius. Mis? Armas poiss. Laiskworst on ta!

Regine. Aga Julius!

Julius (Reginele). Sina — muidugi oled õnnelik, et ta sulle igawäewaseid meelitusi ütles nüüd sulad õnne pärast ega saa aru, et see ainult lihtne meelitamine oli!

Regine (pahaselt). Jäta oma rumalad naljad!

Gerti. Ja muidugi, isa! Isegi mina pean ütlema —

Julius (Gertile). Sina ole päris wait! Ja ütle mulle, kuidas tuled sa sellele, wõõrast inimest minu majja tuua? Mis ajast on see wiisiks, et noor tütarlaps noormehega päise päewa ajal üksinda autos, mööda ilma ringi sõidab?

Regine. Igatahes wiisakam, kui mõni wanamees öösel üksinda noore tüdrukuga autos ümber ajab!

Julius (tuiwalt). See ei puutu asja!

Gerti. Ma ei saa aru, isa, mis selles siis on? Rendest wäikekodanlistest waadetest oleme juba ammu üle saand! Lõppude lõpuks ei ole ma enam kooliplika, kes ema sabas ripub. Kui sina minust rumalat, lolli hanekest tahtsid teha, siis ei oleks pidand sa mind wälismaale saatma! (Istub pahemale poole.)

Julius. Noh — nagu näha, oled end wälismaal hästi täiendand.

Gerti. Ja, et härra Fellner mind austab, — leian ma loomuliku. Olen ometi meeldiw tütarlaps! —

Julius. Taga paremaks lugu läheb! Nagu näha, oled sa seda noorsanti armastama hakand?

Gerti (põlgawalt). Armastama! Millised wananend waated sul on, isa! Kes armastab weel tänapäewal! Aga ma pean awalikult ütlema, et ta mulle meeldib. Ta on kauni wälimusega ja hästi kaswatatud, moodne inimene, tal on kombed . . .

Regine. Ja wäga hääd kombedki!

Gerti. Ta on huwitaw — on elumees —

Julius. Seda ka weel! Jumal teab, kui palju armuromaane tal juba olnud!

Gerti. Ah — terwe kuhi! Ta ei salga seda sugugi! Teie ei wõi endale kujutella, kui pöörased kõik naised tema järele on.

Julius. Ja see meeldib sulle?

Gerti. Aga muidugi! See ongi, mis teda huwitawaks teeb. Ja päälegi on see mulle wäga meelitaw, et niisugune mees, kelle järele kõik nagu hullud — just mind jumaldab.

Julius. Noh, — peab ütlema — toredad waated.

Gerti (tõuseb). Mu Jumal! Aga seda ütlen ma sulle kohe: kui mina üldse kord mehele peaks minema, siis ainult niisugusele, kes midagi läbi elanud on. Usu mind, isake, nendest saawad kõige paremad abielumehed! Nii isake, ära tee nüüd-nii haput nägu, weel ei ole asi sugugi nii kaugel. Ja nüüd lähen ümber riietuma. Nägemiseni! (Pahemalt poolt ära.)

Julius (waatab talle lollilt järele, siis Regine poole, kes wõidurõõmsalt naerab). Noh, mis sa ütled oma tütre kohta?

Regine. Mina leian, et tüdrukul on õigus.

Julius. Noh — nüüd on asi korras!

Regine. Ja muidugi! Mul on tarwis ainult sinu pääle waadata. Sa oled ju elaw tõendus tema waadetele. Sa olid kord eeskujulik peigmees — kui meie abiellusime, ei osand sa kolmeni lugeda, aga nüüd hakkad omil wanul päiwil weel elumeest mängima.

Julius. Ah, see ei puutu asja!

Regine. Teed öösel salaja autoga sõite.

Julius (meeleheitel). Taewane Jumal, tule ometi kord sellest autost maha!

Regine. Pean ütlema, et ennem juba sellane mees, nagu härra Fellner, mulle armsam on, — tema teeb oma rumalused juba enne pulmi ära.

Julius. Kas sa tõesti niisugusele tuuletallajale Gerti tahad anda?

Regine. Aga miks siis mitte?

Julius. See on wõimatu! See ajaks kõik minu plaanid nurja.

Regine (imestanult). Sinu plaanid? Ah õigus! Sa kõnelesid midagi sellesarnast juba — ehk oled nii armas tutwustad mind nendega lähemalt.

Julius. Meeleldi! (Istub suitsetamislaua juure.) Mina ei taha wäimeest, kes tenist mängib ja foksi tantsib, waid meest, kes ka ärist midagi teab, ühte soliidi tublit, usalduswäärset inimest, kelle hoole ma rahuliku südamega oma lapse ja oma wabriku wõin usaldada.

Regine. Ja see oleks?

Julius. Minu ariosanik!

Regine (pilkawalt). Härra Stiiglits? Sinu endine raamatupidaja?

Julius. Jah! Raamatupidajana algas ta minu juures oma tegewust! Ja et ta tubli ning edasipüüdja inimene oli, sai ta ärijuhiks, siis äriosanikuks ja nüüd saab ta minu wäimeheks ja sina pead mulle selles abiks olema!

Regine. Ma ei mõtlegi seda olla!

Julius. Soo — ja miks siis mitte?

Regine. Miks? Sa küsid weel? Juba see suur wahe aastates. Gerti on wähemalt 15 aastat temast noorem!

Julius (rahulikult). Mul ei oleks midagi selle wastu, kui sina minust 15 aastat noorem oleksid.

Regine (tõuseb). See ei puutu asja! (Läheb temast mööda pahemale poole.) Härra Stiiglits on just wastand sellele ideaalile, millisena meie laps omale eeskujulikku abielumeest kujuteleb. Tal ei ole wälimust —

Julius. Seda ei wõi just öelda! Pisut kõwerad jalad —

Regine. Tal ei ole häid kombeid —

Julius. Ah — et ta sinu käsi ei suudle!

Regine. Kümne aasta jooksul sööb ta igal pühapäewal meie juures lõunat ja täidab oma kõhu nii täis, et kõik nööbid westi küljest rebenewad ja selle aja jooksul ei ole ta mulle ühtki õienuppu toon! . . .

Julius (pilkawalt). Kuidas wõid nii wäiklane olla.

Regine. Wõid sa enesele kujutella, et härra Stiiglitsi mõni naine kord armastand on? Mina mitte! (Läheb akna juure.)

Julius. Oh sa helde taewas! Kui meie tütre pääkest niisugused pöörased waated täidawad, siis on see wabandataw: ta on alles üheksateistkümneaastane — aga kui sina oma wanaduses weel niisugust tollust kaasa teed —

Maks (tuleb). — Tere, härra Seibold! Teid ei ole täna äris nähagi, olete wist jälle hilja koju tulnud, he?

Julius. Pst! Olge ometi wait! (Teeb salaja märku ja näitab Regine pääle.)

Maks (näeb Reginet). Ah — teie, proua Seiboldi!

Regine (lühidalt). Tere hommikust, härra Stiiglits! (Waatab teda halwakspanewalt ülewalt alla, naerab pilkawalt ja pöörab jälle akna poole.)

Maks (tasa). Mis siis teie prouaga on?

Julius (tasa Maksile). Olge natuke tema wastu armsam, öelge talle midagi meelitusteks!

Maks (imestanult). Mis siis? Mis on siis juhtund? On tal sünnipäew?

Julius (teeb meeltheitwa liigutuse, siis waljusti Maksile). Mis Teie ütlete, Stiiglits, kuidas minu Giineke täna jälle wälja näeb?!

Maks (waatleb Reginet üle näpitsprilli, siis kuiwalt.) Paha, wäga paha! (Läheb ta poole.) Mis on siis, proua Seibold? Olete jälle tublisti wihastand? Seda ei tohiks teie aga mitte! Siis näete ikka kümme aastat wanem wälja!

Regine (wihaselt). Olete wäga armastus=wäärne, härra Stiiglits! (Ära minnes). Tola! (Pahemale poole taha.)

Julius. Stiiglits! Teie olete hirmus ini=mene!

Maks. Kuidas nii?

Julius. Kuidas wõib ühele naisele niisu=guseid asju näkku öelda!

Maks. Ma ei mõtelnud selle juures mi=dagi halba — ja teie proua näeb ka tõesti wana wälja!

Julius. Seda ma tean! Kui teie teaks, kui palju ma ta pääle remondiks olen kulutand.

Maks. Noh, waadake! Aga rahustuge, küll ma selle jälle hääks teen! Nüüd on mul täht=samate asjade üle kõneleda. (Tõmbab ühe kirja wälja.) Siin kirjutab C. M. Schürmann Walgast: „Sil=maspidades teie pakkumist 12 skp., palume meile teatada“. . . (Pooleli jättes Juliusele.) Kui wana on õieti teie proua?

Julius. Kuidas? Miks see teid huwitab?

Maks. Jah — teil on õigus! Õigust öelda, ei huwita see mind sugugi. (Loeb edasi.) Nii siis: C. M. Schürmann kirjutab . . palume meile teatada, kas —

Julius. Stiiglits, jätke parem need ärilised asjad kõrwale, mul ei ole täna selleks tuju, ma pean teiega täna millestki muust rääkima. Kõige päält — istuge siia. (Surub teda toolile, suitsetamislaua kõrwale.); Wisake see sigariots ära, siin on uus sigar, sest ma tean, et teie kirgline suitsetaja olete, — tuld annan teile kah — (annab.) — nii — ja nüüd kuulake! Täna tuli minu tütar Riiast koju.

Maks (suitsetades). Sooh? Siis on ta jälle siin, see wäike Gerti?

Julius. Wäike Gerti?! Ta on nüüd täiskaswand noor daam!

Maks. Ja, ja, muidugi! Unustasin täiesti!

Julius. Eks ole — tore taim sast saand?

Maks (waatab (kriitiliselt oma sigarit). Noh — ei wõi just öelda, et suurem asi oleks!

Julius. Kellest teie räägite?

Maks. Ma räägin sigarist.

Julius. Noh, siis wõtke teine.

Maks. Ei, ei, laske juba! Noh, ja edasi?

Julius. Ma ütlen teile, teie ei tunne tüdrukut äragi! Ilus on ta! Milline kasw! Kui nukk! Elegant ja sale!

Maks (waatleb sigarit). Lühikesed ja paksud on mulle armsamad.

Julius (imestanult). Kuidas?

Maks. Ei midagi! Jutustage edasi!

Julius. Ta on tark, on palju õppind, armastab muusikat, kodu, lühidalt — tal on kõik omadused, et oma tulewast meest õnnelikuks teha — ainult üks wiga on tal . . .

Maks (kõige aeg oma sigariga tegewuses). Ei anna õhku!

Julius. Issand Jumal, jätke ometi kord oma sigar rahule! Katsuge nendest — siit! (Ulatab teise kasti sigaritega.)

Maks (wõtab uue sigari, hammustab tüki otsast ja pistab selle taskn).

Julius. Teie, teate, minu Gerti on mõistlik tüdruk, aga Riias on ta oma pääkese igasuguste pöörastc mõtetega täis tuupind ja päälegi annab mu naine talle weel hoogu.

Maks (oma sigari pääle mõeldes). Noh, see ei ole sugugi parem.

Julius (walesti arusaades). Ei, ei — minu Regine on muidu südamest hää inimene — aga —

Maks (keerab põlewat sigarit edasi-tagasi oma nina all). Ta lõhnab halwasti! . . .

Julius (wihaselt). Stiiglits! Kas tahate mind nüüd tõsiselt päält kuulata wõi sõimate waid minu sigareid!

Maks (paneb sigari kõrwale). Rahustuge, see asi on lõpetatud.

Julius. Nii siis — ilma pikema sissejuhatuseta, ma tahan oma tütart mehele panna.

Maks. Aha! Saan aru! Selleks otstarbeks tahate ärist oma osa wälja wõtta?

Julius. Ei, seda ma nimelt ei taha! Kõik peab nii jääma, nagu ta on. Ja kui ma mõne aasta pärast ärist wälja astun, siis peate teie ütsinda kaubamaja „Seibold ja Stiiglits“ esitama Noh, mis ütlete nüüd minu ettepaneku kohta?

Maks (äkki asjast huwitatud). Härra Seibold

— teie ettepanekud on palju paremad kui teie sigarid! (Wõtab sigari ja paneb uuesti suhu.) Aga teie tulewane wäimees — on tema siis sellega päri?

Julius (tõuseb). Inimene, Stiiglits, ärge olge ometi nii pää pääle kukund — teie ise peategi minu tütre kosima!

Maks (kohmetanult). Kuidas? Mina? — Mina peaksin? . . . (Tõuseb paneb sigari kõrwale, läheb Juliuse juure, surub liigutatult tema kätt, siis kuiwal, ärilisel toonil.) Tehtud!

Julius. No noh, nii lihtne see asi ka ei ole. Minule isiklikult olete, kui wäimees, wäga sümpaatne — aga kas teie ka minu tütrele meeldite? —

Maks (kindlalt). Seda ma ei usu!

Julius. Miks siis mitte?

Maks. Ma ei ole weel ühelegi naisele meeldind. See on tõepoolest nii! Mulle omale on see arusaamata — sest lõppude — lõpuks olen ma . . . Lapsena olin ma isegi wäga nägus — kuid aastate jooksul on näolapike weidi muutund — ometi olen ma ikkagi weel kaunis omapärane mees, eks ole? Kuid naiste juures ei wea mul! Millega wõiks seda seletada?

Julius. Üsna lihtsalt! Teie olete liig kuiw, äriline, naise wastu peab ikka üliwiisakas olema. Kui ta siisestub, peate talle wastu astuma — waadake nii! (Teeb seda kõik koomiliselt, Heinot kopeerides.) Suudlete ta kätt — (tahab Maksi kätt suudelda.) Noh, olge nii lahke ja silmitsege kord oma käppi. Need on ju neegri omad! Üleni tindiplärakaid täis.

Maks. Mul ei olnud ju aimu, et teie minu käsi suudelda tahate.

Julius. Ja üldse, kuidas näete te wälja! Kuidas te riides käite! Pole imestada, kui te ühelegi naisele ei meeldi. Sellessamases kuues astusite minu juure raamatupidajana ametisse.

Maks. Täiesti õige! Ostsin selle siis wanakraami turult.

Julius. See krae on ka wanamoodne ja walmisõmmeldud kaelasidet ei kanta enam tänapäew. Aga oodake, ma annan teile ühe omadest. (Ära minnes.) Wõtke niikauaks oma kalts kaelast ära. (Paremalt poolt ette ära.)

Maks (wõtab oma lipsu ja paneb tasku).

Julius (tuleb tagasi). Nii — siin on teile isesõlmija, maksab 3 krooni, need wõtan teie kaasawarast maha. (Paneb talle lipsu kaela ümber.)

Maks (waatleb lipsu allarippuwaid otse).

Julius. Noh, miks te siis ei sõlmi?

Maks. Ma mõtlen — see kaelaside on isesõlmija! (Seob abitult.)

Julius. Ja püksid! Ilma presswollita... Ja torus manshetid! Hirmus. Ja see juus! Oodake — silmapilk! (Ruttu paremalt poolt ära.)

Maks (tõmbab manshetid käiksest, pöörab nad ümber ja paneb jälle kätte, siis silmitseb pükse, teeb põidla ja nimetis sõrme märjaks ja püüab pükstesse teha presswolli).

Julius (tuleb, käes tolmutaja, lamm ja juuksehari). So, istuge nüüd siia. Ja wõtke ometi see hirmus näpitsprill ninalt.

Maks (teeb seda ja istub keset näitelawa toolile).

Teil on, nagu näha, soow minust mingisugust moenarri teha.

Julius (astub Maksi tooli taha, pritsib tolmutajast temale pähe). Nii! (Wõtab kammi ja harja, kammib tema juukseid). Waadake nii! Nüüd näete juba inimlikum wälja.

Maks (tõuseb). Arwate tõesti? Kui ma niimoodi wabriku lähen, saawad kõik ametnikud naerukrambid.

Julius. Ah, lollus! Nüüd weel taskurätt rinnatasku.

Maks (wõtab tuue taskust ühe suure siniseruuduliste räti wälja ja tahab seda rinnatasku panna).

Julius. Jumala pärast! Jätke see! Wõtke minu oma! (Paneb oma räti temale tasku.) Nüüd weel lill nööpauku — (toob aknalault lille) nii, ja nüüd keerake omad püksid üles.

Maks. Kuidas nii? Kas sajab siis?

Julius. Niimoodi kantakse praegu pükse! Ja nüüd saadan ma teile oma tütre . . .

Maks. Mis tarwis?

Julius. Noh — teie peate temaga nüüd ise kõnelema, peate talle armuawalduse tegema! (Tahab pahemale poole ära minna.)

Maks (hoiab teda tagasi). Oodake weel üks silmapilk! Ma ei tea mida ma talle ütlema pean! Terwes omas elus pole ma weel sarnase asjaga korda saanud!

Julius. Ah, lollus! Stiiglits! Teil on ju muidu päris teraw mõistus! Ainult julgust!

Anna (paremalt tagant poolt toob suure lillekimbu).

Julius. Mis teie säält toote, Anna?

Anna. See lillekimp toodi praegu armulisele preilile.

Julius. Kelle poolt siis?

Anna. Härra Fellneri poolt! Proua sai weel suurema.

Julius. Aha! Pange nad seniks sinna ja paluge minu tütar siia!

Anna (paneb kimbu pahemale poole lauale ja läheb pahemale poole taha ära).

Julius. Kaege, näe, see poiss tunneb asja!

Maks. Kes on see härra Fellner?

Julius. Teie wõistleja! Ja üks kardetawamaist! Kui teie end nüüd kokku ei wõta, siis näppab ta teie nina alt tüdruku ära.

Anna (pahemalt poolt). Armuline preili tuleb kohe! (Ära paremale poole taha.)

Julius. Nii siis julgust, Stiiglits! Ma jätan teid üksinda. (Ära paremale ette wõtab tolmutaja, kammi ja harja kaasa.)

Maks (paneb prillid ninale, wõtab lillekimbu, nuusutab). Wäga ilus! Maksab wist hiiglaraha!

Gerti (tuleb pahemalt poolt tagant, läheb häälmeelel tema poole). Ah, härra Stiiglits! Meie ei ole weel teineteist näinudki! (Anna talle südamlikult käe.) Tere!

Maks. Tere tulemast, armuline preili! (Suudleb kätt).

Gerti (naerdes). Oh, mis ajast pääle oleme siis üksteisele nii wõõraks jäänd? Üldse — teil on nii pühalik wäljanägemine —

Maks. Mina — mina tahtsin teile tere tulemast öelda.

Gerti (lõbusalt). Ah nii! — Ja need imeilusad lilled!

Maks (keerutab lillekimpu edasi tagasi, piinlikus seisukorras).

Gerti. On need minule?

Maks (kergendatult, annab talle kimbu). Ja — need lilled on teile!

Gerti. Oh — kui wiisakas! (Wõtab kimbu.) Härra Stiiglits, ma ei tunne teid enam ära! Ma ei tea — teie olete muutund! Nii wäga klaanitud! Aga see ei lähe teile sugugi.

Maks. Eks ole? Aga teie olete ka tublisti muutund, preili Gerti!

Gerti. Mis? „preili?" Selle pääle waatamata, et meie lapsepõlwesõbrad oleme? Ma mäletan weel wäga hästi, kuidas teie minuga mängisite.

Maks. Jah — teie tahtsite ikka „hopsa ratsanikku" teha!

Gerti (naerdes). Ja kuidas ma teid piinasin! Kas mäletate weel, kuidas ma kord teie kontori tooli nööpnõelu täis panin, ja teie siis, teadmatult, nende pääle istusite. . .

Maks (meeletuletades, naerab). Jah, teil olid ikka taewalikud mõtted! Ja nüüd olete täiskaswand noor daam — ja imeilus weel päälegi!

Gerti. Aga, härra Stiiglits! (Naljatades Teie ütlete mulle meelitusi! . . .

Maks (ausalt). Ei — ei — see on tõde — kui ma nii teid waatan — ja kui teie minule nii otsa waatate — tõesti — imeilus! . . .

Gerti (naljakalt). Nüüd katsun, et ruttu minema saan, muidu hakkate mind weel armastama! (Tahab ära minna).

Maks (kuiwalt). Jääge rahulikult siia! On juba hilja! (Wiib teda pahemale poole tooli juure.)

Gerti. Aga, armas Stiiglits — (Langeb koomilises hirmus toolile).

Maks. Lubage, ma räägin edasi! Nüüd sain selle õige aluse kätte ja kui teie wahele räägite, siis kaob mul jutulõng. (Hooga). Gerti — kuulake mind! Teie olite minu muudetud wäljanägemise üle wäga imestanud, teil on õigus! Minuga on suur muudatus juhtund. Mitte ainult wälispidiselt — need püksid keeras teie isa üles — tema arwates näen ma nii nooblim wälja — kuid ka minu siseinimene on ümberkeeratud, ja seda tegite teie — — —

Gerti (tahab midagi wastata).

Maks. Palun, mitte wahele rääkida, muidu on kõik mokas! . . . Kui teie siit lahkusite, olite weel laps, aga nüüd — kus ma teid jälle nägin — kui teie säält uksest sisse astusite — neiuks sirgund — siis ütlesin ma enesele: wastik! . . .

Gerti (imestanult). Mi — is?

Maks. No muidugi: wastik! Siin jooksen ma juba nii kaua üksinda poissmehena ringi — ja ei ole ühtegi hinge, kes mu eest hoolitsekś! (Näitab oma pää pääle.) Ka mu juuksed harjas teie isa — waadake — säält tuli mulle see mõte — et meie teineteist juba nii kaua aega tunneme ja teie mind alati piinand olete — (äkki kuiwal toonil). Tahate minu naiseks saada?

Gerti (kogu selle aja teda päält kuulates, purskab walju häälega naerma, tõuseb). Aga, härra Stiiglits! Teie tahate mind kosida? Kuidas tulete äkki sellele mõtele? Teie olete ju muidu wäga armas ja tena inimene ja ma olen kindel, et teie naisel saab teie juures hää olema, aga teid oma mehena — ärge pange pahaks — seda ei wõi

ma enesele, kõige paremal tahtmisel, sugugi ette-kujutella!

Maks. Aa — ma olen ehk teie jaoks liig wana?

Gerti. Ei! Wahe aastates ei hoiaks mind tagasi. Just wastuokſa — kui ma kord mehele lähen, siis ainult küpsele mehele, aga see peab midagi läbieland olema, ta ei pea ainult minule waid kõikidele naistele meeldima — ma tahaksin olla tema pääle uhke — ja — armas härra Stiiglits — seda peate ometi ise tunnistama — huwitaw ei ole teie mitte! . . Teie, wõib olla, peate mind ogaraks, aga ma ei saa endale oma tulewast meest mitte teisiti kujutella. Aga see kõik ei tohiks teilt teie mõtteid eemale peletada! Teie peate naise wõtma! Tingimata! Teie olete sündind abielumees, ja teie leiate kind-lasti mõne teise, kes nii paljunõudlik pole — kui mina.

Anna (paremalt poolt tagant). Preili, härra Fellner on sääl!

Gerti (rõõmsalt). Ja! Ma tulen kohe!

Anna (paremale poole taha).

Gerti. Nii siis mitte kuri olla — ja jääme häädeks sõpradeks! (Annab talle käe.) Eks ole? Nägemiseni. (Ruttu üle weranda paremale poole ära, lillekimp jääb lauale.)

Maks (üksi, waatab talle järele, läheb siis tooli juure, ja keerab püksid alla, tõmbab oma manshetid pöörab nad jälle endisse kuju).

Julius (paremalt eest). Noh, Stiiglits, kui-das on? Kõnelesite temaga?

Maks. Ja muidugi! Asi on lõpetatud!

Julius (rõõmsalt). Tõesti?

Maks. Siin on teie kaelaside (sõlmib selle lahti ja annab tagasi) ja siin teie taskurätt. Ma ei ole seda tarwitand.

Julius (imestanult). Noh, mis ta siis ütles?

Maks (wõtab oma kaelasideme ja paneb selle jälle ette). Ta ütles, et see olla minu poolt wäga hää mõte — ma peaksin tingimata abielluma!

Julius. Noh waadake! . . .

Maks (tuiwalt). Aga kellegi teisega!

Julius. Aga mis põhjusel siis tema ei taha?

Maks. Ma ei ole talle küllalt huwitaw.

Julius. Aha, tean juba — kõige selle taga peitub see auhinnaga krooitud tantsija, see noor Fellner, see kiitleb oma armulugudega, ja see imponeerib temale! Seda oleks teie ka pidand tegema!

Maks. Aga minul ei ole weel ühtainustki armulugu olnud! . . .

Julius (imestanult). Tõesti? Inimene, teie wõiks ennast tsirkuses näidata, aga seda ei ole teil sugugi tarwis minu tütrele ninale kirjutada. — Kuulge, Stiiglits! Meie asi ei ole weel kadund! Teie saate ometi minu wäimeheks!

Maks. Aga ta tahab alnult üht niisugust meest, kellel . . .

Julius (jatkab). Kellel tormiline noorus on olnud! Hea, siis teeme talle seda rõõmu! Walmistame teile siis kõigepäält tormilise minewiku, ehk küll see meie kaubamaja eriala ei ole! — Kannatage, küll näete, millise huwitawa mehe ma teist teen. Nii siis: Teil on mitmeid aastaid ühendus olnud kellegi kuulsa iludusega.

Maks (imestanult). Kellega siis?

Julius (tuiwalt). Seda ma weel ei tea!

Maks. Seda ei usu teie tütar minust kunagi!

Julius. Meie toome talle kõik andmed ette —

Maks. Missugused andmed?

Julius. Kirjad — pildid —

Maks. Kust tahate need siis wälja wõtta?

Julius. Stiiglits — teie olete tõesti hirmus saamatu! (Läheb akna juure.) Minge sinna wastu paberikaplusse, seal on müügil ilusate naiste pilte. Otsige nendest mõned kenad wälja ja tooge siia.

Maks. Kuidas? Üks puha kelle omad?

Julius. Ja muidugi! Näitlejannad, tantsijannad ja muud iludused! . . .

Maks. Teate mis, härra Seibold: ühe tunni eest polnud mul wähematki mõtet endale naist kosida — aga nüüd — kus teie mulle selle kärbse kõrwa pistsite, nüüd olen ma selle mõttega juba harjund ja kus ma teie tütart jälle nägin — ta meeldib mulle wäga ja teie mõte nende piltidega meeldib mulle ka — nii siis: hää küll — kui mull siis tingimata pöörane minewik olema peab, siis lasen enesele sääl wastas paberikaupluses mõned „ühendused" wäljawalikuks ette panna ja missugune siis meeldib, selle ostan siis ära — muidugi äri kulul! (Ära üle weranda pahemale poole.)

(Tulewad Walli ja Hilda, noored tüdrukud, Gerti aastates, heledates suwikleitides, paremalt takka.)

Walli. Tere, härra Seibold!

Julius. Ah, preili Walli! Mis kodus

siis hääd tehakse, kuidas papa terwis? Ah, preili Hilda — teid saab ka kord näha!

Hilda (räägib wigaselt). Meie tulime Gertile tere tulemas ütlema.

Walli. Ta oli meie kõige parem sõbranna.

Julius. Noh, küllap ta rõõmustab. Ma saadan ta kohe siia — (tahab rõdule minna).

Walli. Tänan wäga, härra Seibold! Me palusime talle juba öelda, et meie siin oleme.

Hilda. Sääl ta ka juba ongi!

Julius (ära paremale poole ette).

Gerti (tuleb aiast üle weranda). Hilda! Walli! (Südamlik teretamine, suudlused, kaisutused j. n. e. Kust te teate, et ma juba siin olen?

Walli. Frieda Meiessner olla sind näind autoga mööda sõitwat, ja helistas mulle kohe.

Hilda. Ja mina kohtasin preili Winteri, kes mulle ütles, et sa mitte üksinda pole tulnud.

Walli. Ah — sina? Kes oli siis see noorhärra, kes sinuga ühes tuli?

Gerti. See on siis ka juba teada?! Ah, õigus. (naerdes). Ma unustasin, hoopis et ma jälle oma armsas kodulinnas olen!

Hilda (uudishimul). Jutusta ometi! Oled ehk kihlatud?

Gerti. Ah, lollus! Üks tuttaw päälinnast kes mind oma autos siia tõi.

Heino (tuleb ülimoodsas teniseülikonnas, keskelt).

Walli. See ta wist ongi?

Gerti. Tohin ehk tutwustada? Härra Heino Fellner minu sõbrannad: Hilda ja Walli — kes juba igatsesid teid tundma õppida.

Hilda (koomiliselt edwistades). Oh — Gerti naljatleb!

Walli (koketeeriwalt). Wäga rõõmustaw!

Heino. Minu daamid, ma olen waimustatud!

Walli. Teie olete wist esimest korda meie linnas?

Heino. Kahjuks! Oleks ma aimand, et siin nii palju wärskust ja iludust eest leian, oleksin juba warem tulnud.

Walli. Oh — komplimendid!

Hilda (tasa Gertile). Taewalik inimene!

Maks (pahemalt poolt üle weranda, näeb toasolijaid). Oh, wabandage. . . (Kummardub Walli ja Hilda poole.) Minu daamid.

Hilda ja Walli (külmalt). Tere!

Gerti (tutwustades). Härra Fellner — härra Stiiglits — minu isa ärisoanik.

Heino. Wäga rõõmustaw.

Maks. Rõõmustan!

(Piinlik paus.)

Maks. Mul on au. (Ära paremalt ette. Hilda ja Walli naerawad talle järele).

Hilda. Naljakas inimene!

(Nooreb tüdrukud istuwad ümber suitsetamislaua.)

Gerti. Lapsed, teie ei tohi tema üle naerda. Ta on wäga hää poiss. Täna on ta waid weidi ehmatand! Ja selles olen mina süüdi. Ma haawasin teda täna rängasti. Andsin talle nimelt — korwi.

Walli. Tegi ta sulle armuawalduse?

Gerti. Mõtelge ometi — ja!

Hilda (naerdes). Härra Stiiglits! . . .

Walli. Uskumatu!

Heino. Tõepoolest! Hää nali!

Gerti (tõuseb). Härra Fellner, aga nüüd wõiksime oma partii lõpule mängida. (Walli ja Hilda tõusewad ka.)

Heino. Meeleldi! Daamid ehk teewad ka kaasa?

Walli. Ei — meie waatame päält.

Gerti. Hää — lähme siis.

(Daamid koguwad Heino ümber ja lähewad juteldes üle weranda pahemale poole.)

Julius (paremalt poolt eest Maksiga, waatab äraminejatele järele). Aha! Sääl on see tenisjunkur juba jälle. Olge hääd waadake, kuidas nad kõik tema ümber on. Nagu kärbsed mesipotis. Stiiglits, nüüd on ülim aeg! Nii siis näidake siia, mida te wälja ostsite. (Istub pahemale poole.)

Maks (wõtab mõned pildid taskust.) Siin on kõik, mida leidsin. Maksin palju raha. 25 senti tükk!

Julius. Noh, waatame siis. (Waatleb esimest pilti.) See on ju Sara Bernhard. Wanemat wist küll enam ei leidnud! Ta wõiks wäga hästi teie wanaema olla!

Maks. Hää, siis wõtame selle siin! (Annab talle teise pildi.)

Julius (naerdes). Stiiglits! Olete siis Jumalast maha jäetud?

Maks. Kuidas nii?

Julius. See on ju „Monna Liisa.“

Maks. Ta on wäga kena ja sõbralik, waadake ometi, kuidas ta naerab!

Julius. Inimene! Ta on juba wähemalt 500 aastat surnud! . . .

Maks. Või nii? — Kahju! Ta meeldis minule kõige rohkem! Aga muidugi, siis ei lähe! (Näitab kolmandamat pilti.) Noh, kuidas oleks aga sellega? Noor ei ole ta just mitte. Weidike paksuwõitu näib ka olewat — aga tal on midagi sümpaatlikku!

Julius. Näidake korraks siia! (Wõtab pildi ja purskab waljusti naerma.) Stiiglits! Teate ka mida te ostsite?

Maks. Kuidas?

Julius (tahab rääkida, purskab uuesti naerma). Inimene! See on wõimata, et teie sellega siin mingisuguses ühenduses olete olnud!

Maks. Miks siis mitte? Kes see siis on?

Julius. See on ju Paul Pinna — „Tambowi tädis."

Maks (waatab imestanult pilti). Või nii? (haawatult). Ja noh, kui teil iga ühe kohta midagi öelda on . . . — Üks ainus on weel järele jäänd! (Näitab talle neljandamat pilti.)

Julius (silmitseb pilti, kargab püsti). Pagan wõtku, see on naine. Kes see siis on? Ah — siin seisab ju — „Riia Rai?" Ah see on tuntud kinonäitlejanna. See on kohane! Selle juure meie ka jääme. See saab minu tütrele igatahes imponeerima.

Maks. Arwate?

Julius. Iseendastki mõista! Sellane tuttaw kuulsus! Kas te siis kunagi ei ole kuulutuslehtedelt lugend „Ria Rai" — niisuguste tähtedega (näitab käega).

Maks. Pole aimugi!

Julius. Noh, selle eest aga tunneb minu

tütar seda nime wägagi hästi, ta on teda kinolasti filmis näind ja minu naine kah! Nad jooksewad ühest kinost wälja ja teisest sisse!

Maks (wõtab pildi ja silmitseb terawalt). Tähendab, siis sellega siin on mul ühendus olnud?

Julius. Ja!

Maks. Wabandage, weel üks küsimus: kas sel ühendusel ka järeldused olid?

Julius. Ah, lollus!

Maks. Noh — seda pean ma ometi teadma.

Julius. See asi on nüüd lõpetatud ja selle pildi on ta teile mälestuseks annud: ainult peaks weel midagi pääle kirjutama. Andke korraks siia! (Wõtab taskust täitesule ja istub laua taha.) Küll ma seda juba teen — muudan weidike käekirja. Mõne sõna — midagi õige südamlikku. (Mõtleb wähe aega, siis Maksile.) Noh, wõtke waewaks ka natuke järgimõelda!

Maks (wõtab lillekimbu laualt ja paneb suitsetamislauale). Hm! Ehk wast üks salmike!

Julius. Suurepärane . . . midagi õige poeetilist.

Maks. Näituseks: „Mis jaoks siis nutta, kui on lahkumise tund."

Julius (irooniliselt jatkates). „Kui teisel nurgal teine ihkab, ootab sind?" Teie olete lambapää! See naine armastas teid ju pööraselt ja armastab teid weel tänapäewgi.

Maks. Ah nii! (Kuiwalt.) Jah, siis muidugi see ei kõlba . . .

Julius. Hää, siis katsume ise midagi luuletada! See ei peaks ometi nii raske olema.

Midagi, mis „Maksi" pääle riimub. Pidage juba käes:

Ela hästi armas Maks —
Mu hinge lõid sa riks ja raks. —

Maks. Noh, selle eest teie juba auhinda ei saa!

Julius (haawatult). Olge hääd kui teie paremini mõistate!

Maks. Tarwis otsida, mis Riia pääle riimuks. Aha tean juba:

Jään igawesti sinu Riiaks
Kuid armu tung — sul läks ju liiaks.

(Uhkes poosis). Noh?

Julius. Näen juba, sellest luuletamisest ei tule midagi wälja! Seda peab juba lapsest saadik harjutama. Kirjutame lihtsalt: (Kirjutab.) Oma palawalt armastud Maksile — igaweses armastuses — magusate tundide mälestuseks — Riia."

Maks. Wäga hää! Suurepärane. (Wõtab pildi.) Ja edasi?

Julius (tõuseb ja paneb sule jälle tasku). Ja nüüd peame katsuma seda pilt osawalt minu tütre kätte toimetada — ehk — oodake — weel parem — minu naise kätte!

Maks. Aga kuidas seda teha?

Julius. See on päris lihtne. Teie peate ta alguses oma tuue tasku. Need teised andke minu kätte, et eksitust ära hoida. (Paneb teised pildid oma tasku.) Nii! Nüüd, kui minu naine siin on, peate selle pildi kogemata ära kaotama. Minu Regine, nagu juba teada on, wäga uudishimulik, ning seda pilti leides, loeb kindlasti mis sääl kirjutatud. Teie teete muidugi näo, nagu

olekſite ſurmahoobi ſaand, karjute „ha!“ ehk „mu Jumal!“ ehk „taewas!“, wõi mida iſe tahate. Minu naine uſub kindlasti ſeda kometit, jutustab ſelleſt looſt minu tütrele ja teie olete ühe hoobiga kõige huwitawam mees! Kõik muu jätke minu hoolde.

Regine (pahemalt poolt takka). Kuule, Julius! (Näeb Stiiglitſit.) Ah, ſa pole ükſi — ſiis ma ei ſega parem. (Tahab ära minna.)

Julius. Wõid jääda, meie äriline läbirääkimine on kohe lõpetatud. Silmapilk.

Regine (läheb pahemale poole akna juure). Palun!

Julius (taſa Matſile). Nüüd on kõige parem ſilmapilk. (Waljusti.) Nii ſiis, kõik on korras — teie astute ſelleks tarwilikke ſamme! (Taſa.) Tehke alguſt!

Maks. Ja, ja. (Wõtab pildi oskamatult taskuſt, teeb mõned ſammud Regine poole ja wiskab pildi maha.) Mul on au, proua Seibold!

Regine (pöörab weidi pääd, külmalt). Jumalaga, härra Stiiglits! (pöördub jälle akna poole — pilti nägemata).

Maks (waatab imestanult Juliuſe poole, taſa). Mis nüüd?

Julius (taſa). Korrake!

Maks (läheb Regine poole, tõstab pildi üles ja laſeb uuesti kukkuda). Mul on au, proua Seibold!

Regine (pöörab pää Matſi poole). Mo jätſin juba teiega jumalaga, härra Stiiglits! (Pöördub jälle akna poole.)

Maks (taſa Juliuſele). Ei hakka õnge!

Julius (annab talle märku, et ta ſeda iſe teeb).

Stiiglits, teie olete midagi kaotand. (Teeb talle pantomiimselt selgeks, kuidas sellele reageerida, tasa.) Kohkuge!

Maks (kuiwalt). Ha! Oh, taewas! Mu Jumal!

Julius. Teie kohkusite äkki — mis on siis juhtund?

Regine (uudishimulikuks saades, tõstab pildi üles.) Pilt? — See on ju — see on ju Ria Rai?

Julius (teeb nagu ei teaks millestki). Kes see on?

Regine. Tuntud kinonäitlejanna!

Julius. Soo? Luba ma waatan kah!

Maks. Härra Seibold, ma palun teid tungiwalt — — —

Julius. Ega teil ometi oma ärisoaniku ees saladusi ole? (Lükab Maksi kõrwale ja astub ise keskele.)

Regine. Siin on isegi midagi pääle kirjutatud.

Julius. Jah? Loe ometi!

Regine (loeb suure imestusega). „Oma palawalt armastatud Maksile — igaweses armastuses — unustamata magusate tundide mälestuseks — Ria."

Julius (tehtud imestusega). Mis see — tähendab? (Maksi poole). Teie olete siis see palawalt armastatud Maks? Teie saatsite siis selle daamiga magusaid tunde mööda? Ma olen keeletu! Giineke, mis sa ütled selle kohta?

Regine. Ma pean tunnistama, härra Stiiglits, — seda ma teist küll poleks uskund! (Kaswawa huwiga, arwastuswäärselt Maksile). Ma olen tõsiselt üllatatud!

Julius. Üllatatud? Ma olen … (Maksile). Mõistagi, teie isiklikud asjad ei lähe mulle korda, aga et teil pääle niisugust minewikku weel julgust leidub … Ah, Giineke, sa ei tea sugugi milles asi seisab — — — julgus oli minult minu tütre kätt paluda, — waadake see on häbematus! (Läheb taha poole.)

Regine. Ma ei saa sinust tõepoolest aru, Julius! Sinul oleks kõige wähem õigust moraali lugeda! (Õige sõbralikult Maksile) Härra Stiiglits, minul on koguni teine arusaamine, kui Seiboldil! Mees peab oma sarwed maha jooksma! (Juliusele.) Muidugi enne pulmi — (Maksi poole) ja päälegi olete näidand, et teil maitset on. (Silmitseb pilti.) Niisugune ilus, elegantne naine, nagu Ria Rai — mis ta teile küll maksma läks!

Maks (ennast unustades, kuiwalt). Kõik kokku 1 kroon!

Julius (tõukab teda, tasa). Pst!

Regine (waatleb weel pilti). Küll ta wõis teid armastada!

Maks. Ma ei kõneleks sellest meeleldi!

Regine. Mõistan teid. Ei tahagi teid ka enam küsimustega piinata!

Maks (kõrwale). Jumalale tänu!

Regine. Härra Stiiglits, kas teie ei jätaks selle pildi mõneks silmapilguks minu kätte?

Maks. Olge hääd!

Regine. Tänan teid! (Ulatab talle sõbralikult käe).

Julius (tasa Maksile). Suudelda! Suudelda!

Maks (läheb laiali laotatud kätega Regine poole).

Julius (teda tagasi hoides, tasa). Kätt! Kätt!

Maks (suudleb tormiliselt Regine kätt.)

Regine. Ma ei tunne teid ära! Nii wiisakas? Ei ole seda teie poolt sugugi harjund! —

Maks. See ei ole weel midagi! (Keerab oma püksid üles, tõmbab Juliuse taskust taskuräti paneb selle enese tasku, siis wõtab laua päält lillekimbu ja ulatab Reginele.) Tohin ma?

Regine (wõtab hiilgawa näoga lillekimbu).

Maks (saadab Regine ühtelugu tema kätt suudeldes üle weranda wälja).

Julius (naerab walju häälega). Noh, mis ma ütlesin? Mõjub, mõjub! Ma tunnen oma Reginet! Nüüd jutustab ta sellest — wärskelt minu tütrele ja ühe tunni pärast teab seda terwe linn!

Maks (koomilise ehmatusega). Jumala pärast! Te ajate mulle hirmu pääle!

Julius. Ei tee midagi! Pääasi on see, et meie enda eesmärgile jõuame. Ja nüüd lähme. Miin on pandud.

Maks. Kui ainult — haisu ninna ei saa?

Julius. Ah lollus! Pange tähele — noor Fellner lendab õhku ja teie olete peremees majas! (Mõlemad parmalt ette ära.)

Gerti (Reginega tulles). Mis see oli, emake? Härra Stiiglits ja Nia Nai?

Regine. Täitsa kindel, nendel on ühendus olnud.

Gerti (imestanult). Ei wõi olla!

Regine. Ole hää, waata ise — selle pildi kaotas ta siia tuppa! (Näitab pilti.)

Gerti (waatleb pilti). Tõepoolest! Tema ta on! Uskumatu!

Regine. Armas laps, kui naine kirjutab:

„Palawalt armastatud Maks" ja „magusate tundide mälestuseks" — sellega on kõik öeldud!

Gerti. Kus see seisab? Näita korraks. (Näeb mis kirjutatud). Ei, tõesti! Aga seda pean ma lohe — (hüüab aeda). Walli — Hilda! Tulge ruttu siia!

Walli (aiast). Mis on siis, Gerti?

Hilda. On midagi juhtund?

Gerti. Teie tunnete kuulsat Ria Rait?

Walli. Ja muidugi. Nägime alles hiljuti kinos! Praegu läheb üks suurem film temaga: „Surmas ühendatud".

Hilda. Ah — on taewalik naine!

Gerti. Ja mõelge, härra Stiiglits on mitmed aastat tema armuke olnud.

Hilda (naerdes). Härra Stiiglits?

Walli. Rumal nali.

Regine. Kuidas nii? Härra Stiiglits on ometi wäga kena mees?

Gerti. Kui te ei usu, olge lahked, siin on must walgel. (Annab pildi.)

Hilda (lugedes). „Oma palawalt armastatud Maksile?" —

Walli (nõndasama). . . . „unustamata magusad tunnid?"

Hilda. Ah, kui romantiline!

Walli. Aga et niisugune naine, nagu Ria Rai, kelle järele kõik mehed hullud — enesele niisuguse mehe nagu härra Stiiglits —

Gerti (haawatult). Luba — mina leidsin teda alati huwitawa olewat! Ja kui juba niisugune kunstnik, nagu Ria Rai, teda hullupööra armastab —

Regine. Siis peab ta juba teadma — mispärast!

Hilda. Minu ema ütleb alati, et härra Stiiglits olewat kohane mees minule.

Gerti. Sinule? Palun jäta omad lootused! Ma jutustasin teile, et ta mulle armuawalduse tegi, just siin selles toas. Ja kui ma ainult tahaksin — — —

Regine. Pst! Tasa! Sääl ta ongi!

Maks ja **Julius** (paremalt poolt eest).

Hilda (waimustatult). Ta on tõesti wäga meeldiw mees!

Gerti (nõndasamuti). Wäga huwitaw mees!

Hilda (õige sõbralikult). Tere, härra Stiiglits!

Walli (niisamuti). Tere!

Regine (liialtatud sõbralikkusega). Armas härra Stiiglits. Ma unustasin teid homme lõunaks endi juure paluda! Teie teete meile seda rõõmu?

Maks. Kuidas? On siis homme juba pühapäew?

Regine. Ei, aga teie olete meile igal ajal armas külaline!

Julius (tasa Maksile). Noh, mis te nüüd ütlete? Läheb kui määritult!

Heino (aiast). Palun wabandust, minu härrased, tahtsin ainult jumalaga jätta! Nii siis nägemiseni täna õhtul. (Läheb Regina poole.)

Regine. Ah õigus, ja, meie palusime teid enda juure. Ja waadake — kui rumal — meie ei ole kahjuks täna õhtul kodus —

Julius (tasa Maksile). Näete nüüd? Sääl ta juba lendab!

Regine. Südamest kahju — wast teine kord!? . . .

Heino. Oh palun!

Regine. Meil on midagi ülitähtsat ees!

Julius. Ja, ülitähtsat! (Reginele.) Ja nimelt mis siis?

Regine. Meie lähme täna kõik kinno!

Gerti (rõõmsalt). Ah ja, emake!

Julius (lõbusalt Maksile). Kas mõistad?

Heino (üllatatult). Kinno?

Regine. Ja, uut pilti waatama, milles Ria Rail pääosa. Temast olete kindlasti kuulnud?

Heino. Kuidas siis — muidugi! Niisugune kuulus iludus!

Gerti, Walli, Hilda. Eks ole! (Waatawad waimustatult Maksi poole.)

Maks (pöördub häbelikult kõrwale).

Regine (Maksile). Teie olete nii armas ja muretsete meile looshi.

Maks (kõrwale). Noh, see ü h e n d u s läheb mulle aga kallikს maksma.

Regine. Teie tulete ometi ühes meiega, härra Stiiglits?

Maks. Mina? Mul on weidi piinlik . . .

Gerti (Maksile). Ah, palun, palun, tehke mulle seda meelehääd!

Julius. Tehtud! Meie läheme kõik seltsis kinno!

Gerti (õnnelikult). Ah ja! Ria Rai juure!

Maks. Minugi pärast! (Kiitwalt Juliusele.) Sel kombel õpin ma teda wähemalt tundma!

Eesriie.

Teine waatus.

Näitelawa on mõni silmapilk tühi, siis heliseb telefon.

Anna (paremalt poolt tagant). Ja, ja! Nii kestab see terwe päew. (Wõtab kuuldetoru.) Siin Seiboldi teenija. — Kuidas? — Kohe waatan! Kes räägib? Silmapilk!

Regine (on wahepääl pahemalt poolt katta sisestund.)

Anna. Proua Seiboldi palutakse.

Regine. Mind? (Annale). Kes sääl on?

Anna (tasa). Ehitusnõuniku proua! (Paremale poole taha ära).

Regine (tasa). Ah — see wastik inimene! (Wõtab kuuldetoru ja räägib liialdatud sõbralikkusega.) Tere hommikust, armas sõbranna! Kuidas käsi käib? — Tänan wäga! — Teie käisite eile kinos? — Saite weel sisse? Räägiti, et piletid juba mitmendat päewa ette olla äramüüdud. Nii, nii! Noh, siis oli teil õnne! Noh, kuidas meeldis? Eks ole? Ria Rai on kütkestaw. (Paus, Regine naerab). Hahaha! Ja — härra Stiiglitsil on maitset — kuidas? Teie tahate temaga kõneleda? Kahjuks — ta on wabrikus. Tohin ma talle midagi edasi anda? Ah soo — teie tahate teda homme lõunaks enda juure paluda? So, so! Teie Frieda on temast huwitatud? Ah — mis te räägite? Noh — siis ehk huwitab see teid, kui kuulete, et härra Stiiglits on eilasest saadik meie Gertiga kihlatud. Ja, ja, tänan, tänan teid. Aga sellest hoolimata wõin ma teie kutset

härra Stiiglitsile edasi anda — kuidas? Ah — see ei ole nüüd enam tähtis. On ka minu armamine — olge hääd — jällenägemiseni armas sõbranna! (Paneb toru kõrwale, wõidurõõmsalt). Nüüd ta lõhkeb kadedusest!

Gerti (pahemalt poolt takka, elegantses, heledas suwikleidis, teisel wiisil juukseb kammitud, kui I waatuses). Tere hommikust, emake!

Regine (kaisutab õnnelikult Gertit). Minu laps! Minu Gerti! Kui ilus sa täna oled! Terwe sinu nägu hiilgab õnnest!

Gerti. Ja, emake, ma olen wäga õnnelik.

Regine (teda waadeldes). Aga ma ei tea, sa tuled mulle nii teistsugune ette — sinu juus on teisiti kammitud?

Gerti (uhkelt). Just nii nagu Ria Rail! Ma tahan Maksi üllatada.

Regine (liigutatult). Kui armas! Sobib sulle ka wäga hästi!

Gerti Mul on weel üks üllatus! (Näitab üht raamitud pilti.) Siin!

Regine. Ah — tema pilt?

Gerti. Ma laskfin ta sisseraamida. Esiotsa jääb ta siia. (Paneb pahemale poole lauale). Aga meie kodukoldel peab tal aukoht olema. (Istub pingile.)

Regine (istub tema juure paremale poole laua äärde). Kas tead, kellega ma praegu telefoni läbi rääkisin? Ehitusnõuniku prouaga! Ta tahtis Maksi enda juure paluda, (pilkawalt) tema Frieda olla temast huwitet! Mis sa selle kohta ütled?

Gerti. Rumal hani oma pardinina ja tedretähtedega! Ph! On sellel ka millestki aimu!

(Uhkelt.) Niisugusel mehel, nagu Maks, on teised nõuded!

Regine (silitab õrnalt Gerti). Muidugi minu kallike! Sa ei wõi enesele kujutella, kui kadedad kõik sinule on!

Gerti. Ma olen ka uhke oma Maksile. Ja kui nad weel tänases lehes meie kihluse kuulutust loewad — — —

Regine (õnnelikult). Siis lõhkewad nad wihast.

Gerti (niisama). Ah ja! (Tõuseb ja läheb Regine takka läbi, paremale poole.) Ah see on — suurepärane tundmus! Aga kus siis isa on? Kui lõbus ta eila õhtul oli. Niisugusena ei ole ma teda weel kunagi warem näind!

Regine. Ei ole ime. Niipalju sekti juua...

Walli (läbi aia). Gertike! (Regine poole). Tere hommikust, proua Seibold!

Hilda (talle järgnedes). Tere, proua Seibold!

Walli (Gertile). On see tõsi? Sa oled kihlatud?

Gerti. Ja!

Walli (langeb talle kaela). Soowin sulle südamest õnne!

Hilda. Mina kah! (Suudleb teda.)

Walli (Reginele). Ka teile armuline proua!

Hilda (niisamuti temale). Südamlik õnnesoow, proua Seibold!

Regine. Tänan, lapsed, tänan!

Gerti (imestanult). Aga kust teate teie seda? (Nooremad tüdrukud istuwad paremale poole.)

Walli. Ehitusnõuniku Frieda jutustas sellest Terwishoiunõuniku prouale ja see rääkis jälle

kaupmees Ertelile — juhtumisi oli meie teenija sääl ja tõi siis selle uudise koju.

Hilda. Kui õnnelik sa küll oled!

Walli. Et sa nii huwitawa mehe saad, kellest terwe linn räägib! Ah soo, oled sa kõige wiimaseid üleswõtteid Mia Maist näind?

Hilda. Meie tõime nad sulle kaasa.

Walli. Terwe seeria.

Gerti. See on teist wäga armas! Näidake ometi!

Walli (wõtab käekotist 6 pilti). Siin on ta kui „Suurwesiiri armsam ori!"

Gerti. Taewalik — waata ema. (Annab emale.)

Hilda (teise pildi pääle näidates). See siin meeldib mulle kõige enam.

Walli (kolmanda pildi pääle näidates). Ma leian, siin on ta kõige nägusam!

Gerti. Tohin ma need pildid endale jätta?

Walli. Muidugi! Teate mis? Meie paneme nad kõik siia tuppa.

Gerti. Ah ja! Seda me teeme! (Kõik kolm jaotawad pildid toas laiali.)

Maks (paremalt poolt takka).

Walli. Sääl on ju härra Stiiglits!

Hilda. Õnnelik peigmees! (Walli Hilda tormawad tema juure). Soowime õnne.

Maks. Tänan, minu daamid, tänan!

Gerti. Minu Maksike! (Läheb ta juure ja suudleb teda.)

Maks. Tere, minu magus kassike! (Annab talle wäikese kimbukese.) Siin on sulle mõned lilled!

Gerti Kui armas! Tänan sind, Maksike. (Suudleb teda.)

Walli. Kui armsad nad üksteise wastu on.

Hilda. Kui kaks tuwikest!

Regine (õige magusalt). Noh? — Ja mind ei panda sugugi tähele?

Maks. Ah, õigus! (Kuiwalt Reginale.) Tere nukuke!

Regine. Kas musu ei saa?

Maks. Seda wõime ka teha! Täna olen ma kõige pääle walmis! (Suudleb teda).

Gerti. Sa oled juba uutes riietes — lase waadelda, Maks — Laitmatu!

Regine. Jah tõesti suurepärane.

Maks (ennast waadeldes.) Kontoris ei tunne nad mind alguses äragi ja kui mind meie jooksupoiss Emil nägi — karjus ta kohe waljusti. „Waadake ometi Stiiglits on pääsukese-sabas!" (Kõik naerawad.)

Walli. Lähme nüüd, Hilda.

Hilda. Jah, jätame nüüd õnnelikku paari üksi.

Walli. Nägemiseni Gerti!

Hilda. Jumalaga, härra Stiiglits! (Üldine jumalaga jätt.)

Walli. Jumalaga, proua Seibold! (Walli ja Hilda paremale poole taha ära.)

Regine. Nägemiseni, lapsed. Palju terwiseid omastele.

Gerti. Ema on sinu wastu nii õrn!

Maks (kuiwalt). Noh, teatud piirides wõib endale neid õrnusi meeldida lasta.

Gerti (nuusutab lilli). Need imeilusad nelgid! Kuidas nad lõhnawad! Sina Maksike, ütle ometi, kas sa ei leia minu juures midagi uut?

Maks. Ei!

Gerti. Noh, waata terawalt! Kas tõesti ei näe, et mu juus teisiti kammitud on?

Maks. Õigus jah — aga mis jaoks siis?

Gerti. Just nii kannab ka tema — Ria Rai!

Maks. Ah so! Ria — suurepärane.

Gerti. Ja waata korraks siia! (Wiib teda raamitud pildi juure.) Tema pilt. Mida ta sulle kinkis! Laskfin selle sisse raamida.

Maks. See on tõesti ilus sinu poolt.

Gerti (näitab teiste piltide pääle). Ja siin — ja siin — ja sääl — tema kõige uuemad üleswõtted.

Maks. Tead sa armas laps! Sa ei tohiks ikka üht ja sedasama asja korrutada. See on mulle piinlik. See asi on juba kord lõpetatud, seepärast ei maksaks sellest ka enam rääkida.

Gerti. Ah õigus — seda tahtsin ma sinult juba ammu küsida, mil põhjusel see ühendus teie wahel murdus?

Maks (häbelikult). Kuidas?

Gerti. Mil põhjusel läksite lahku?

Maks (häbelikult). Aga laps —

Gerti. Ei, seda pead sa mulle ütlema!

Maks. Ja — (tuiwalt) siis pean ma seda sinu isalt küsima.

Gerti (imestanult). Kuidas?

Maks. Ma arwasin — (parandates) Seda pead sa oma isalt küsima. Tema teab alati kõik paremini kui mina.

Gerti. Kuidas nii?

Maks. Ma tunnistasin talle kõik üles!

Gerti. Ah so! Ma austan ju wäga sinu awameelsust, aga waata, Maksike, nüüd olen ma sinu pruut ja ma tahaks meeleldi kõik teada (istub Maksi põlwele) ütle mulle ausalt ja awameelselt, sul ei ole mingisuguseid tundeid enam tema wastu?

Maks. Mitte kõige wähematki! Sa ei usu muidugi, aga mul on tunne, nagu poleks ma seda naist oma elus kordagi näind.

Gerti (õnnelikult). Ja? — Ah — mul langes kui kiwi südamelt! (Kaelustab teda.) Minu Maksike! (Suudleb).

Julius (aiast). Brawo! See meeldib mulle juba!

Gerti (hüppab ehmunult sülest maha). Ah, sina oled, isa! Fui, niiwiisi ehmatada!

Julius. Noh — eks püüan tulewikus enne koputada, kui oma tuppa sisse astun.

Gerti. Muidugi, kui kodus noored armastajad on, siis ei lähe see ka teisiti. Nägemiseni, minu Maksikene! (Saadab talle käemusu, paremale poole ära).

Julius (hõõrub rõõmsalt käsi). Näed nüüd wana argpüks — kui hästi meie selle asja joonde ajasime, mis? Nüüd oleme kõik kätte saand, mida soowisime. Sina oled õnnelik peigmees, minu tütar sipleb kõrwuni armastuses ja minu Regine on seitsmendas taewas — nüüd ei wõi meile enam midagi juhtuda.

Maks. Ja — see oli teie poolt tõesti suurepärane mõte, härra Seibold!

Julius. Kuidas „härra Seibold!" Inimene, meie jõime ometi eila sinasõprust.

Maks. Ah, õigus!

Julius. See on ka kõik, mis mul eilsest päewast meele jäi. Mul oli wist hiigla kilk?

Maks. Selle eest on sul siis täna tubli pääwalu?

Julius. Ei, see ongi just naljakas. Harilikult, kui ma palju joond olen — siis on mul teisel päewal metsik pääwalu. Aga täna walutab mul jalg, nii nagu oleks keegi tundide kaupa sellel talland.

Maks. On ka nii! See olin mina!

Julius. Nonoh? Kuidas nii?

Maks. Sa sattusid äkki rääkimise hullustusse ja oleksid peaegu kõik meie plaanid nurja ajand.

Julius. Tõsi küll! Teatud silmapilgud sel õhtul kadusid täitsa uttu, nii et mu mälu enam tõele ei wastand. (Näeb pilte.) Noh, mis siin on juhtund? Kust need pildid siia sattusid?

Maks. Gerti poolt.

Julius. Ah, (näeb laual sisseraamitud pilti) ja siin see pilt. Aha! (Naerdes.) Kui nad aimaksid, et see minu kirjutatud. Jah — kõik siin majas keerleb aina sinu ümber! Mind ei pane enam keegi tähele. Aga see on mulle armas. (Kawalalt naeratades). Ma sain nimelt täna wäikese kirjakese. Ma jutustasin sulle sellest loost preiliga autos. Ja täna lubab preili mulle, et selle käekoti isiklikult talle õhtul koju ära wõin wiia! (Müksab Maksi.) Saad aru, kust tuul puhub?

Maks. Noh tead, Julius, pean sulle awatikult ütlema, et sa liig kergemeelne oled.

Julius. Nagu näha, tahad sina mulle moraali lugema hakata. Sina, kellel ühendus kõigile tuntud filmidiiwaga selja taga?

Maks. Nah, sul on õigus. Aga kuidas tahad sa kodunt wälja lipata?

Julius (kawalalt naeratades). Üsna lihtsalt! Mul on kohtamine ärisõbraga.

Maks. Seda su naine enam ei usu!

Julius (wõiduröömsalt). Ta peab seda uskuma, wõid kindel olla! — Seda näed sa kohe! (Läheb pahemale poole ukse juure ja hüüab.) Giineke, tule korraks siia! (Maksile.) Pane nüüd tähele.

Regine (pahemalt poolt). Mis sa tahad, Julius?

Julius. Tahaksin sulle waid öelda, et ma täna õhtul kodus ei söö.

Regine. Ah — sul wist jälle õige tarwilik äriline istang?

Julius. Täitsa õige.

Regine. Tõesti, ma pean ütlema, on sul aga häbematust! Arwad sa siis tõesti, et ma weel nii loll olen, et sinu öiseid konwerentse usun?

Julius. Wõid uskuda nagu soowid!

Regine. Sooh? Ja kes on siis sinu seekordne ärisõber?

Julius. Miks sa seda nii teada tahad? See on üks meie kõige wanematest ärisõpradest, härra Riimann.

Regine (wilkawalt). Ah Riimann on tema nimi! Ja kuidas näeb ta wälja?

Julius. Oled sina aga uudishimulik! Kuidas ta wälja näeb? Ta on wäikene, paks mees, palja päälaega, — umbes minu aastates.

Regine. Ja kus elab siis see härra Riimann?

Julius. „Kuld Lõwis.“ Tuba nr. 12.

Regine. So, so! Selle üle jõuame kohe selgusele! (Läheb telefoni juure, kõlistab.)

Maks (tasa Juliusele). Nüüd oled sees!

Julius (nõndasama). Kannatust!

Regine (kõneleb). Palun „Kuld Lõwi“ wõõrastemaja — ja — kuidas? Kas uksehoidja on sääl? — Siin proua Seibold ja — Firma Seibold ja Stiiglits — Ah — kas elab teie juures, toas nr. 12-nes keegi härrra Riimann? (Imestanult.) Ja? Täna hommikul sissesõitnud? — Soo! Ei, ei minu mees tahtis ainult teada — see on kõik — ma tänan! (Paneb toru ära.)

Julius (wõidurõõmsas poosis). Noh! Jõudsid nüüd selgusele? Näed nüüd isegi — seekord oled sees!

Regine. Ära nüüd eneseft Jumal teab mida mõtle, et kord ka tõtt rääkisid! Ja palun ära jää liig kauaks, kuuled sa? — (Pahemalt poolt ära.)

Julius. Ei, ei, Giineke — ole päris rahul! (Ahkelt Maksile). Noh, mis sa nüüd ütled?

Maks. Ma olen keeletu! Riimann!? Pealegi meie wana ärisõber? Teda ei tunne ma sugugi.

Julius. Mina ka mitte.

Maks. Luba ometi — kust teadsid sa siis, et ta „Kuld Lõwis“ elab?

Julius. Päris lihtne. Käisin juhtumisi sääl wõõrastemajas, siis lugesin tahwlilt. „Härra Riimann, tuba nr. 12.“ Seda tahan ma tulewikus

ikka teha. Kui mul jälle niisugune wäike erais-tang ees — lähen esmalt hommikul wõõraste-majja ja otsin omale nimetahwlilt ükskõik kelle nime wälja! See on nüüd minu kõige uuem trikk! Sa näed ise, mingisugust sissekukkumist siin olla ei wõi!

Maks. Julius, sa päris imponeerid mulle!

Anna (paremalt takka, ajaleht käes). Siin on ajaleht. (Annab lehe, läheb paremale poole taha ära.)

Maks. Meie kihluskuulutus peaks juba sees olema.

Julius. Muidugi, sääl see seisabki. (Loeb waljusti). Meie ainukese tütre, Gerti, kihlust meie ärisaniku härra Maks Stiiglitsiga annawad seega teada: Julius Seibold ühes abikaasaga — kõlab suurepäraselt — Reginega, sündind Kure-klops.

Maks. Mis uudist muidu ka lehes?

Julius. Ei huwitagi mind wäga. Mina, kui ärimees, loen harilikult ainult kuulutusi. (Waatab tagumist külge, äkki jääb ühe koha pääle ehmunult wahtima). Mis see siin on? See pole wõimalik!

Maks (ehmatab). Mis siis? Mis on juhtund!

Julius (laseb lehe põrandale kukkuda ja langeb ise toolile). Hirmus! . . .

Maks (kaswawa hirmuga). Jumala pärast! Mis on juhtund?

Julius (nõrgalt). Säh, loe!

Maks (tõstab lehe üles paneb prilli ninale, loeb — laseb lehe kukkuda ja langeb toolile). Nüüd on kõik mokas!

Julius (õnnetult). Tähendab, ma lugesin siis õieti? Näita weel kord! (Wõtab lehe tahab lugeda). Kõik keerleb silmade ees . . . Loe sina mulle ette. (Annab talle lehe.)

Maks (wõtab wärisewate kätega lehe, loeb wärisewa häälega). Kus see oli? Ah siin! Kino „Gloria" juhatusel on korda läind, suure waewa ja hiigla kulude pääle waatamata — ta meile tuntud ja armastatud filmidiiwat „Ria Raid" üheks wõõrusetendusels päälinna kutsuda. Kuulus näitlejanna wiibib praegu juba meie linnas ja tahab täna, isiklikult, sensatsioonfilmi „Patuse armastuse" esietendusele ilmuda.

Julius (meeleheitel). Tähendab, see seisab sääl tõesti? Noh — mis me nüüd teeme?

Maks (julgelt). Ma tulen kohe tagasi . . . (Tahab ära minna.)

Julius (kargab üles, hoiab teda tagasi). Kuhu sa lähed?

Maks. Ma tahaks ainult mõned asjad sissepakkida, ole nii hää ja waata seni järele, millal järgmine laew Ameerikasse läheb.

Julius. Mis sa siis mõtled teha?

Maks (külma rahuga). Tahan wälja rännata!

Julius. Ah lollus! Ei maksa ometi seepärast kohe pääd kaotada. Nii hull see asi ei ole!

Maks. Noh, ma tänan! Terwe kaheksa päewa räägitakse terwes linnas, igas perekonnas, iga kõrtsilaua taga minu ühendusest Ria Raiga. Kui see nüüd sellest teada saab — ja ta saab sellest teada — selle pääle wõid sa kindel olla — wõib olla, et ta sellest juba teadki, see häbi oleks

wäljakannatamata — ma ei julge ennast tänawal näidata! Minu kuulsus on mokas, minu kihlus läheb luhta — (kurwalt) ei — ma rändan parem wälja! (Tahab jälle minna).

Julius. Siis oota ometi! Katsume rahulikult selle asja üle järele mõelda — (telefon kõliseb — wihaselt) Issand Jumal, mis see siis on? (Wõtab kuuldetoru wihaselt). Kes sääl siis on? Kes? — Kino „Gloria?"

Maks (ehmatab). Kõigewägewam, nüüd läheb lahti! . . .

Julius (Maksile). Pst! Wait! (Kõneleb.) Kuidas teie arwate? Ja, ja — härra direktor — meie lugesime juba lehest! See rõõmustab meid wäga. Ah — mis te ütlesite? (Maksile.) Inimesed jooksewad kassa pääle tormi — Wabadusplats olla murruna rahwast täis! (Kõneleb jälle). Aga mida teie siis soowite? — Aha! See saab härra Stiiglitsi igatahes wäga rõõmustama! (Maksile). Ta on sulle ühe loosi reserweerind. Just Ria Rai kõrwal!

Maks (jookseb meeleheitel ringi). Ma wõiksin selle mehe ära kägistada!

Julius (kõneleb). See on wäga armastuswääne teie poolt. Meie saadame teile weel teadust. Ja — Hääd terwist — (paneb toru ära).

Maks (lootusetult). Sa näed, katastroof on tulemas — ja seda ära oodata ma ei wõi. Ela hästi, Julius! Terwita oma naist, wõid talle ta minu poolt suud anda — Gertile tahan ma seda weel isiklikult üle anda. (Tahab paremale poole taha ära minna).

Anna (paremalt poolt tagant, torwiga, läheb

rõõmsalt Matsi poole). Härra Stiiglits, kas teate juba?

Maks (wihaselt). Mida siis?

Anna. Igal pool on suured plakatid wälja pandud. — (Näitab kätega nende suurust.) Teie endine armastus esineb ju täna isiklikult kinos!

Julius. Teame, teame juba!

Anna. Ma tahaks — teda meeleldi näha härra Stiiglits! Kas teie ei wõiks mulle ühe priipileti kinkida?

Maks (meeleheitel). Julius — tee mulle seda ainukest meelehääd — ja poo see naine üles!

Anna (jookseb hirmunult karjatades paremale poole taha).

Maks. Seda ei kannata ma enam wälja. (Käib ringi).

Walli ja Hilda ajalehtedega aiast. Regine ja Gerti neile järele.

Gerti. Maks — Isa — kas olete juba kuulnud? Ria Rai on siin!

Walli. Meie nägime teda praegu tänawal!

Hilda. Küll oli toredalt riides!

Gerti. Isa — sa peaks kohe kinopiletid muretsema. Meie läheme kõik ühes sinna!

Maks. Ja, tuid mind palun sellest wabastada.

Julius. Ja — Maks ei ole päris terwe.

Maks. Mul oleks nagu õhust puudus ja külmad wärinad käiwad üle ihu.

Regine (Gertile). Siis jääd sina ka koju.

Gerti (kellele see ei meeldi). Aga ma tahaks meeleldi teda kord näha.

Regine. Aga Gerti! Mis sa õige mõtled! Sina — kui pruut? . . .

Gerti. Ah seepärast — Aga ma olen ju moodne iuimene.

Walli. Aga meie lähme. Tule Hilda, lähme!

Hilda. Nägemiseni!

Walli. Nägemiseni! (Mõlemad ruttu ära.)

Regine ja Gerti (saadawad neid mõne sammu).

Maks. Mul on hirmuhigi otsa ees. Ma olen surmahirmus.

Julius (tasa Maksile). Julgust! Muidu annad enese ära.

Regine (tuleb ette, Maksile). Mis sinuga on, Maks? Sa näed haiglane wälja!

Gerti (kes talle järgnes). Jah — tõepoolest!

Maks. Ah, kui teie teaks, mis tundmus mul on?

Regine. Oota, mul on wäga hää abinõu, ma lasen sulle kohe baldriani teed keeta. (Ära).

Maks (äraminnes endale). Unerohi oleks mulle armsam! (Ära).

Anna (paremalt poolt, teatab). Härra Fellner!

Julius. Aa, minu südamesõber! Tema puudus weel!

Gerti. See edew poiss oma alaliste meelitustega on mulle igaw. Isa, wõta sina teda wastu! (Annale). Härra Seibold laseb paluda. (Anna paremalt poolt taha ära.)

Julius (Gertile). Mine pääle, armas laps, see lendab warsti jälle wälja. (Gerti ära).

Heino (astub paremalt, tagant sisse, kübaras ja kinnastes). Härra Seibold! (Kummardab.)

Julius. Tere hommikust, härra Fellner! Mis walmistab mulle au?

Heino. Tahtsin daamidele kihluse puhul oma parimaid õnnesoowe jalge ette panna — see tähendab teile muidugi ka. See minu praegune wisiit on ka ühtlasi jumalagajätt.

Julius. Wäga sõbralik. Aga minu naine keedab praegu baldriani teed ja minu tütrel ei ole praegu aega — teie mõistate ju — noor õnnelik pruut! Nii siis — teie tahate juba ära-sõita? Ma kõnelen sellest daamidele, nad rõõ-mustawad wäga. Mind palun aga wabandada, mul on kiire. Nii siis, saage hästi koju! Mul on au! (Kõrwale). Patenteeritud tola! (Ruttu paremale ette ära).

Heino (üksinda, talle järele waadates). Noh — see oli juba küllalt selgelt öeldud. (Astub werandale.) Mühakas!

Anna (paremalt poolt tagant, laseb Riimanni sisse). Palun sisseastuda, ma teatan kohe härrastele. (Pahemale poole taha.)

Heino (näeb imestanult Riimanni). Teie olete, Riimann?

Riimann. Ah — Fellner?! (Annab kätt.) Mida teete siin jumalast mahajäetud pesas?

Heino. Wäljasõidul rohelisse tõin ühtlasi selle maja preili wanemate juure koju. Oma wahel — mul oli preilikese wastu pisut huwi! On teine armas tütarlaps!

Riimann. Siis seekord tõsiselt? Wõi õnne soowida?

Heino. Ei, ei! Keegi teine näppas ta mul nina alt ära. Noh — pole midagi teha. Aga mida siis teie siit otsite? Tunnete siin seda perekonda?

Riimann. Ei, aga wõõrastemajja tagasi tulles, teatas mulle uksehoidja, et keegi proua Seibold olla mulle helistand ja minu järele küsind. See on imelik. Ma ei tunne siin ühtki hinge!

Heino. Ja mis tõi teid siia linna?

Riimann (istub suitsetamise laualt pahemale poole.) Olen ka ühele daamile reisuseltsiliseks.

Heino (paljuütlewa naeratusega). Mõistan!..

Riimann. Teie mõistate mind walesti, armas Fellner! See daam on minu pruut —

Heino (imestanult). Oo, pardon! Mul ei olnud aimu. Lubage, minu südamlik õnnesoow!

Riimann. Tänan, tänan! Päälegi teie tunnetegi teda kindlaste — see on kuulus kinonäitlejanna Ria Rai.

Heino (kohmetanult). Ria Rai? — So — so, see on siis teie pruut. Muidugi! Olen temast palju kuulnud! — Tema ülesastumine täna õhtul ühes kohalikus kinos on palju tolmu sünnitand.

Riimann. Jah — Kinoomanik tegi talle hiilgawa ettepaneku — meie olime lihtsalt üllatatud, et niisuguses, wõrdlemisi wäikses linnas sarnast kõrget honoraari suudetakse maksa. Aga ta näitse siin õige kuulus olewat. Tänawail on wõimatu liikuda, igaüks wahib meile otsa, igal pool sosistatakse: „see ta on, see ta on.“ Ja kuhu sa waatad — igalpool ta pildid wälja pandud! (Waatab toas ringi, imestanult.) Siin on neid kah! (Tõuseb üles, naerdes). See on ju uskumatu! Hullumeelsete pesa! (Näeb sisseraamitud pilti.) Ja siin on ta pilt koguni sisse raamitud! (Loeb

kaswawa imestusega.) „Oma palawalt armastatud Maksile — igaweses armastuses — magusate unustamata tundide mälestuseks!" (Ärritatult.) Mis see siis tähendab? Sellest ei ole ta mulle sõnagi lausund! — Noh — see on juba liig!

Heino. Armas Riimann, rahustuge. Ma mõistan, see on walus, selkombel — — —

Riimann (energiliselt). Nüüd öelge awalikult: kas teie teadsite midagi sellest loost?

Heino. Ma ei wõi salata. Linnas liiguwad nii mitmet moodi jutud.

Riimann. So, so! Wõi nii saab neid kauneid asju kuulda! Ja kes on siis see „Maks"?

Heino. Kui teie seda teada tahate — see on keegi härra Stiiglits — härra Seiboldi äriosanik.

Riimann. Ah — nüüd mõistan ma kogu seda janti Ria — Rai nimega — Arusaadaw! Seepärast siis see suur huwi! Seepärast see hiiglahonoraar, mis talle pakuti! Nüüd on mulle ka see arusaadaw, mispärast ta nimelt siia tahtis tulla! (Heinole.) Armas Fellner, tahate mulle weidi abiks olla?

Heino. Häämeelega — aga . . .

Riimann. Olge hääd minge „Kuld Lõwi" wõõrastemajja ja küsige preili Maria Raineri järele.

Heino (imestanult). Maria Raineri järele?

Riimann. Ja — Ria Rai on ainult tema warju nimi. Öelge ma pean temaga tungiwalt rääkima ja tooge ta siia — aga palun waikige, kõigest sellest — mitte üks sõna!

Heino. Kui ma seega teile kasu toon — südamest häämeelega —

Riimann. Siis palun, rutake! (Heino paremale poole taha ära.)

Riimann (üksinda, tagasihoitud wihas, wõtab pildi ja loeb). „Oma palawalt armastatud Maksile." — Noh, oota sa, kawal madu! (Paneb pildi tasku.)

Regine (pahemalt poolt tagant). Wabandage, mu härra, et ma teid oodata laskfin.

Riimann. Oo palun, armuline proua!

Regine. Kellega on mul au?

Riimann. Minu nimi on Riimann.

Regine (imestanult). Ah — teie olete siis see härra „Kuld Lõwist?"

Riimann. Täitsa õige! Teie olete täna telefoni kaudu minu järel küsind?

Regine. Ja. (Püinlikult teda waadeldes.) Õieti, ma ei tea — (silmitseb teda pääd raputes).

Riimann. Miks te mind nii kummalise pilguga waatlete?

Regine. Minu mees kirjeldas teid hoopis teistsugusena — palju wanemana ja —

Riimann. Teie mees? — Aga ma ei tunne teda sugugi.

Regine (imestanult). Mis? Teie ei tunne Julius Seiboldi?

Riimann. Ma kuulen seda nime täna esmakordselt.

Regine. See on imelik!

Riimann. Kas teie ei tahaks mulle lähemalt selgitada —

Regine. Silmapilk! (Läheb paremale poole ees

olewa ukse juure ja hüüab.) Julius — palun tule korraks siia.

Julius (paremalt poolt eest). Mis sa soowid, Giineke?

Regine. Waata korraks, kes siin on.

Julius (waatab Riimanile arusaamatult otsa, teeb lühikese kummarduse, siis pöördub oma naise poole.) Kes see on?

Regne. Kas sa siis seda härrat ei tunne?

Julius. Ei.

Regine. See on ju härra Riimann!

Julius (ehmatanult). Kes?

Regine. Sinu kõige wanem ärisõber! Härra „Kuld Lõwist."

Julius. (perplex). See olete teie?

Riimann. Minu nimi on Riimann?

Julius. Siis teie olete minu wana sõber Riimann?

Regine. Minu teada, pidi see härra wana ja paks olema ja palja päälaega?

Julius. Oli ka! (Läheb Riimanni poole). Inimene, olete teie aga muutund! (Naisele). Ta on Steinachi juures käind. Aga ära sellest kõnele — ta ei kuule seda häämelega!

Riimann (waatab seda kõike kiwistand rahuga).

Regine. Jäta naljad! Sa ei taha mulle ometi selgeks teha, et sina seda härrat tunned?

Julius. Seda ei ole ma sugugi tõendand.

Regine. Sa annad siis järele . . .

Julius. Mul ei ole midagi järele anda! Ma ütlesin sulle, et minu wana sõber Riimann tuleb. Nagu näha ei ole tal enesel aega olnud.

Eks oke — ja saadab seepärast oma poja. (Liginedes, annab talle mõlemad käed.) Härra Riimann junior olge südamest terwitud. Mis isa teeb? Meie pole teineteist üle aasta näind. Ta on ikka weel wärske ja lõbus?

Riimann. Kahjuks ei. Minu isa on juba üle kahekümne aasta surnud.

Julius (pääle lühikest pausi, suures imestuses). Ärge tehke rumalat nalja!

Regine. Nüüd on kõik selge! (Läheb Juliusest mööda.) Wabandage, härra, et teie, kui wõõras, selle piinliku wahejuhtumi tunnistajaks olite.

Riimann. Oo palun, armuline proua! See on kaunis huwitaw.

Regine. Mul on au! (Ukse juures Juliusele.) Meil kahel on weel mõni sõna rääkida. (Ära).

Julius (talle järele). Palun, palun — sellega on aega!

Riimann. Härra Seibold — mul on tõsiselt kahju — —

Julius. Teie kaastundmus jäi weidi hiljaks. Mõni minut tagasi laskside mind kui kala õnges sipelda. Ärge pange pahaks — aga see polnud teist ilus! Kui näete, et inimene kitsikusest wälja püüab rabeleda, siis olge talle ometi abiks. Aga kuidas tulete üldse minu majja?

Riimann. Lubage — kui telefoni kaudu minu järele wajadust tunti — —

Julius. Ah, mis wajadust. Wäikese paksu palja pääga Riimanni järele oli wajadus, aga mitte teie järele! Noh — muidugi — teie ei ole selles süüdi, nii siis (häälstegewalt) Ärge kandke kauem wiha!

Riimann. Ei sugugi. Aga et m'a juba juhtumisi teiega tuttawaks sain, härra Seibold, siis lubage mind mõni sõna teie äriosanikuga rääkida.

Julius. Stiiglitsiga? Kas teie teda tunnete?

Riimann. Ei, seni pole mul seda au; aga tunnen igatsust teda tundma õppida!

Julius (imestanult). Kuidas? Mida tahate temast?

Riimann. Ah — ma olen tast nii palju kuulnud ja päälegi — on meil ka ühised tutwused — —

Julius (rahustatult). So? Noh — siis saab see teda rõõmustama. Üks silmapilk. (Hüüab paremalt poolt uksest sisse.) Maks, tule korraks siia!

Maks (kartlikult paremalt eest). Mis on? On siin juba jälle midagi juhtnud?

Julius. Ei, ei! Tahan sind ainult selle härrale siin tutwustada! (Tutwustades.) Minu äriosanik härra Stiiglits — härra Riimann!

Riimann (külmalt). Rõõmustab.

Maks (imestanult). Riimann? (Tasa Juliusele.) Ega see ometi, kes . . .

Julius. Ja, ja. Nimelt see „Kuld Lõwist"...

Maks. Aga Julius — kui nüüd sinu naine seda härrat näeks —

Julius. Ta on teda juba näind. See asi on juba mokas!

Maks. Tähendab, jälle sissekukkund? Hoolimata uuest wõttest?

Julius. Hiilgawalt! Aga oota, küllap mulle jälle midagi meele tuled. Palun, istuge ometi. (Istuwad.)

Riimann (kes kogu selle aja Maksi silmitsend). Nii siis — teie oletegi härra Stiiglits? Ja teie eesnimi on Maks?

Maks. Jah — juba sündimisest saati.

Riimann. Olen teist palju kuulnud!

Maks (imestanult). Minust?

Riimann. Ja — wiibin ainult mõned tunnid siin linnas — aga kõige selle järele otsustades, mida teist siin räägitakse — näite suur elumees olewat!

Maks (tasa Juliusele). Näete nüüd isegi — wõõrad teawad juba sellest. (Riimanile tagasihoidlikult.) Ah — inimesed liialdawad!

Julius. See oli ehk kord! Nüüd on aga härra Stiiglits minu tütrega kihlatud.

Riimann. So soh! Ja — aga igal pool räägitakse teie ühendusest kellegi tuntud kinodiiwaga.

Maks (häbelikult). Ühendus — sellega on weidi palju öeldud!

Julius. Jumal — meie oleme ju mehed enda wahel . . . Lõppude lõpuks on igal ühel meist wäikene tehtelmehlel olnud!

Riimann. Teadagi! Ja päälegi niisugune ilus naine, kui Nia Nai —

Julius. Eks ole? (Maksi pääle näidates). Ja, jah, — maitsest pole tal puudu!

Maks (rahutult). Aga ma ei mõista miks see teid nii huwitab?

Riimann (tõuseb). Seda ütlen ma teil ekohe! Ma tunnen seda daami nimelt isiklikult (Mats ja Julius tõusewad püsti).

Maks (ehmatab, kõrwale). Neetud! Nüüd saab see naine sellest kindlasti teada!

Julius (tasa Maksile). St! Külma werd! Nüüd püüame kõik maha salata.

Riimann (Maksile). Nii, wõi wäikene tehtel-mehtel oli teil temaga?

Maks. Mitte sinnapoolegi! Kuidas tulete sellele?

Riimann. Teie ju ise ütlesite —

Maks. Mina? (Näitab Juliuse pääle). Tema ütles! (Riimann läheb Maksist mööda Juliuse poole).

Julius (wäga imestanult). Mina olla „tehtel-mehtel" öelnud. (Ustawalt.) Ma kuulen seda sõna esimest korda!

Maks. Ei — tõesti — tehtelmehteliist ei wõi juttugi olla!

Julius. Ta tunneb teda — see on tõsi — ainult pääliskaudselt!

Riimann. Sooh?

Maks. Ja — päälisfaudselt on ka juba palju öeldud — ma ei tunne teda õieti sugugi — ehk siis ainult näitelinalt.

Julius. Näitelinalt on ka palju öeldud — ainult paberilt — kuulutustelt!

Riimann. Minu härrad — ma austan teie diskretsiooni — (õige energiliselt) aga ma pean teid nüüd tõsiselt paluma, et mulle selget tõtt awaldaksite!

Julius. Lubage — teie eksamineerite meid siin kui mõni kohtu-uurija! Mis õigusega, kui paluda tohin?

Maks. Ja — see on mulle ka arusaamatu!

Riimann. See saab teile kohe arusaada-waks. Mina, olen nimelt selle daamiga kihlatud.

Julius (suure ehmatusega). Taewane Jumal!

Maks (murtult). Nüüd olen ma sees!

Riimann. Minu härrad, ärge püüdke enam kõrwale põigelda. (Maksile.) Tunnistage juba mehelikult, et teie tema armuke olite!

Maks (ustawalt). Aga ei! Ma annan teile oma ausõna!

Riimann. Sooh? Ja seda pean ma uskuma? Mul tarwitseb ainult siin toas ringi waadata — sääl — sääl — igal pool ainult Ria Rai pildid! (Läheb tahapoole.)

Julius (tasa Maksile). Pagan wõtku, kui ta nüüd seda sisseraamitud pilti näeb — wõta see ära!

Maks (tahab seda teha, imestanult). Seda polegi enam.

Julius (kergemalt). Jumalale tänu!

Riimann (kes wahepääl pilte silmitses, pöördub jälle nende poole). Nii siis palun — mis on teil selle pääle wastata? (Seisab Juliuse ja Maksi wahel.)

Julius. See ei ütle weel midagi. Meie oleme suured kunstiharrastajad!

Maks. Ja, jah — iseäranis austame me kinodiiwasid!

Julius. Ja seepäraft ostame nende pilte!

Riimann. Ma näen siin aga ainult Ria Rai pilte . . .

Julius. Oh, meil on ka teisi . . . (Wõtab taskust mitmesugused pilte wälja.) Siin, näiteks — on teil „Sarah Bernard"! Ja siin on isegi „Mona — Liisa"!

Riimann Sooh! (Wõtab taskust sisseraamitud pildi.) Ja kuidas olete selle pildi omandand?

Maks (metsikus hirmus). See pilt on tal ka?!

Riimann. Tahate ikka weel salata? Nüüd, kus ma isegi seda siin olen lugend? (Paneb pildi endise kohale.)

Julius (wõidetult). Teil on õigus, meie peame alla andma.

Maks (ausalt). Ja, ma tahan teile kõik ülestunnistada.

Riimann. Hää — aga kui ma paluda tohin — siin selle daami enda juuresolekul!

Maks (meeleheitel). Ma palun kuulake mind enne!

Riimann. Mitte sõna enam! Ta peab iga silmapilk siin olema.

Julius. Mii — iis?

Maks (suures hirmus). Ta tuleb siia?

Riimann. Ma tahan (Maksile) teid silm-silma wastu seada. (Tahab minna.)

Maks (teda tagasi hoides). Oodake, ometi!

Julius (teda teiselt poolt hoides). Inimene! Riimann — wana sõber —

Riimann. Olen silmapilk jälle siin! (Ära paremale poole taha.)

Maks (langeb murtult toolile). Lõpp, lõpp! Nüüd pole enam mingit pääsu! Nüüd olen kogu ilma ees häbistatud . . . Häbistatud üdini! (Kargab äkitselt wihaselt üles.) Ja kellele wõlgnen selle eest tänu? Teile, härra Seibold!

Julius. Aga Maks!

Maks (ikka wihaselt). Palun mind mitte enam sinatada. Alguses luuletasite mulle ühenduse selle neetud Ria Raiga ja nüüd tõite mulle tema peigmehe ka weel kaela.

Julius. Aga mul oli täna õhtuks üht ärisõpra waja!

Maks. Ah, mis! Wähemalt sada wõõrast elawad „Kuld Lõwis" ja teil oli waja just härra Riimann wälja walida?!

Julius. Inimene, ole ometigi mõistlik! Ära karju nii metsikult.

Maks (endiselt). Iga ussikene karjub — kui tema pääle astutakse! Missugust õnnelikku ja rahulikku elu ma elasin. Sääl tulite teie, härra Seibold, käärisite mu püksid üles, tegite minust elumehe ja mina pean nüüd selle supi pääle kauba ükfi nahka panema. (Wihaselt paremale poole ära.)

Julius (talle meeleheitel järel hüüdes). Maks! Jää minu juure! (Enesele.) Et ühendusel, mida sugugi olnud pole, niisugused järeldused wõiwad olla — seda ma küll ei oleks wõimalikuks pidand! (Ära paremale poole ette.)

Heino (tuleb waatab toas ringi). Nonoh? Teda pole enam siin! (Hüüab aida.) Palun, astuge sisse, armuline preili!

Ria (lõbusalt). Nüüd, palun öelge, mis see kõik tähendab? Teie tulete minu juure wõõrastemajja, tutwustate end minu peigmehe sõbrana, toote mind tema ülesandel majja, mis mulle wõõras — minu küsimiste pääle, kehitate salapäraselt õlgu . . . Kelle majas meie praegu wiibime?

Heino. Meie oleme wabrikandi härra Seiboldi majas.

Ria (raputab arusaamatult pääd). Ei tunne! (Waatab ümber.) Aga teie ütlesite ometi, et minu peigmees siin olla?

Heino. Ja — mulle on see ka arusaamatu — ta pidi meid siin ootama.

Ria. Nii siis, palun mulle nüüd öelda, mida ta minult sooowib?

Heino. Seda ma kahjuks ei wõi! Andsin talle oma sõna!

Ria. Hää! Siis lähen ma! (Tahab minna.)

Heino (astub talle teele ette). Ei, palun, jääge!

Ria. Ja, kui teie mulle öelda ei taha —

Heino. Kui teie, armuline preili, seda nõuate — siis pole parata. On ehk ka parem, kui teie ette walmistamata oma peigmehe ette ei astuks! See on minul igatahes wäga piinlik ülesanne.

Ria (imestanult). Nüüd olen ma tõesti uudishimulik!

Heino (piinlikult). Ja — hm! Riimann arwab endal põhjuse oletada, et armulisel preilil kellegi härraga siit linnast — kuidas seda öelda — noh — mingisugune sõprus on olnud.

Ria (naerdes). Aha! Seda ma arwasin. (Naerdes). See on ju uskumata! Isegi selles wäikses pesas piinab ta mind oma armukadedusega. Kes talle siis selle kärbse jälle kõrwu on pistnud?

Heino. Mu Jumal, ta pidi ju lõpuks sellest kuulma, kuna terwe linn sellest räägib —

Ria (imestanult). Terwe linn räägib sellest? — Nüüd on küllalt. Nüüd tahan ma lõppude lõpuks teada, milles asi seisab. (Naerdes). Kellega olen ma teda seekord petnud?

Heino (piinlikus seisukorras, naerdes). Riimann arwab, et härra Stiiglitsiga!

Ria. Stiiglits! (Kuiwalt.) Ta on hull! Kuidas tuleb ta sellele?

Heino. Ta leidis ühe teie pildi, ühe — õige kompromiteeriwa pühendusega teie poolt!

Ria. Minu poolt? Noh seda tahaks ma näha!

Heino. Palun, siin ta on! (Annab talle pildi.)

Ria (loeb). „Oma palawalt armastatud Maksile" ... mis see tähendab? (Loeb edasi.) magusate, unustamata tundide mälestuseks." (Hakkab waljusti naerma, siis tuiwalt.) Noh — see on häbematus — Seda ei ole mina kirjutand!

Heino. Pole wõimalik.

Ria. See on wõltsitud! ((Annab pildi tagasi.)

Heino. Ma ei saa aru — millisel põhjusel on siis keegi —

Ria. Mu Jumal, see härra Maks tahtis arwatawasti elumeest maskeerida, — seda teewad paljud meeleldi. Ta tahtis end weidi huwitawamaks teha! See on kõik.

Heina. Teil on õigus, armuline preili, nüüd on mulle ka nii mõnigi asi selge. See härra Stiiglits nägi, et majatütar minust weidi huwitatud oli, ja et mind ületrumbata, mängis enesest elumehe. Selleks oli tal aga armuühendust waja ja teid leiti otstarbekohase olewat.

Ria (naerdes). Ma tänan selle au eest! See on kuulmata!

Heina. Minule toob see leidus kasu! Selle mehe kõrwad tahan tugewasti pihku haarata!

Ria (ruttu). Ei, seda teie ei tee! Seda jätke, palun, minu hooleks!

Heino. Mida mõtlete teha, armuline preili?

Ria. Seda saate kohe näha! Mul on juba tegewuskawa walmis ja teie peate mulle selles abiks olema.

Heino. Seisan teie käsutuseks!

Ria. Ükski hing ei tohi sellest teada — kõige päält ei tohi minu peigmehel sellest aimu olla, et ma tema kahtlustusest midagi aiman. Nii siis — suud pidada.

Heino. Minu käsi selle pääle!

Ria (lõbusalt). See härra Stiiglits peab saama mälestuse, mida ta nii pea ei unusta ja oma härra peigmehele tahan ma sel puhul ka wäikese õpetuse anda, mis teda loodetawasti sellest rumalast armukadestamisest jäädawalt parandab. Tulge! (Heinoga ära aeda).

Maks (paremalt poolt eest). Ei, ei ma ei tee ẽnam taasa — küllalt sellest!

Julius (järgneb). Sa ei tea ju weel — mis mul ees on.

Maks. Wõin juba arwata — oled jälle mõne wale wäljaaudund, aga ei — mina ei wõta sellest enam osa. Ma tunnistan nüüd kõik üles.

· Julius. Seda tehakse ainult siis, kui enam muud targemat üle ei jää!

Maks. Noh, siis tähendab — meil enam muud üle ei jää!

Julius. Sel puhul tunned oma Juliust halwasti.

Maks. Mil kombel wõid sa meid weel päästa, kuna ta iga silmapilk wõib siin olla.

Julius. Seda saad kohe näha. (Läheb ukse juure ja hüüab.) Regine, Gerti, tulge ruttu siia! (Regine ja Gerti pahemalt poolt tagant).

Regine. Mis on siis?

Gerti. On midagi juhtund?

Julius. Ja, ja õige halba.

Gerti. Mis siis isake?

Regine. Siis räägi ometi!

Julius. Ainult külma werd! Ria Rai wõib iga silmapilk siin olla.

Gerti (imestanult). Ta tuleb siia?

Regine. Meie juure?

Julius. Ja — oma peigmehega!

Gerti. Ta on kihlatud?

Julius. Jo, mõelge ometi! (Reginele.) Ja tead kellega? Selle Riimanniga, keda sa meie majja ahwatlesid. Ta nägi siin seda pilti ja teab nüüd, et tema pruudil Maksiga midagi ees on olnud!

Gerti (ehmatab). Mu Jumal!

Regine. Kui piinlik!

Julius (Reginele). Näed sa nüüd, mida sa tegid? Ta nõudis isegi Maksilt seletust. See, kui aumees salgas muidugi — sellega ei jäänd aga Riimann rahule ja läks oma pruudi järele.

Gerti (täis hirmu). Maks! Mis saab siis nüüd?

Maks. Jah — kui ma teaksin!

Julius. Ainult rahu! (Läheb Gertist mööda.) Kõik pole weel kadund! See naine saab kindlasti niisama salgama!

Regine. Arwad sa tõesti?

Julius. Teadagi! Kui ta sisse astub ja Maksi näeb, saab ta esimene sõna olewa: seda härrat sääl — ma ei tunne. (Maksile). Mis sina selle kohta arwad, Maks?

Maks (mõistab, mida Julius sellega arwab, naerab). Hehe! Hehe! Nii saab ta kindlasti ütlema!

Julius (Maksile). Sina muidugi teed, nagu ei oleks sa teda kunagi elus näind.

Maks. Loomulikult, et seda teen!

Julius. Ja kõik on kõige paremas korras! (Naisele ja Gertile). Ainult teie ei tohi endid ära anda!

Regine ja Gerti. Ei, ei!

Julius.. Nii siis: on teil kõik selge?

Regine. Ja, ja!

Gerti (õnnelikult). Ema, see on ju terwe romaan!

Julius (uhkelt Maksile). Noh Maks — mis ütled sa nüüd selle pääkese kohta?

Maks (annab talle suud). Julius! Sa oled päästeseltsi aumärgi ärateenind! (Riimann, Ria ja Heino sissetuwad keskelt.)

Regine (kartlikult). Pst! Sääl nad on!

Ria (tehtud imestusega Riimanile). Ja — kas sa ei tahaks mulle öelda, mis see tähendab?

Riimann (energiliselt). Seda saad ise kohe kuulda! (Waatab tuppa.) Aga sääl need härrased ongi. (Sisse astudes). Minu daamid! (Teeb daamidele kummarduse). Palun wabandust, et uuesti sisse tungin — asi puutub nimelt juhtumisse, mille selgitamisest oleneb kahe inimese elu.

Maks (enesele). Üks nendest kahest olen mina! (Istub kartlikult.)

Riimann (Maksile). Härra Stiiglits!

Maks (tõuseb kartlikult ja tõstab sõrme üles, nagu koolipoiss). Siin!

Riimann. Teie andsite mulle esiti oma sõna, et teil (Ria poole näitades) selle daamiga midagi ühist pole olnud?

Maks (Juliusest mööda, ausalt). Jah, ma tõendan, seda weel kord pühalikult kõikide ees: Ma ei tunne teda — ma ei ole kunagi näind seda daami!

Ria (teatraalselt). Maks! Sa salgad seda?

Kõik (suures üllatuses). Kuidas? . . .

Ria. Kas sa siis tõesti enam nende magusate, unustamatu tundide pääle ei mõtle, mida weetsime?

Riimann (suures wihas). Haaaa! Sa ei salga siis?

Ria. Maks! Minu palawalt armastatud Maks! (Kisub Maksi tormiliselt oma kaela).

Maks (kes ammuli suuga päält waadand, abitult Juliusele). Julius! Mis see siis nüüd jälle on?!

Julius (lolli näoga). Nüüd olen ka mina täitsa rumal!

Riimann. Tähendab see on siis tõsi?!

Ria (Riimannile teatraalselt). Jaaa! See on tõsi. Tõuka mind enesest, tapa mind aga ma ei wõi teisiti! (Maksi poole.) Ta oli minu suur armastus, arwasin et see tunne juba ammu kustund, aga nüüd — (Maksile) nüüd kus ma sind jälle nägin, kallim, on minus jälle kõik lõkkele löönd. Sina ainuke, armsam! (Kaelustab).

Riimann (tahab kallale tormata). Ha! Sina — — — (Heino hoiab teda tagasi).

Julius. Sul oli ehk wiimati temaga tõesti midagi ees?

Maks (sallib kõike lolli näoga, koomilise anduwusega). Wäga wõimalik! Nüüd usun ma seda juba isegi!

Ria (Maksile). Aga miks nii külmalt, kallim? Suudle mind!

Gerti. Aga lubage — härra Stiiglits on minu peigmees?

Ria (tehtud metsikusega). See on mul üks kõik! Nüüd on ta mul käes, nüüd hoian ma teda, ja ei anna teda enam kellelegi!

Gerti (langeb nuttes ema kaela). Ema!

Riimann (Riale). Minu preili, meie ei tunne enam üksteist! (Maksile.) Ja teie, härra Stiiglits, teie tulete minuga kahewõitlusele!

Regine (surma hirmus). Mu Jumal!

Gerti (karjatab). Maks!

Maks (murtult Juliusele). Näed sa Julius — ah — oleks ma endale parem „Monna — Liisa" wäljawalind! . . .

Eesriie.

Kolmas waatus.

Tund hiljem.

Regine (tuleb pahemalt poolt, jookseb üle näitelawa paremale ees olewa ukse poole, teeb selle lahti ja hüüab). Julius!? Teda ei ole? (Jookseb taha paremale poole ukse juure hüüab). Anna! (Waljem.) Anna!

Anna (wäljast). Ja, mis on?

Regine. Kus on mu mees?

Anna (wäljast). Härra Seibold? Läks wälja!

Regine. Ja härra Stiiglits? Kas te teda pole näind?

Anna. Läks ka wälja!

Regine. Kuhu nad siis jooksid? (Kõlistatakse). Jumal hoidku praegu külaliste eest! Ma ei tea, kus mu pää on! Oh — oh — seda päewa mäletan ma weel kaua! (Anna tuleb paremalt poolt tagant suure lillekorwiga, annab ühe kaardi Reginele.)

Regine. Mis te sääl toote?

Anna. See lillekorw toodi praegu.

Regine. Pange ta sinna. (Anna paneb korwi werandale ja läheb paremale poole taha ära.)

Gerti (pahemalt poolt õnnetult). Kuhu sa nii kauaks jääd, ema?

Regine. Ma tulen juba!

Gerti (pisaratega wõideldes). Mis lilled need on?

Regine (loeb kaarti). Linnapää Lohmüller abikaasaga soowiwad õnne kihlusekš!

Gerti (puhkeb nutma). Hu, hu, hu! Hirmus! Seda häbi. Kui see wähemast ajalehtedes weel polek ilmund. — Kui nüüd kihlus nurja peaks minema — — — (Istub pahemale poole.)

Regine. Laps, sa ei pea kohe kõige halwemat mõtlema!

Gerti. Usu mind, sellest ei tule hääd! See naine ei lase teda nii hõlbsasti küüntest! Sa nägid ju ise, kuidas ta end talle kaela wiskas!

Regine. Jah, see oli päris skandaal! Kui wähe, paraku, on inimestel häbitunnet, wõõras majas, sinu, kui pruudi ees — — —

Gerti. Jumal — ema — mida wõib niisugusest naisest paremat nõuda! Ja mina — loll

kana, olin weel uhke selle pääle, et Maks temaga ühenduses olnud! Ah — mul on niisugune wiha tema pääle ma wõiksin — (Näeb pilte, kargab wihaselt püsti.) Korista need pildid ära, ma ei wõi neid näha.

Regine (korjab pildid ära). Ja, ja, mu laps, ära ainult ärritu!

Gerti. Waesest Maksist on mul kahju. Kui see lugu nüüd tõesti kahewõitluseks läheb ja Maksile midagi juhtuma peaks — seda ma küll üle ei ela!

Regine (teda rahustades). Küllap see härra weel enne järele mõtleb!

Gerti (uskumatult). Arwad sa? Ta oli kui hullumeelne! Temast wõib kõik uskuda!

Walli (tuleb Hildaga aiast). Tere, proua Seibold, tere, Gerti — sa oled nutnud?

Hilda (uudishimulikult). Mis teil siin juhtund on?

Gerti. Kuidas nii? Ma ei tea, mida mõtlete?!

Regine. Mis peab siis juhtnud olema? (Istub lauast paremale poole).

Walli. Meie kuulsime, et Ria Rai olla siin käind?

Hilda. Ja kellegi wõõra härraga!

Regine. Noh muidugi! Ta tegi meile külaskäigu!

Walli (irooniliselt). Ah — kui wiisakas!

Hilda (nõndasama). See külaskäik oli küll rohkem sinu peigmehele määratud?

Gerti (peaaegu nuttes). Kui teie ainult selleks

olete siia tulnud, et mind haawata — (Läheb Hildast mööda.)

Walli (halwasti warjatud tahjurõõmuga). Aga Gertike — kuidas wõid sa seda mõelda? Sa tead ju kui armas sa meile oled.

Hilda. Meie tundsime sinu pärast hirmu!

Walli. Ja seepärast, et meie just praegu härra Stiiglitsi kohtasime —

Gerti (ärritatult). Maksi?

Regine (nõndasama). Kus siis?

Walli. Tänawal — tal oli õige segane wäljanägemine — ta ei teretandki meid!

Hilda. Ja meie jälgisime teda, kuni Passupi kaupluseni — sääl jäi ta seisma.

Gerti (hirmunult). Laskeriistade kaupluse ees?

Walli. Ja. — Tüki aega silmitses ta waatealent, wiimaks läks ta kauplusse.

Gerti (meeleheitel ema rinnale langedes). Ema! Kuuled? Ma aiman midagi hirmsat!

Hilda (tasa Wallile). Näed sa? Ütlesin sulle kohe, et siin ometi midagi juhtund on! (Julius tuleb üle weranda.)

Regine (ruttab talle wastu). Julius! Sääl sa wiimaks oled!

Walli ja Hilda (ruttu talle wastu). Tere, härra Seibold!

Julius. Ah, tere! Olete ka siin?! (Kõrwale.) Need lendawad siit jalamaid! (Waljusti). Lapsed! Mis küll kõik meie linnas ei juhtu! Nüüdsama, tulin Shnelli tiigist mööda. Sääl tehakse praegu hiiglafilmi üleswõtteid. Ria Rai supelülikonnas wiskab end põlewalt lennumasinalt alla Shnelli tiiki.

Walli (ärritatult). Tõesti? Hilda, seda peame nägema!

Hilda (nõndajama). Jah — selle juures peame tingimata olema. Jumalaga! (Mõlemad ära).

Julius. Jumalaga, jumalaga! (Rõõmsalt.) Soh! Nendest oleme nüüd lahti. Ma teadsin ju, et need seda kõige suuremat lollust usuwad.

Gerti. Isa! Hää, et sa wiimaks siin oled, meie sureme juba hirmu pärast.

Regine. Kus sa siis olid?

Julius. Tahtsin seda metsikut Riimanni mõistusele wiia. Käisin tema juures wõõrastemajas, teda ei olnud kodus.

Gerti (kartlikult). Kui aga wahepääl Maks endale midagi halba ei tee.

Julius. Ah, lollus! Kuidas tulete selle pääle?

Regine (mures). Teda on nähtud Passupi kauplusse minewat.

Julius (tuiwalt). Tahtis endale lihtsalt habemeajamise shilette osta.

Regine. Sa oled nii rahulik —

Gerti. Jah, isa! Mis peab nüüd saama?

Julius. Seda jätke, palun meeste hooleks ja tehke, et siit minema saate. Küll meie selle asja ühiselt jälle joonde ajame.

Regine. Tule Gerti!

Gerti. Emake, kui ta ainult endale midagi tegema ei peaks! (Mõlemad pahemalt ära.)

Julius (langeb pahemale toolile, koomilises ahastuses). On see wast lugu. Noh, on see wast lugu!

Maks (tuleb aiast, waatab toas ringi, näeb Juust, tuleb tasa lähemale). Julius! . . .

Julius (näeb Maksi, kargab püsti). Maks! Sääl sa ju oledki. Kus sa siis lontisid?

Maks (suure rahuga). Mul oli wäike asi õiendada.

Julius. Mida sa siis Passupi juurest ostsid?

Maks (tumedalt). Sa oled wist unustand, et mul selle mehega kahewõitlus ees seisab?!

Julius. Ah — lollus, nii kaugele see ei lähe.

Maks (tumedalt). Läheb ometi — küllap näed! Kõik tuli teisiti, kui mina seda arwasin. Igatahes — ma kardan kõige pahemat ja seepärast hakkan end ettewalmistama.

Julius. Ja siis ostsid endale rewolwri?

Maks. Ja — kuid tähendab, see pole nii lihtne. Selleks on laskeriistadekande luba waja. Selletõttu ostsin esmalt selle siin. (Wõtab taskust lapsepüssi, millel kork otsas.)

Julius (naerdes). Inimene! See on ju wäikestele lastele!

Maks. See on ka ainult harjutamiseks! Tahan end laskmises harjutada. Sellega õpib hästi märki laskma. (Sihib Juliuse pääle).

Julius. Ära mölla!

Maks. See on ju ainult kork!

Julius. See juhtumine on isegi juba kinni korgitud. (Istub akna alla toolile). Aga nüüd ütle mulle taewa nimel — saad sina sellest kõigest lõpuks aru?

Maks (lootusetult). Ei. Ma ei wõta ka waewaks selle üle järele mõelda! ((Istub talle wastu.)

Julius. Jah — pean tunnistama: mind

ei wii miski asi nii hõlpsalt tasakaalust — aga siin jääb minugi mõistus juhmiks. See naine, kes sind kunagi elus näind pole — tormab sinu juure, langeb sulle kaela just nende sõnadega, missuguseid mina selle pildi pääle luuletasin — — see — see on ometi nõidus! Wõid sa endale seda seletada?

Maks. Ei. — Aga mind ei pane enam miski asi imestama. Kui nüüd keegi tuleks ja ütleks, et Hiina keisri teine-pool on minu wäljaspool abielu sündind laps — ma usuks seda kah!

Julius. Mul on ainult waesest Gertist kahju!

Maks. Mis põhjusel? Ta ju soowis enesele peigmeest huwitawa minewikuga. Rohkem ei oleks talle selle lühikese aja jooksul, kus meie kihlatud, ka kõige suurem elumees pakkuda wõind.

Anna (paremalt poolt tagant). Härra Fellner on wäljas ja soowib härradega kõneleda. (Ära).

Julius. Mida see siis jälle tahab . . .? Nüüd tuleb mulle meele, tema oli ju selle mäїratseja pruudiga ühes siin. Wiimaks oligi tema see, kes meile supi keetis.

Maks. Temast wõib juba seda uskuda —

Julius. Õigus! Tema oli Gertist nii huwitatud. Noh, mul on praegu tema jaoks kohane meeleolu.

Heino (paremalt poolt tagant). Minu härrad!

Julius. No — härra Fellner, millega oleme seda suurt au teenind? Kui ma ei eksi, siis tegite juba täna oma jumalagajätu külaskäigu ära.

Heino. Wäga õige — härra Seibold! Ja teie jätsite minuga arusaadawalt jumalaga.

Julius. Saite sellest tõesti aru? See rõõmustab mind. Aga seda enam paneb see mind nüüd imestama —

Heino. Et mul weel julgus on tulla? See on minule wäga piinlik, seda enam, et see ülesanne, mis mul täita, mitte just kõige meeldiwam pole!

Maks (kartlikult). Ülesanne?

Heino. Ma tulen nimelt härra Riimanni soowil.

Julius (kohmetanult). Ah, härra Riimann on siis teie sõber? (Tasa Maksile.) Siis peame teda sooja hoidma.

Heino. Ja — wastasel korral ei oleks ma julend teid tülitada.

Julius (äkki õige sõbralikult). Aga, armas noor sõber — teie külaskäigud on meile igal ajal armsad. Wõtke ometi istet, armas Fellner! Tohin ehk sigarit pakkuda? (Maksile). Ah Maks, too konjak siia!

Heino (tagasi lükates). Pean kahjuks ära ütlema! See tõsine põhjus, mis mind teie poole tõi —

Julius (wahele rääkides). Aga istuda wõite ometi! (Pakub talle tooli.)

Heino. Tänan! (Istub, Maks pahemal Heino paremal pool lauast, Julius toob tooli ja istub Heino kõrwale).

Julius. Waadake, nii on juba lõbusam — ja nüüd rääägime kord mõistlikku juttu. (Patsutab talle sõbralikult põlwele.)

Heino (õige külmalt). Pardon. — Peale kõike seda, mis siin eiti juhtus, ei jää härra Riimannile muud teed üle — kui — (Tõuseb püsti.)

Julius. Jääge ometi istuma! (Surub ta jälle toolile.) Selle üle wõib ka rahulikult ja sõbralikult kõnelda. Ma kinnitan teile, et see kõik oli lihtsalt arusaamatus!

Heino (iseteadwa naeratusega). See on teile raske, härra Riimannile selgeks teha, päälegi kus ta oma enda silmadega nägi kuidas tema pruut härra Stiiglitsile kaela langes. Sel puhul ei jää tal muud teed üle — (Tõuseb üles.)

Julius. Jääge ometi istuma! (Surub teda toolile.) Teie närweerite mind juba oma alalise tõusmisega.

Heino. Wäga hää! Kui teie seda nii wäga soowite — ma wõin selle ülesande ka istudes ettekanda. Härra Riimann leiab, et härra Stiiglits tema au raskesti on haawand.

Julius. Aga lubage, kuidas nii? Oletame, et härra Stiiglitsil on tõesti midagi ees olnud selle Ria Raiga, kuid mil põhjusel wõib härra Riimann teda nüüd selle eest wastutusele wõtta, mis kord enne tema kihlust on juhtund?

Heino. Seda ei teeks ta ka, kui tal kõige selgemaid andmeid poleks, et see ühendus weel wiimasel ajal on kestnud.

Maks (imestanult). Jälle uudis!

Julius. Kuid selleks peate meile tõendusi tooma.

Heino. Ei ole midagi kergemat, kui see. Pilt tema allkirjaga, on üks wiimastest üleswõtetest ja alles mõni nädal wana.

Maks (meeleheitel). Ka seda weel!

Julius (niisama). Lugu läheb ikka pöörasemaks!

Heino. Nüüd näete isegi, et kõik põiklemised asjatud on! (Tõuseb.)

Julius (kargab püsti koomilises ahastuses). Nüüd wõib juba seina mööda ülesronida! (Paneb tooli jälle Heino kõrwale). Härra Fellner, ma mõistan, see kõik räägib tema wastu, kuid ma wannun teile —

Maks (temale wahele rääkides, koomilises resignatsioonis). Jäta Julius, pole mõtet! (Heinole.) Mis on teil weel öelda?

Heino. Härra Riimann kutsub teid kahewõitlusele! Ta soowib werd näha!

Julius (wihaselt). Siis wõib ta tapamajja minna!

Heino (Maksile). Teie olete muidugi sellega ühel arwamisel, et ainult püstolid wõiwad juhtumist kohendada?

Maks. Ainult! (Enesest kangelast mängides). Haha! Teie ei tohi mõelda, et mul püstoli eest hirm on — haha! Ma olen selleks ettewalmistatud. — Eks ole, Julius? (Lööb omale taha püksi tasku külge, läheb Heinost mööda Juliuse juure.)

Julius. Ja, ja! (Heinole). Teie sõber peaks selle asja üle weel järele mõtlema.

Heino. Siis tunnete härra Riimanni wähe! Just ümberpöördult: tema nõuab kõige raskemaid tingimusi. Kui selle häbi pääle mõelda, mille osaliseks ta saand siis on see ta arusaadaw.

Maks. Muidugi, muidugi!

Heino. Minu ettepanek oleks siis: ühekordne tulewahetus kümne sammu kaugusel.

Maks. Kümme sammu? See pole midagi. — Sada sammu — tuhat sammu! Kui ma

kord kahewõitlusele lähen — siis tahan ma seda ka põhjani teha.

Heino. Esimene pauk on muidugi Riimannil, sest et ta kannataja pool on. Kas aga teie weel pääle selle enda püstolit tarwitada saate — on wäga küsitaw.

Maks (suures imestuses). Sooh? — (Juliusele.) Noh — siis on see lapsepüss tõesti otstarbekohane.

Heino. Teie peate nimelt teadma, et minu sõber wäga kardetaw laskja on. Saja meetri päält laseb ta risti soldatil pää otsast!

Maks (kuiwa huumoriga). Noh, ega ta siis minu päästki mööda lase!

Heino. Kindlasti ei! (Irooniliselt.) Teie olete siin linnas tuntud naistekütt, see wõib teie kuulsust ainult tõsta — alles siis, kui te kellegi ilusa naise pärast kahewõitlusel olete olnud, saate elumehe aunime kätte.

Maks. Mis tähendab mulle weel elumees — kui ma surnud olen!

Heino. Nii siis, kui paluda tohin — homme homikul kell 5. — Stroomi metsas.

Maks. Kell 5? Weidi wara! — Kui ma ei juhtu sääl olema, siis tehke rahulikult ilma minuta algust — — —

Julius (kes kogu aeg rahulikult päält kuuland, tuleb nüüd keskele). Pagan wõtku! Nüüd on mul sellest lorist willand. Meie oleme ärimehed ja meil pole niisugusteks lollusteks aega!

Heino. Lubage —

Julius. Mingit luba! Meil on wabrik

ja mitte laskeliir. Ja kui meil mõni wahejuhtumine selgitada, siis oleme harjund seda enda wahel äraõiendama.

Heino. Lubage — minu sõbra wäljakutse.

Julius. Seda ei wõta meie wastu!

Heino. Peab see tähendama, et teie kui aumees (Maksi poole minnes) kõrwale hoiate?

Maks (kangelaselt). Muidugi, hoidan kõrwale! Öelge seda oma sõbrale! Ja praegu tuleb mulle meele — et kord, jooksupoisina, peremehelt 50 senti ületegin ja selle eest endale piparkoogi ostsin! (Uhkelt rinnale lüües). Tähendab, mina pole kellegi aumees!

Heino. Siis on mu ülesanne siin lõpetatud ja ma jätan Riimanni hoolde teisel teel omale autasu nõuda! Minu härrad —

Julius. Jumalaga! (Heino paremale poole taha ära)

Julius. Nendest oleme nüüd lahti.

Maks. Aga sellega ei ole weel midagi wõidetud! Sa ju kuulsid, härra Riimann peab omale teisel teel autasu nõudma! Tähendab, ma wõin end klobimise pääle ettewalmistada. Ja seda kõik tänu „magusatele tundidele" missugused olnud pole — ja käesolewad tunnidki pole magusad — waid õige kibedad!

Julius. No ja! Mul on just kahju — waene poiss — Olen juba selletagi endale kibedaid etteheiteid teind, et sind tollele pettusele meelitasin, agd lõpuks, ei tohi sa üht unustada, et sa sellega minu tütre endale oled wõitnud.

Maks. See teadmine hoiabki mind weel sel õnnetul tunnil kangelasena.

Julius. Sa wõtad toda asja liig traagiliselt. Homme sõidab su ilus Ria oma werejänulise peigmehega jälle ära ja keegi pagan ei kõssa enam sellest loost. Siis teed sa nii ruttu kui wõimalik Gertiga pulmad ja kui teil juba oma ilus sõbralik kodu on ja sinu naine sulle wastu tuleb, õnneliku naeratusega huultel — hiilgawa näoga — — — (Gerti pahemalt poolt, erutatuna.)

Julius (teda nähes, imestanult). Nonoh? Näib, nagu oleksid sa nutnud?

Gerti. Ah isake — armas Maks —

Julius. Mis sul siis on?

Gerti. Mul on teile midagi öelda, mis teid wäga üllatab.

Maks (kartlikult). Mis sääl siis jälle tulla wõiks?

Gerti. Armas Maks, ma olen kaua selle üle järel mõelnud, olen hirmsalt endaga wõidelnud, ja lõpuks tulin — raske südamega — otsusele. (Wõtab sõrmuse ja paneb Maksi ette lauale, nutusel häälel.) Siin on sinu kihlasõrmus!

Maks (meeleheitel Juliusele.) Näed nüüd! Jälle läks kõik teisiti!

Gerti. Sel naisel on wanemad õigused sinu kohta. Kui wäga ta sind armastab — seda näitas ta sellega, et oma peigmehe maha jätab, et uuesti sinu omaks saada.

Julius. Aga laps, see on kõik rumalus!

Gerti. Ei, ei! Ärge püüdke minu otsust muuta. Teist pääseteed pole — mina ütlen end lahti! (Pisaratega wõideldes.) Leia tema juures seda õnne, mida ma sulle lootsin anda, sest nüüd, kus ma sinust lahkuma pean, nüüd tunnen ma alles,

kui armas sa mulle oled. (Hakkab nutma. Maks wõtab taskuräti, tahab midagi öelda, ei saa, pomiseb nuuksudes arusaamatuid sõnu.)

Julius (wõtab niisama räti). Lapsed, kui te nüüd silmapilk järele ei jäta — Jumala eest, siis (waljusti nuttes) hakkan mina, wana eesel, ka weel pääle! (Nuuskab nina.)

Gerti. Maks, ole tugew, mina olen seda ka! Ela hästi. (Ruttu pahemale poole ära.)

Maks (luiwa huumoriga). Nii on õige! See ainult puudus mul weel! Nüüd on kõik otsas. Terwe linn naerab end minu üle küüru, too mees tahab mind tappa ja oma pruudist pühin lõpuks ka weel suu puhtaks. Julius — ma teen sulle komplimendi! (Tema kätt raputades). See oli sinust suurepärane mõte!!!

Julius. No jah — ei wõi ju kõike ette äranäha! Kõik ei lähe nii siletalt, kui mõeldakse. Isegi suurematudele wäejuhtidele on ettetulnud, mil nad arwand juba wõidu taskus olewat, et nad ometi on hiljem kolki saand!

Maks. Õigus! — See olemine seisab mul niisama weel ees.

Julius. Aga mina ei kaota weel lootust! Nüüd lähen ma Ria Rai juure. Ma pean seda teada saama, mis põhjusel see naine meile teatrit mängis? Ta peab oma peigmehele ülestunnistama, et teie teineteist sugugi ei tunne! Usalda mind — ma olen sind sisse wiind, siis tõotan nüüd sind jälle wälja aidata. Ja sa tead, kui ma juba tõsiselt asjast kinni haaran, siis — (Ära pahemale poole ette.)

Maks. Ja ma tean — siis on lool ka lõpp.

Siiski, nüüd on mul kõik ükspuhas! Halwemat, kui senini olnud, ei wõi ometi juhtuda.

Ria (kesfelt lõbusalt). Tere, Maksike!

Maks (teda nähes, ehmatab hirmsasti). Ha! Sääl ta on! Nüüd läheb see tants lahti.

Ria (lõbusalt, ikka rohkem Maksi ärritades). Noh? Kas nii ollakse naise wastu, kellega magusaid unustamata tunde weedetud?

Maks (meeleheitel). Kas hakate jälle pääle?

Ria. Aga nii on need mehed. Esiteks ahwatlewad nad meid, ja kui neile oleme andund — siis ei taheta meist enam midagi teada!

Maks. Nii siis — (Käsi ringutades.) Ma palun teid, kõigest südamest, kui te ei taha, et ma mõistuse raasukese kaotan — siis tehke sellele jandile lõpp! Ma olen küllalt kannatand. Andke mulle andeks!

Ria. See oleks muidugi wäga lihtne! Oo ei, mu sõber! Nii kergelt te ei pääse! Te mõtlete ainult enesele ja unustate sääl juures, missugusse seisukorda mind olete pannud. Teie mängite siin minu naha pääl huwitawat meest, wõltsite minu allkirja, röövite minult hää nime ja kompromiteerite mind terwe linna ees. Ja seda peaks ma nii lihtsalt läbi laskma?

Maks. Teil on õigus – ma olen kõige alatum inimene terwel maakeral. Seni ei teadnud ma seda!

Ria. Ma annan selle asja kohtu.

Maks (ehmatab). Seda ei tee teie ometi?

Ria. See on muidugi teile wäga piinlik, selle asja awalik harutamine — kuid minu kuulsuse

juures toob see awalikku arwustust esile kõige sise- ja wälismaa lehtedes —

Maks. Taewane Jumal! Minust saab ilmakuulus koomiline kuju!

Ria. Aga minule saab see enneolemata reklaamiks.

Maks. Ainult mitte seda! Halastage ometi! Iga muu autasu pääle olen ma walmis.

Ria. Hää küll — üks pääsetee jääb weel üle. (Istub pahemale poole.)

Maks (rõõmsat). Ja? Palun öelge!

Ria. Teie peate minuga abielluma!

Maks (uskumatult). Mi—is? Teie teete nalja!

Ria. Ei, ei! Ma kõnelen tõsiselt. Teie, nagu näha, unustate, et mu peig mulle hundipassi andis? Teie kohus on nüüd mind endale naiseks wõtta. — Ainult selkombel wõite mind ilma ees häbist päästa. Peate ju mulle õigust andma, et karistusel mida ma teile määrand — ka oma hääd küljed olemas. Ma olen ometi ilus naine?

Maks. Muidugi, muidugi. Isegi piltilus naine. Teie olete liig hää meheleminekuks. Parem kaaluge seda küsimust weel hästi kord läbi.

Ria. Ei, see on minu kindel otsus. Meist saab õnnelik abielupaar. Ainult seda ütlen ma teile kohe ette ära, et ma suurte nõuetega olen. Nii odawalt, kui senini, ei saa te küll äraelada. Minu toaletid üksi maksawad aastas umbes 2000 krooni.

Maks (ehmatab). Mis te ütlete? Noh, teie suurte sissetulekute juures —

Ria. Oma filmitegewusest muidugi loobun ma siis.

Maks (pika näoga). Ah nii!

Ria. Teie naisena ei ole mul seda enam waja! Teie saate mind teadagi hellitama. Meie asume oma willasse elama. — Ma sean endale sisse oma isikliku magadistoa. — Kõige päält aga auto ja suwel teeme meie ühe ilusa merireisu.

Maks (kõrwale). Wiimaks nõuab endale weel üht ookeanilendu! (Riale.) Armas austatud preili, see mõte wisake aegsasti pääst. — Teie olete mind küllalt piinand — olen pehmeks tehtud — olen küps — täitsa küps — ma pole enam selles seisukorras, et abielluda. (Põlwitab tema ette.) Halastage ometi mu waese pääle! — Palun teid põlwili maas — —

Riimann (tuleb aiast, näeb mõlemaid). Ha! Juba jälle!

Maks (suures hirmus). Taewas. See metsaline! (Paremale poole ära. Riimann tahab talle järele tormata.)

Ria (astub talle ette). Palun — mitte paigast!

Riimann. Laske mind — (Tahab teda eemale lükata.) Ma tahan teda karistada, seda poisikest, kes liiga arg, mulle autasu andmast. Ja selle wiletsaga petsite mind! Selle armetuma wastu wahetasite mind? (Ria hakkab walju häälega naerma.)

Riimann (wihaselt). Teie naerate? Tahate weel minu üle naerda? Ärge ässitage mind hullumeelsuseni! Ma olen —

Ria (wahele). Eesel oled sa!

Riimann (wihaselt). Ma keelan —

Ria. Ma kordan weel kord: eesel oled sa

ja kui sa mitte kena armas poiss ei oleks, ei waataks ma pääle seda haawawat kahtlustust, sulle mitte otsagi!

Riimann. Sa ei taha mulle wiimati selgeks teha —

Ria. Palun, nüüd räägin mina! Sa arwad siis tõesti — ma suudaks sind petta? See on uskumatu. Seda ei teeks ma kunagi. (Kuiwalt.) Ja kui ma seda teeks, siis otsiks ma wähemalt ühe kenama wälja.

Riimann. Sa salgad siis? Ja see pilt selle pühendusega?

Ria (õlgu kehitades). Seda ei saa küll olematuks teha.

Riimann. Näed nüüd isegi!

Ria (naeratades). Aga, kui sinu haiglane armukadedus sinult kohe mitte mõistuse rööwind poleks, siis oleksid sa tähele pannud, (wõtab laua päält pildi ja hoiab ta silmade ees) et mina seda sugugi kirjutand pole.

Riimann (kohmetanult, silmitseb pilti). Õigus — seda näen ma nüüd alles. Aga sa ise ei saland seda ja langesid, kõikide nähes, sellele inimesele kaela?

Ria. Sina loll, seda tegin ma ainult seepärast, et sinult armukadedust äraharjutada.

Riimann (häbistatult). Ria — mina — mina —

Ria. Ja. — Nüüd seisab ta sääl, kui wäike kutsu ja häbeneb.

Riimann. Ütlen awalikult, ma olin tõesti —

Ria. Õigus. Aga nüüd ei maksa enam sellest rääkida.

Riimann. Ria! (Suudleb teda.)

Julius (pistab pää ukse wahelt sisse üllatatult). Nonoh? Mis see siis on?

Ria. Tulge rahulikult sisse! (Matsile, kes Juliuse taga peitus.) Teie ka! Kõik on likwideeritud!

Maks (õnnelikult). Ja?

Riimann. Härra Stiiglits, ma tegin teile ülekohut!

Ria (Matsile). Ja minuga abielluda ei ole teil ka tarwis. Nüüd wõite oma pruudi kosida!

Julius (Riale). Aga tehke mulle üht meele-hääd, ja ärge rööwige minu tütrelt illusiooni, et ta elumees on. (Gerti ja Regine keskelt.)

Ria (läheb Gertile wastu). Minu armas preili, ma tegin teile wist õigepalju meele-härma!?

Gerti. Oo, palun, see oli minu enese süü. Tahtsin waid niisugusele mehele minna, kes midagi ka läbieland on, aga kui õnnelik oleks ma nüüd, kui härra Stiiglits teid iialgi tunnud poleks!

Ria (lõbusalt). So? Siis wõin teile rahulikult üles tunnistada, et meie teineteist täna esimest korda nägime!

Regine. Ja see pühendus?

Julius ((ausameelselt). Selle kirjutasin mina! (Kõik naerawad)

Gerti (õnnelikult). Maks! Ma olen nii õnnelik! (Kaelustab teda.)

Julius. Noh — siis oleks terwe see jant ülearune . . .

Regine (Juliusele). Tähendab, sina oled seda kõik wälja haudund? Seda ma arwasin kohe!

Ria. Jätke juba, armuline proua, nad on mõlemad küllalt kannatand!

Maks. Nüüd tahame aga õiglased olla. Need tunnid, mille eest ma teile tänu wõlgnen — magusad nad küll ei olnud, aga unustamatuks jääwad nad mulle surmani.

Eesriie.

Lõpp.